

Вадим Зеланд

**ПОЛЕТЪТ НА ДУШАТА
В ПРОСТРАНСТВОТО НА
ВАРИАНТИ
(Форум на сънуващите)**

*Шеста книга от поредицата
„Трансърфинг на реалността”*

Той, тя, червена рокличка и трансърфинг

В условието на задачата се казва:

Тя има: отвратителен характер, остър език, червена рокличка, невероятно красиви крака и въпреки очакванията -онова, което обикновено наричат ум.

Той има: всичко мъжко и правилно, голямо и силно, „не ми се искаше чак толкоз ", банкова сметка и в душата си - „скучно ми е, Сатана... какво да правя, Фаусте"...

Пита се: какво общо има трансърфингът? Потърпете малко.

Решението...

Редуцираме: *отвратителният характер* се неутрализира с „*голямо, мъжко и правилно*", по същия начин си отиват острият език и „*не ми се искаше чак толкоз* ", на *красивите крака* напълно отговаря *сметката в банката*. А неговото „*скучно ми е. Сатана...*" отива в градината заедно с нейния ум...

В крайна сметка остават просто ТОЙ, ТЯ, червената рокличка и... трансърфингът.

Отговорът...

Общото с трансърфинга е това, че те все едно ще се оженят. Как ли? „Елементарно, Уотсън!" Вятърът на външното намерение вече ги е подхванал и ги носи един срещу друг. Четете класиката - в първите книги за трансърфинга се разказва подробно за това. Впрочем при тези изходни данни и без трансърфинг завършекът е очевиден от самото начало. Макар че... кой знае? - червената рокличка, с която все още е облечена, може да внесе определено оживление в сценария на събитията, разбирай: пространството на варианти.

За чий му е на дядо поп цугтробон?

Ще перифразирам в по-прилична форма: „Какъв е смисълът от още една книга?" Отговорът е: „Как така, господа... позволете... Нима не ви е интересно *как точно* беше свалена тази червена рокличка?" Както е известно, удоволствието е в процеса, а не във финала. Още повече че пространството на варианти (разбирай: вашите фантазии) не е ограничено с нищо, а крайният резултат е даден от самото начало и е приятен, защото е положителен.

И така, смисълът е в това, че при различните хора се е случило по различен начин и затова е много любопитно. Или още по-просто: използвайки техниката на трансърфинга, много хора успяха да променят живота си към по-добро.

Нали именно примери за това не са ви стигали след прочитането на първите книги? И нали тъкмо тези преживявания вие споделяхте помежду си?

Надзъртащият

В този случай надзъртащият сме всички ние. Защото на нашето внимание се предлага опитът от изживяването и усвояването на техниката на трансърфинга от хората -участници в интернет форум в продължение на повече от две години. В основата на кореспонденцията са материалите от едноименната книга.

Няма да имаме никакви угризения на съвестта, че „надзъртаме". Защото в тази кореспонденция участници бяхме и ние с вас - читатели на трансърфинга, скрити зад различни дълбокомислени ник-ове...

„Ами авторът?" - ще попитате вие. С автора всичко е наред. Той също е с нас. И в нас. Защото трансърфингът е общо знание. И всички ние сега вече сме негови ретранслатори.

„Моят живот - или съм го сънувал?"

„А дали момчето е съществувало?" - ще попита читателят, като види заглавието на книгата - „Форум на сънуващите". Или всичко това се е присънило или привидяло някому? Навярно му се е присънило.

И този някой там вече се е ОСЪЗНАЛ. И се е събудил в съня си. И сънят му е станал ОСЪЗНАТ. И всичко се е променило... И настъпи нова ера...

P.S. Ще се видим в съня.

I. С КАКВО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Алиса в огледалния свят

ДУШАТА

ДЗЪН-ДЗЪН, ДЗЪН-ДЗЪН!

РАЗУМЪТ

Престани да дзънкаш със звънчето си - ушите ми писнаха.

ДУШАТА

Ще дзънкам пък! Дзън-дзън, дзън-дзън! Имам си и кречетало. БУМ!

РАЗУМЪТ

По-тихо, пакостнице, ще събудиш сънуващите!

ДУШАТА

Надзирателят казва, че те не ни виждат и не ни чуват.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Те не усещат присъствието ни, защото ние с тях сме от двете страни на дуалното огледало. Хората живеят във физическия свят, а ние - в метафизичното пространство.

РАЗУМЪТ

Какво представлява дуалното огледало?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

В известен смисъл светът представлява безкрайно дуално огледало, от едната страна на което е материалната вселена, а от другата се простира метафизичното пространство на варианти - информационна структура, където се намират сценариите на всички възможни събития. Броят на вариантите е безкраен, както е безкрайно множеството допустими положения на точката върху координатната плоскост. Там е записано всичко, което е било, е и ще бъде, пак оттам идват сънищата, ясновидството, интуитивните знания и озаренията.

ДУШАТА

Какво излиза - че ние сме нереални персонажи от сънищата ли? Но това съм аз! Ето ме - жива съм!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Метафизичният свят е също толкова реален като физическия. Хората не могат да пипнат с ръка пространството на варианти, но същевременно отиват там всяка нощ. Сънищата не са илюзии в обикновения смисъл на думата. Човек безгрижно отнася сънищата си към областта на фантазиите, без да подозира, че те отразяват реални събития, които биха могли да се случат в миналото или в бъдещето.

Ако условно включим всичко съзнателно в човешката психика към разума, а подсъзнателното - към душата, можем да кажем, че сънищата са полет на душата в пространството на варианти. Душата има непосредствен достъп до информационното поле, където всички „сценарии и декори“ се намират стационарно, също като кадрите на филмова лента. Разумът не си въобразява сънищата - той действително ги вижда. И това съвсем не е илюзия, а реално кино за онова, което би могло да се случи в миналото или в бъдещето.

В сънищата стават всякакви събития, но тъй като съществуват безкрайно множество потенциални варианти, няма никаква гаранция, че сънят има някакво отношение към действителността. Всяко събитие в реалния свят представлява материална реализация на един от множеството варианти. Материалният свят се движи в безкрайното пространство на варианти също като кадър на филмова лента, вследствие на което се проявява феноменът движение на материята във времето.

РАЗУМЪТ

А защо ги наричаме сънуващи? Нали сега не спят?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

В обикновения сън събитията се развиват независимо от волята на разума. Докато сънуващият не осъзнае, че спи, той не е в състояние да контролира ставащото. Човек напълно се намира във властта на несъзнавания сън - той „се случва“ с него.

Но щом човек разбере, че това е само сън, му се откриват удивителни способности. В осъзнатия сън няма нищо неизпълнимо - можеш да управляваш събитията със силата на намерението си и да правиш невероятни неща, например да летиш.

Способността за управление на съня се появява, когато човек осъзнае самия себе си в

съня спрямо реалната действителност. На даденото стъпало на осъзнаване той има опорна точка - реалността, в която може да се върне, след като се събуди.

На свой ред реалността прилича на несъзнаван сън наяве - човек се намира във властта на обстоятелствата и животът „се случва“ с него. Той не помни миналите си животи и няма опорна точка, спрямо която може да се изкачи на следващото стъпало на осъзнаване. В този смисъл наяве той пак е сънуващ, както и насън.

РАЗУМЪТ

Може ли реалният живот да се управлява като осъзнатия сън?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Естествено. Материалната действителност е отражение в дуалното огледало. Образът са мислите - те не изчезват безследно. Мислената енергия „осветява“ един или друг сектор от пространството на варианти и го материализира. Изобщо всяко живо същество с непосредствените си действия, от една страна, и с мислите си, от друга, създава слоя на своя свят. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и така всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността.

Само че за разлика от съня реалността е инертна като смола. Само насън събитията се развиват стремително, пластично следвайки хода на мислите на сънуващия, неговите опасения и очаквания. В действителността материализирането на мислите става къде-къде по-бавно.

Представете си следната необичайна ситуация. Заставате пред огледалото, а там не се вижда нищо - пустота. И едва след известно време постепенно започва да изпъква изображение, също като при проявяване на снимка. В определен момент започвате да се усмихвате, но в отражението виждате все същото сериозно изражение.

По същия начин действа дуалното огледало. Само че периодът на забавяне там е несравнимо по-дълъг, затова промените не могат да се възприемат. Материалната реализация е инертна, но ако се изпълнят определени условия, отражението все пак ще се прояви, а това означава, че мечтата може да стане реалност.

ДУШАТА

Какво е нужно за това?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Да се събудиш. Както насън, така и наяве човек действа предимно неосъзнато, като автомат. Разумът му е зомбиран от ставащото, а вниманието му изцяло е погълнато от отражението. Сънуващият не се разграничава от околната действителност и затова, вместо целенасочено да променя начина си на мислене, се опитва да улови и да измени отражението. Човек прилича на коте, което не разбира, че в отражението вижда самото себе си. Щом вниманието е погълнато от огледалото, започва несъзнаваният сън - човек се оказва във властта на илюзията, че отражението, т.е. реалността, съществува сама за себе си, независимо от мисления образ. На сънуващия му се струва, че образ изобщо не съществува. Така в буквалния смисъл на думата попада в огледалото. За да се избави от илюзията и да започне да управлява съня си наяве, му е необходимо да излезе от огледалото - да прехвърли вниманието си от отражението **върху** начина **си на мислене**.

РАЗУМЪТ

Но нали и самият човек е част от реалността. Той няма пълна свобода, за да излезе от тялото си и да се отдели от материалната действителност.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Това съвсем не е задължително. Разделя се вниманието: това съм аз, а това е отражението в огледалото - реалността. Самото огледало не се вижда, но няма значение, главното е да се разбере, че реалността пряко зависи от образа, който е в ума ми. Ако съм успял да го осъзная, аз се събуждам в съня си наяве и започвам да формирам своята реалност, управлявайки мислите си. Вниманието - то е свободното.

ДУШАТА

Излиза, че ние сме на границата между реалностите, на самата повърхност на

огледалото. Виждаме сънуващите, но те не ни виждат, значи можем да ги наблюдаваме като на кино. Чудесно! Нека ги погледаме как живеят.

РАЗУМЪТ

Не е хубаво да се надзърта.

ДУШАТА

Но нали те долитат при нас всяка нощ - да гледат нашите сънища, защо ние да не можем да погледаме техните сънища наяве?

РАЗУМЪТ

Добре де, убеди ме. Ако Надзирателят няма нищо против.

И така...

-----0<3>v>-----

Killer John: Ето откъде тръгва трансърфингът: „Алиса се огледа нетърпеливо и видя, че насреща ѝ се задава Черната царица.

- Ей, че е пораснала! - хрумна ѝ веднага. Така си и беше: когато Алиса я видя сред пепелта, Черната царица беше висока някакви си седем-осем сантиметра, а сега беше половин глава по-висока от нашата Алиса!

- Сигурно е от чистия въздух - обади се Розата. - Тук въздухът е много свеж!

- Ще взема да я пресрещна, та да се запознаем - реши Алиса, защото, макар да ѝ беше интересно да си бърбори с цветята, да си поговориш с истинска царица бе къде-къде по-забележително.

- А, така няма да стане - обади се Розата. - Бих те посъветвала да тръгнеш в обратната посока.

„Що за дивотия?" - помисли си Алиса, но нищо не каза, а веднага се завтече към Черната царица.

За нейна огромна изненада обаче тя моментално се изгуби от погледа ѝ. И що да види пред себе си Алиса? Входната врата на къщата, естествено!

Леко ядосана, тя се дръпна назад и се заоглежда. Тук Царица, там Царица - най-накрая я мярна, ама тя беше ужасно далече. И реши, че този път наистина не би било лошо да опита да тръгне в обратната посока.

Абсолютен успех! Не повървя и минутка - и се намери лице в лице с Черната царица - и то точно под хълма, към който толкова отдавна се стремеше!"¹

Gemini: А откъде знаете, че трансърфингът идва оттам? Тоест *именно* оттам? И как така го знаете?

Михаил: Знам го. И симоронът² също. В една от книгите има същият цитат.

Leshiy: „Алиса" на Луис Карол е суперкнижка. Добре ти размества дъските. А у един писател, май беше Бредбъри, има интересна мисъл, че тази книга или е предназначена за четвъртото измерение, или разказва за него. Мисълта му е интересна. В смисъл че нещата, които ни се струват непонятни и глупави в нашия свят, в друго измерение са напълно рационални и осмислени. Може би по този начин мислят и някои психари.

Имам един приятел. Без сам да подозира, той е истински изпечен трансърфър. Не му пука почти за нищо и точно затова всичко му се удава. Аз имам още много да уча от него. Може да се каже, че от такива хора е тръгнал трансърфингът, само дето са дали име на стила им на живот и са измислили историята.

Скиталец: Е, не... Трансърфингът не е да не ти пука от нищо. Това е умение да лавираш леко и непринудено по живота, без да се пънеш, оплезил език.

Гурджиев има такова понятие - отъждествяване. Това е, когато човек толкова е владен в проблема си, че буквално се слива с него и не може да се погледне отстрани. Заради отъждествяването проблемът му става свръхценен за него. Според учението на Гурджиев това е едно от нещата, от които трябва да се отървем.

1 Луис Карол. Алиса в Огледалния свят. Изд. „Дамян Яков”, С, 2005. Превод Светлана Комогорова-Комата и Силвия Вълкова. Бел. пр.

2 Метод за автотренинг, разработен в Русия през 80-те години на XX век. Бел. пр.

В трансърфинга е същото. Там под намаляване на ценността не се подразбира безхаберно отношение към проблема, а умение да погледнеш отстрани и да прецениш обективно значението му - т.е. умение да не се отъждествяваш с проблема си.

Val: Защо мислиш така? Тъкмо пренебрежителното отношение е първата крачка към решението - поглед отстрани. Не напразно хората казват: „Ако изобщо не можеш да решиш някаква задача, трябва да я забравиш за известно време и може би решението ще дойде от само себе си или при поредното разглеждане задачата ще се реши учудващо бързо и лесно." Да не ти пука значи да не мислиш и да не се занимаваш със задачата.

Между другото имам въпрос към трансърфърите: мнозина сигурно са се сблъскали със следната ситуация - искаш да си спомниш някаква дума, но колкото и да се мъчиш, не става, а след известно време тя сама изплува в паметта ти. Понякога не ти трябва много време и извиквайки някакви асоциации, можеш да измъкнеш думата, а понякога - не. Как да си обясним този факт с помощта на трансърфинга?

Gemini: В подсъзнанието има всичко, но понякога трябва да му дадеш време, за да намери нужната информация. А то работи по-добре, когато разумът не му пречи, затова трябва да отвлечеш вниманието си, за да си спомниш.

Sariba: Твърдо съм убедена, че ако думата или мисълта са ти „избягали", значи не им е мястото и времето. Веднага вземам мерки - затварям си устата...

Leshiy: А мен сякаш са ме изхвърлили от релсите. Бях много напрегнат - с дипломата, с момичетата. А сетне -навярно твърде съм повишил важността - ме изравниха енергийно. Нищо особено не се случи. Просто всичко ми стана безразлично и безинтересно. Изобщо липсва важност. И все пак не ми харесва - по-добре да искаш нещо.

Михаил: През последните няколко дни твърде осезателно ме човърка, и то по няколко направления... Благодаря на трансърфинга - преди бих откачил. Но изобщо не се сещам за причината.

Leshiy: Липсата на желания е вследствие на ниското енергийно ниво - е, поне така пише в книжките. Но при мен май не е същото: имам енергия и сили, а не ми се иска да правя нищо.

Михаил: Може би ти *искаш* да не се занимаваш с нищо? Това си е кеф!

Gemini: Споделям опита си какво правя в подобни случаи.

1. Отпускам се, т.е. пускам ситуацията да си върви с думите: „И това ще мине. Какво ли не ми се е случвало и нищо - жива съм."

2. Наблюдавам отстрани как ситуацията сама си се движи. Не ѝ преча. Нека се развива така, както тя (т.е. ситуацията) иска, а не както аз искам.

3. По правило тя завършва с много добър резултат за мен - много по-добър, отколкото съм запланивала в началото. Използвам този метод години наред. Под „ситуация" се крие всичко: и ситуации в работата, и в личния живот, и настроенията ми, и отношенията с хората.

4. Имам много силна вътрешна нагласа, че всичко, което става с мен, е за мое добро. Ако не за тялото, то за душата. А аз не винаги знам кое е добро за мен, затова се доверявам на живота, на своя свят. Той по-добре знае. Главното при провалите е да не изпадаш в униение. Можеш мъничко да си пострадаш за приличие, но не повече. Да живееш в трепетно очакване... (извинете) на чудо. Но то става!

Leshiy: Когато всичко е добре, то трябва да е добре и по-нататък. Но по-нататък става лошо. А пък ти беше толкова доволен!!! Между другото точно това ме прекърши. Всичко започна с подобна ситуация. Сякаш всичко беше отлично, ама не...

Скиталец: Възможно е, когато всичко върви добре, да умееш да си благодарен на своя свят. Защото става както винаги: щом всичко е зле, човек ругае, а когато всичко е добре, забравя да каже „благодаря".

Пък и изобщо с „добре" трябва да се отнасяме деликатно, като с крехка вещ. Спомням си един случай: моя позната се канеше да се омъжи за разведен мъж. Оставаше само месец и половина до сватбата, майка ѝ дори си смени апартамента, за да имат къде да живеят

младите. Но познатата ми изглежда беше решила, че всичко ѝ е в кърпа вързано, и започна да се държи като съпруга... който е женен, ще ме разбере. Мъжът погледа-погледа, пък се върна при предишната си жена. Интересно е, че някъде след година и половина се ожени за друга - значи връщането в семейството за него е било само предлог да се отърве от моята позната.

Gemini: В работата ми имаше подобен случай. Невероятно ми вървеше и аз започнах да се отнасям към това, сякаш е в реда на нещата, забравяйки да благодаря на съдбата. А сетне като ме цапардоса! Животът ме постави на мястото ми. Сега съм доволна, че стана така, защото толкова се бях възгордяла, че ми е неприятно да си спомня.

Leshiy: Дрън-дрън! Благодарих! И на света, и на ангела си пазител. Искрено! Никого не забравих. Точно това си спомних, че трябва да благодаря. Чушки! Не помогна. Сега няма да благодаря на никого. Каквото направя, само мое си е и никакви „висши“ сили нямат нищо общо.

Gemini: Винаги трябва да се благодари. Особено за неуспехите. Сега ти е зле и си озлобен, че не е станало така, както си го планирал. Създал си в ума си някакъв образ, пак там си постигнал резултат, а действителността ти е показала, че има и други варианти. Ти не знаеш дали си спечелил или си загубил, докато не „доживееш до утре“. Така че е време да спреш тази „гражданска война“ в себе си!

Скиталец: Leshiy, спри да се цупиш. Още не е ясно дали за лошо или за добро се е случило това с теб. Почакай няколко години и тогава ще видиш.

P.8. Да благодариш и да изпитваш благодарност са различни неща. Казвам го, защото е много лесно да благодариш и да се отървеш. Друго искам да кажа: нужно е да не се забравя, че, добре"-то не се постига лесно и да се задържи равновесието в „добре“ не е проста работа. Всяка твоя самодоволна мисъл може рязко да те отхвърли на обратната страна.

Leshiy: Още един аспект: нашите момичета са такива същества, че докато не ги дръпнеш и не ги насочиш в нужната посока с конкретни действия, нищо няма да стане. Навярно от древността са свикнали, когато са ги сграбчвали и са ги довличали в пещерата за косите. Така че подозирам, че са необходими и действия на ниво отказ??!

Ландмш: Прекаляваш... за косите и в пещерата... ами ако теб те завлекат за перчема в пещерата? А не си ли опитал просто да поговорите - не да я принуждаваш, а да си поговорите? Защото в картината на нейния свят теб може изобщо

да те няма. Защо се натискаш насила? Не ти се получава, силно го искаш... Опитай с нежност, казват, че помага.

Sarina: Лешик, леко на завоите! Съгласна съм с Ландмш - защо да ни влачите в пещерата?

Преди също беснееше във форума по повод на момичетата и аз ти казах същото, което и Ландмш, не толкова научно, но пък от личния си опит. А ти не се вслушваш, защото не си съгласен. Мъжкото ти начало е силно. Ти си я избрал (поредната играчка за порасналото дете), а къде е взаимното съгласие?

Мен също ме мързи да благодаря на нещо непознато - аз просто не допускам и сянка на съмнение, че животът ми по-добре знае кое е най-доброто за мен. По принцип с времето това се потвърждава.

Gemini: Leshiy, не си ли си помислял, че твоят свят те пази пред момичето ти? Защото и това е възможно. А пък за косите, че и в пещерата...

Leshiy: Ама какво сте се хванали с тази пещера? Ако перифразирам мисълта си - на момичетата им харесва силната мъжка ръка, която ги води (влачи ги) по живота.

Скиталец: Да се откажеш, значи да загърбиш собствените си искания и претенции. Това е правилното. Защото всеки смята, че по-добре знае какво и как трябва да бъде и кое е доброто за другия. Трябва да се спазва суверенитетът на другата личност - това е важно и в дружбата, и в любовта. А още по-важно е в семейните отношения, иначе непрекъснато ще има кавги и обиди.

Gemini: Не, не бива да се отричаме от близките и любимите си! Как можеш да се отречеш от своята *собственост*? Кой ще им покаже как да живеят правилно, ако не ти? Кой

ще поеме отговорност за живота им, ако не ти? Кой ще ги насочи по единствено правилния, по верния път, ако не ти? А ако, не дай, Боже, някаква мутра хвърли око на момичето ти, на *твоето собствено момиче*? А ако и тя, глупачката, му отговори с взаимност? Трябва да се бориш, за да опазиш своята съвсем опитомена собственост. А дали при това има ЛЮБОВ - не е толкова важно.

Михаил: Хм-м-м...

Gemini: Не е хм-м-м, а ирония!

Михаил: А-а-а... тогава уф-ф-ф-ф...

Leshiy: Ама защо да се хвърляме в крайности?

Gemini: Ами защото не можеш да бъдеш малко бременна. Или се отказваш, или не.

Leshiy: Ей сегичка ще взема някого на подбив.

Gemini: Ой! За всеки случай ще се прехвърля на съседната тема.

Leshiy: Мамка му - станал „професор“ във форума, а никой не ме поздрави. Ако ми дадат и официална научна степен, ще се измъкна от армията.

Влад: Ама ти, Лешик, си оптимист - кой се запознава с момиче, преди да отиде в армията?

8anna: Лешик, знам как да се измъкнеш законно от армията! Трябва да се обзаведеш едновременно с две деца. Варианти: близнаци или едно осиновено и едно собствено. Аз лично не мога да ти помогна - излязох от детеродна възраст... Кликни на симороновския сайт. Там има много девойчета веселушки.

Leshiy: Тук има един мъ-ъ-ъничък нюанс - аз съм лейтенант от запаса, т.е. завърших военна академия, а на лейтенантите май и децата няма да помогнат. Дори да станеш педал, няма да помотае. Но това е подсигуряване, няма да вървя редник, я. Честно казано, вече ми е все едно - пуснах ситуацията, ще видим какво ще се случи. За тях ще е по-зле. Ще окрада цялата част и ще я продам в Израел.

Влад: Хайде да създадем международна фирма за обирание на армията - съгласен съм да бъда посредник! Нима е останало нещо ценно там?

Leshiy: Ще има за всички. Бях в една част, където стотици СУ-24 рждясват. Никой не лети на тях. Ако продадем два-три, и трансърфинг няма да ни е необходим.

Льолик: Ау, момчета, много яко ви се получава, но си мислех, че топикът³ наистина е за Алиса, цели шест страници. А пък тук е като в реклама - названието не отговаря на съдържанието, хи-хи!

Leshiy: Ама топиците си имали и теми!!!

Душата

Ура! Разбрах, че искам да се занимавам с нищо! А какво е това трансърфинг?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Трансърфингът е изкуство да се плъзгаш по жизнените линии - вариантите на съдбата. Цялото ни жизнено пространство е изтъкано от тези линии. Кормило ни е нашето отношение към действителността. Всяка линия се разклонява в две посоки - към успеха, където по-нататък всичко се развива благополучно, или към неуспеха.

Когато човек се сблъсква с някакво обстоятелство, всеки път изразява своето отношение. Ако мисли и реагира позитивно, попада върху успешното разклонение, а ако е негативно настроен, тръгва по неуспешното.

РАЗУМЪТ

Излиза, че ако непрекъснато настройваме мислите си позитивно, успехът постоянно ще ни съпътства? Но нали в живота не става така!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Вярно е, не става, но само защото хората са свикнали да реагират несъзнателно като мидите. Скиталец много правилно отбеляза: „Щом всичко е зле, човек ругае, а когато всичко е добре, забравя да благодари.“ Точно това е неосъзнатият сън.

³ Топик, или постинг, на компютърен език означава тема. Бел. пр.

Разумът

А как да направим съня си осъзнат?

Душата

Аз знам: сега винаги ще казвам „благодаря“.

Надзирателят

Това по принцип не е задължително. Главното е съзнателно да управлявате отношението си: каквото и да става - лошо или хубаво, при всички случаи се настройвайте така, сякаш това е във ваша полза.

Разумът

Е, тук няма нищо ново - това е обикновен оптимизъм.

Надзирателят

Не, това е принципът за координиране на намерението. Оптимистите също са подвластни на синдрома на мидата. Всички ние сме свикнали, без да се замисляме, да се огорчаваме от всяко неприятно обстоятелство, поради което жизнената линия всеки път тръгва по негативното разклонение, където нещата се влошават още повече. Точно по този низ от негативни разклонения попадаме в черен период.

Не е нужно тъпо да си повтаряме, че всичко е добре, когато в действителност е зле. Става дума да се събудим, т.е. да погледнем осъзнато ситуацията и отношението си към нея. Когато се сблъскваме с каквото и да е негативно обстоятелство, трябва да спрем на кръстопътя, да си дадем сметка и да поразмисляваме.

Това лошо ли е? Да, отвратително е. Но ако започна да смятам, че е лошо, какво ще последва? Ще стане още по-лошо. А нима това ми е необходимо? Не. Е, в такъв случай аз по свое желание обявявам даденото обстоятелство за благоприятно.

Като погледнете себе си и ставащото отстрани, вие се събуждате в съня си наяве. Управлявайки отношението си, по този начин управлявате реалността.

Външното намерение

Разумът

Този сън има някакво странно название. Нима намерението може да бъде външно?

Надзирателят

Ако действате, ръководейки се само от рутинния си опит в материалния свят, това ще бъде вътрешно намерение. Повечето хора постъпват именно така, мислейки, че всичко ставащо се подчинява на законите на физиката. С други думи, те живеят, без да подозират за съществуването на обратната страна на огледалото.

Да предположим, че премествате с ръце кубчета в материалния свят. Тук работи вашето вътрешно намерение. От другата страна на огледалото - в пространството на варианти - съществуват виртуални копия на кубчетата. Ако създадем в мислите си слайд - картина, в която кубчето само се придвижва в ново положение, мислената енергия ще „освети“ съответния вариант и кубчето ще се материализира в нужната точка.

Забележете - мислите не придвижват физически предмета. В дадения случай се премества „кадърът от реалността“, където кубчето вече се намира на друго място. Движението на „кадъра“ се осъществява от външното намерение. И така, вътрешното намерение работи в материалния свят, където действат законите на физиката, а външното - от обратната страна на огледалото, в метафизичното пространство.

Разумът

И откъде се взема това външно намерение?

Надзирателят

То съществува като мисъл-форма - образ, създаден в човешкия ум. Ако душата и разумът са единни, той има ясни очертания и дуалното огледало веднага материализира съответния му „виртуален прототип“ от пространството на варианти в действителността. Единството между душата и разума обаче най-често се постига само в най-лошите очаквания и затова те се реализират сякаш напук на нас. А в останалите случаи или душата не иска, или разумът не вярва, ето защо мисъл-формата е размазана и механизмът на външното намерение

не може да бъде включен.

ДУШАТА

Винаги съм казвала: всичките ми пориви се провалят в непроходимия кретенизъм на този умник!

РАЗУМЪТ

Добре де, хайде да гледаме съня.

Tucker: Лежа си и чета за „Външното намерение" - просто да полудееш.

По повод на външното намерение имам една мисъл. Интересува ме вашето мнение: вътрешното намерение е, когато ние сме се насочили към нещо, а външното - когато се насочват към нас. Как да направим така, че всичко само да дойде при нас?

Във физиката, ако се образува област на повишено налягане, тя се „разсейва" към областите с по-ниско налягане и се установява равновесие. Ако има област с понижено налягане, се насочват потоци от областите с по-високо налягане за изравняването му до известно равновесно ниво.

Ето защо, за да дойде всичко при нас, е необходимо по някакъв начин силно да понижим „налягането" и равновесните сили ще ни донесат каквото ни е нужно, ако ги настроим за това. Както ми се струва, в трансърфинга аналог на „налягането" може да бъде важността. Значи за съзнаване на „пониженото налягане" е необходимо тя много силно да се намали. Коя важност? Важността на самия човек и неговия проблем.

За намаляване на важността на самия човек има различни методики: например Кастанеда говори за различни техники на борба с Чувството за собствена важност (ЧСВ). В религиите се използват молитви, в които човек се смята за прах, за пепел пред Бога и смирено го моли да му прости за нещо или да реши някакъв проблем. Както ми се струва, за намаляване важността на самия проблем отлично подходат методите на симорон, където проблемът се преименува в нещо смешно и нелепо.

Така се получава техника в едри щрихи: намаляваш своето ЧСВ, като се почувстваш пепел, прах, нищожен атом пред равновесните сили; преименуваш проблема си в нещо смешно; създаваш слайд, където той вече е решен, и от позициите на своята нулева важност го демонстрираш на равновесните сили, за да знаят те (равновесните сили) какво точно е необходимо за компенсация. А сетне оставяш всичко на волята на равновесните сили, не забравяйки да следиш вълната на успеха. За конкретните нюанси на техниката трябва да се помисли по-нататък, засега това е само обща скица.

Andrzej: Намаляването на важността под нулата никак не ми допада. Според мен от гледна точка на равновесните сили то по нищо не се отличава от повишаването ѝ. Тоест ще има реакция, но съвсем не значи, че ще е такава, каквато трябва. Пък и за да сработи намаляването, то трябва да е истинско, а не маска за измамване на равновесните сили и постигане на целта. Не можеш ги излъга, те не мислят. Много по ми е на сърце препоръчаното неутрално „зануляване". И усещането за единство със света - да почувстваш всички тези песъчинки-прашинки-атоми, да осъзнаеш, че не си по-важен от тях, но не си и по-лош.

Tucker: На мен също ми се струва, че е прекалено, другата крайност на важността. Няма да се получи. Нещо повече - религиите са едни от най-мощните махала, чиито задачи вие естествено знаете, те подчиняват волята на човека, възможно е и чрез силно намаляване на важността. Угодно ли е на Бог неговото творение да се смята за прах?

Leshiy: И без това ме правехте на пух и прах, а сега, след като прочетохте „Трансърфинга", още повече. Не, весело е, разбира се. Само че „запечах". Не мога да открия своята цел. Май твърде силно съм понижил важността към всичко. Дори опитах да потърся нещо ново. Но нищо не ми доставя такова увлечение, каквото би трябвало. Като дете съм изпитвал нещо подобно - увличах се, радвах се. Как да си го върна? Струва ми се, че това е най-сложният въпрос в трансърфинга - как да открием наистина своите цели? Може ли да използваме външното намерение и как?

Andrzej: Аха. Аз (и не само) имам същия проблем. Когато прегледах целите си, всички се оказаха локално-негативни - да премахна това, което ми пречи сега, за да се успокоя и да ми стане хубаво. А глобална позитивна цел нямам и това е... Да откриеш Своята също си е цел, макар и временна. Вече се настроих да я търся и сега от време на време се вслушвам в себе си - дали някоя картинка на бъдещето няма да се обади...

М. М.: А помните ли заветите на дон Хуан? При всички случаи пътят води доникъде, значи изобщо няма никаква цел. А поставянето на лични цели не е нищо повече от контролирана (или неконтролирана, зависи от юзъра⁴) глупост.

Denweb: Възможно е да сте прави по повод на моята теория... Макар май в „Разговори с Бога“ на Уолш се казва, че Бог иска неговите творения да опознаят себе си в отношенията си с него. Колко е висок високият можеш да разбереш само съотнасяйки го с нещо малко. За да се познае светлината, е нужна тъмнина... Всичко е относително. Възможно е в тази относителност да е заровено нещо... Когато написах „като се поЧувстваш прах“, исках да кажа „не да МИСЛЯ, че съм прах, а да го поЧувствам“. Струва ми се, че за равновесните сили е важно чувството. Неутралното зануляване също е вариант. Доколкото си спомням, в симорона работят от това състояние. И според моя опит - твърде ефективно. Засега се получава, от средствата за влияние върху външното намерение остават: отърсването от важността, слайдовете и фреймовете. Така ли е?

Leshiy: Днес трансърфингът проработи и още как! Значи, имах днес изпит, не помня по кой предмет, но нещо свързано със ЗБН (транспортна мрежа за телекомуникационна инфраструктура. - *Рус. ред.*).

Почти нямах време да прочета какво сме учили през семестъра. Но направих всичко по правилата: представих си, че съм го взел, забравих... т.е. намалих важността, и зачаках какво ще стане. Не ги тормозеха особено, но не ги и пускаха, без да ги поизмъчат. А пък аз и на лекции много-много не ходех. Сядам, значи, пред преподавателката и ѝ казвам: „Е, пропускам, мисля, че трябва да ме пуснете.“ А тя дори не погледна в листа за присъствие и ми взе книжката. Имаше още пет души, които отговаряха на въпроси по материала. Очите им се ококориха!!! Ще кажете, че просто ми е провървяло. Но нали трансърфингът е насочен именно да се увеличи късметът. Жалко, че едва на края на пети курс открих това нещо!

Tucker: Имах подобен случай. Когато учех и вземах изпити - това беше отдавна, за мен трансърфингът съществуваше само като усещане... Предстоеше ни много труден изпит по някакво право, всички много се тревожеха и учеха усилено. Преподавателят беше много сериозен. Но ние, няколко хаймани, погледнахме - имаше дълга опашка, разбрахме, че тепърва няма да увеличим знанията си, и решихме да пуснем ситуацията (да намалим важността). Спокойно отидохме в бара, изпихме по бира и се върнахме на изпита - да става каквото ще. Естествено, няма да си разваляме настроението, я, бяхме съгласни на всичко. Какво беше учудването ни, когато стана ясно, че от цялата група нашите оценки бяха отлични (или много добри), а на повечето - тройки или дори по-лошо. Всичко се оказа много просто: вероятно преподавателят се беше изморил за тези два часа и също беше готов на всичко - общо взето, това беше нашият вариант.

MaD_DoG: Стана ми леко и весело, когато стигнах до един прост извод: щом външното намерение се включва само при единство между душата и разума, има един прост начин да се противодейства на нежеланото влияние на това външно намерение. Достатъчно е осъзнато да заобичаш предмета на своя страх или омраза, или презрение...

Leshiy: Имам чисто риторичен въпрос. Един от методите за намаляване на важността на нещо несвършено е да се примириш предварително с поражението. Но така започваш да мислиш за поражение и според идеята мислите ти трябва да изберат такова пространство на варианти, където ще се сбъднат и ти ще изгубиш. Може би този метод за намаляване на важността е опасен?

MaD_DoG: Същото опасение изпитах, когато изучавах Книгата. Но си спомних Д. Карнеги и неговия метод за решаване на проблемни ситуации - да се примириш с пора-

жението и да забравиш за това (едно от малкото полезни неща у Карнеги). Точно последното условие според мен е много важно - да забравиш за това, т.е. да намалиш важността до нула.

Leshiy: Като дете няколко пъти гледах един филм, не му помня името. Същността му бе, че едно дете имаше кутийка кибрит: счупваш клечката, намисляш си желание и то се изпълнява. В подобни истории винаги съм се възмущавал защо не се досещат при последната клечка да си пожелаят цял контейнер кибрит. А що се отнася до трансърфинга - същото е. Да насочиш намерението си към това желанията ти винаги да се изпълняват, като времето между пожелаването и изпълнението да е минимално! Не е ли това най-лесният начин?

М. М.: Големи капии сте, момчета! Искате да не правите нищо, а всичките ви желания тутакси да се изпълняват! А къде остана принципът, че е свободен само онзи, който е освободен от желанията си? Nishkama karma.

Leshiy: Мързелът е двигател на прогреса!!!

М. М.: При всички случаи ще се наложи да поработите. Ако не с мускули, поне с внимание

Ландъш: Не бива да се примиряваме с поражението. Просто да приемем такова, каквото е, всичко, което е, и да не се шашардисваме от това. Поражението е обратната страна на победата и не винаги победата е по-необходима. Всяко събитие - както негативно, така и позитивно - се дава на човека да осъзнае себе си. Многовариантността на живота си има своята прелест и изборът е само ваш. Бог е дал на човека правото на избор и той избира... Само че какво и как - това е вече въпрос на вкус. А намаляването на важността предполага да приемаш това, което става.

Светлана: Всеки би искал да има постижения, но да поработи за тях му е нечовешки трудно. Като определим най-нужната ни насока, можем да започнем внимателно да следим доколко мислите, думите и постъпките ни отговарят на нея. Защото начинът на живот, дневният режим и всяко движение могат да се свържат с набелязаната цел. И тогава животът ще стане целеустремен. Мнозина се носят по вълните на житейското море, без да имат пред погледа си крайната цел, и затова са лишени от насока. Кратковременните цели на един живот не могат да са ориентир, защото са временни, и в края на деня на човешкия живот престават да съществуват. И това - в най-добрия случай. А обикновено изчезват много рано. Мъдростта се състои в следване на най-дългата линия. И ако всеки миг имаме пред погледа си далечната цел, а не заобикалящата ни очевидност, пътят ще е прав. Това ще помогне да намерим сили да устоим на обикновения живот и неговите илюзии.

Sarina: Наблюдавам как работи външното намерение... Така например преди се въртях около глобуса на моя живот, а сега си седя и той се върти. Както казва Зеланд: „Животът върви срещу мен“. Просто се боя да повярвам.

Душата

Звънчетата звънят ли, звънят, а аз няма да работя днес. Нека да работи тоз космат мечок, стига се е мотал и ревал из леса.

Ето ти!

РАЗУМЪТ

Няма да стане, Душичко, нищо не се дава толкова просто.

Душата

Ти пак си баеш своето!

РАЗУМЪТ

Ама тези сънуващи станаха съвсем нахални - да се явяват на изпит и да не помнят по кой предмет. Такова нещо не се случва!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Случва се - и не само това. Ако в сърцето гори решимостта да имаш и да действаш, а разумът не е замътен от съмнения и страх, се случват т.нар. чудеса. Ясната мисъл-форма мигновено се реализира в действителност.

Само по себе си желанието не дава нищо - напротив, когато то заедно със съмнението се превърне в копнеж, шансовете за успех рязко намаляват. Целта обаче може лесно да бъде постигната дори при липса на единство между душата и разума, ако се спази едно условие.

Душата

Бързо, бързо ни кажете какво е условието!

Надзирателят

Когато образът на мисъл-формата е размазан, огледалото работи със забавяне. Ето защо е необходимо достатъчно дълго да се върти мислено целевият слайд - картината, в която целта вече е постигната. Тогава изображението ще започне постепенно да се проявява в реалността.

Разумът

И това е всичко? Толкова ли е просто?

Надзирателят

Да, необходимо е само системно да фокусираш вниманието си върху целевия слайд. Разбира се, тази проста истина е на повърхността, но никой не я вижда. Хората са свикнали да изпълняват рутинните действия само с вътрешното си намерение.

Например ако е необходимо да се изкопае дълъг изкоп, човек разбира, че ще му се наложи системно да работи с лопатата. Той прави това и вижда резултатите от труда си. С дуалното огледало нещата стоят другояче. Периодът на забавяне може да продължи достатъчно дълго. Човек не вижда никакви промени в околната действителност и му се струва, че мислите нямат реална сила. Затова не се захваща да изпълнява рутинни действия с мисления си взор.

Разумът

Виждаш ли, Душичко, че все пак се налага да се работи.

Душата

Само че не на мен, а на теб - съмняващия се наш тип.

Надзирателят

Вярно е! Внимание - това е лопатата на разума.

Това вече трансърфинг ли е?

Надзирателят

Занимаването с трансърфинг от самото начало може да предизвика период на неуспехи и дребни неприятности. Това е естествено. Докато човек спи и плува по течението на обстоятелствата, работите се развиват както обикновено. Но щом се събуди и започне да се движи съзнателно, наоколо се появяват локални вихри, също като вълнение по повърхността на водата. Временните трудности свършват, когато човек поеме по коловоза, съответстващ на намеренията му.

Душата

Успокоихте ни! Значи, сега ще има водопад, но това е нищо, по-нататък водата ще е спокойна!

Надзирателят

Е, нещата не са толкова страшни. Да видим как ще се справят трансърфърите.

Тания: Откакто разбрах за съществуването му, минаха три седмици. Да, след това в МОЯ свят здраво се установиха устойчиво положително отношение и известен непукизъм. Засега не виждам особени чудеса, но се старая да запомня всички приятни дреболии. **НО** вчера:

1. Разтакаване в съда (изгубихме делото).

2. В работата ми объркаха заплатата (с по-малка), нещата се оправиха, разбира се, но колко се изтормозих!!!

3. По пътя към вкъщи заседнах в задръстване, макар че планирах да пристигна по-рано, оказа се, че са ударили някакво момиче... Лежеше, покрита с черен найлон... Не можех да

остана спокойна.

4. Вечерта имах още доста дребни проблемчета.

И всичко в един ден. Е, как да се сдържиш??? И защо така наведнъж? Или както казва Зеланд - светът рязко започва да се преустроива?

Pilot: А имаш ли някакво примерче?

Тания: Примерче за какво? Просто си ходя и се радвам. Просто така. Никога не ми се е случвало това състояние на радост и увереност да продължи толкова дълго. А чудеса, ви казвам, засега нещо не виждам, така че и примери не мога да дам. По повод на непукизма: най-сетне успях да го вмъкна в отношението си към любимия човек, който си беше отишъл, но сега периодично идва при мен.

Льолик: Ами че това е тъкмо едно от чудесата!

Тания: Може ли по-подробно?

Льолик: Ами по-подробно... А че усещаш състояние на радост - нима не е чудо!

Sphere: Всичко е наред, положително отношение към живота и непукизъм - с това и аз започнах заниманията с трансърфинга. Положителното отношение към живота влиза в принципа за координиране на намерението, а твоят непукизъм не е просто непукизъм - ти просто си намалила важността.

Тания: Само че сега си мисля: когато радостта и предвкушането (не важността, а именно...) са много високи, дали няма да ме цапнат по тиквата и да ме върнат на мястото ми?

Михаил: А най-якото е, че положителното отношение към живота и непукизмът дойдоха при мен преди година и така си и останаха!!! И ако това не са чудеса? Цяла година без прекъсване - да полудееш! Така че, Тануа, всичко тепърва ти предстои, урааааааааааа!!!!!! Докато пишех, ме озари - не, няма да те цапнат, ако не го чакаш.

Pilot: Преди известно време дори исках да предложа темата „Трансърфингът и непукизмът“, има хляб в нея, но после си помислих: а защо? За чий ми е такава тема! А изобщо в самото заглавие („Това вече трансърфинг ли е или още не?“) е заложено определено недоразбиране, че трансърфингът е просто (!) един от моделите на света, който действа във всички случаи независимо от това, дали осъзнаваме този свят.

Sphere: Мислиш ли си, че ще те цапнат - непременно ще се случи, а ако се отнесеш към своя оптимизъм с непукизъм, с всеки изминал ден ще имаш повече възможности да се радваш на живота. Главното е да не изпитваш чувство за вина, това е много опасно. Веднага прочети в първата книга главата за чувството за вина.

Killer John: „Незабавно спри да се вълнуваш, ако не спреш, ще заповядам да ти отсекаат главата.“

Агника: Махалата не те пускат толкова лесно. Отначало аз също имах различни периоди. Но симороновското МТ⁵ (както в случая с ударената от кола девойка например), инверсията на реалността и всичко, което помага да се намали важността, много помагат.

Benni: В светлината на гореказаното предлагам да наречем това явление транспукизъм.

Душата

Ура! Майната му на всичко! Майната му и на самия трансърфинг!

Разумът

Не разбирам как такова лекомислено отношение може да премахне проблемите от живота. Би трябвало по-скоро да е обратното.

Надзирателят

Не лекомисленото отношение, а съзнателното намаляване на важността. Човек е склонен да идеализира собствените си качества и недостатъци, както и да придава излишно голямо значение на външните обстоятелства.

Повишената важност създава излишен потенциал - нееднородност в енергоинформационната поле. Равновесните сили се опитват да я отстранят, като принуждават човека да изразходва сили в безплодна борба с вътрешните и външните си

проблеми. А резултатът е обратен на очаквания.

Спомнете си какво става насън: сънуващият приема всичко за чиста монета, без да се опитва да погледне трезво ситуацията отстрани. Получава се парадокс: става нещо неадекватно, а той реагира адекватно, сякаш всичко е наред. Причината за тази адекватност или „послушание“ е, че сънуващият е потънал в играта - безволно е приел натрапените му условия и правила.

Наяве става абсолютно същото: човек се сблъсква с проблеми, тъй като гледа на всичко случващо се през призмата на важността и с отворена уста. Не осъзнава, че също като насън е потънал в натрапената му „игра на проблеми“. А всъщност проблеми не съществуват - има само изкуствено повишена важност на нещата.

И така, когато човек осъзнае тази илюзорност на проблемите, може съзнателно да намали важността на всичко, което не му дава покой. Обърнете внимание: не да снижи значението, а значимостта. Да погледне играта отстрани, трезво и безпристрастно.

Какво става тогава? Светът спира. Вятърът на равновесните сили стихва. Илюзорните огледала се разпадат. Човек се събужда в съня си наяве. Вече не е марионетка, а Създател на своята реалност.

С какво да се започне?

ДУШАТА

Навярно с началото.

РАЗУМЪТ

Не, със събуждане.

ДУШАТА

Или с утринна гимнастика. А най-добре с йога.

РАЗУМЪТ

Да, от рода на хванете се за носа с дясната ръка и го обърнете наляво. Хванете с лявата си ръка дясната буза и я дръпнете колкото можете. Сега се помъчете да се усмихнете. Какво чувствате?

ДУШАТА

От главоболие ще ме заболи главата. Не, не ми трябва йога. По-добре да започна със събуждането, както съветва Надзирателят. Само още малко да си поспя... А когато събуждането ми окончателно се събуди...

РАЗУМЪТ

Езикът ти е такъв, сякаш непрекъснато спиш и бълнуваш.

ДУШАТА

Ама разбира се, ти си нашият гений, а ние не сме нищо особено, плебеи, изобщо не сме образовани.

РАЗУМЪТ

Добре де, хайде да гледаме съня.

Postreality: Ето - това е моят живот с всичките купища задачи и проблеми, натрупани до днес, ето ме и мен с всичките си плюсове и минуси, цели и съмнения и ето го трансърфинга. В настоящия момент животът ми е отделно, трансърфингът - отделно. А как да започна да го прилагам? По-точно - с какво именно да започна?

Може би въпросът трябва да бъде: кое е най-главното, кое е в основата и около какво се гради всичко останало? Само не казвайте, че главното е да не се придава важност на трансърфинга, това се разбира от само себе си. Споделете вашия опит - как сте започнали да реализирате идеите на трансърфинга в живота си?

Sarina: Най-лесно е да се започне с положително възприемане на света. По-конкретно: забелязваш и колекционираш „хубавостта“ в околния свят... Например цветята, слънцето, минава хубава кола, върви красив младеж, в магазина са докарали нов вид сладолед, отиваш на кино-те-атър-цирк, зоопарк-футбол-риболов (нужното да се подчертае). Сериозно говоря. Това е труд! Тегли те да виждаш гадости: боклук, пияница, псуват се, лоши новини по тв...

Виждай ги, но не им обръщай внимание, не се ангажирай емоционално. Решен си да преминеш на най-добрите си жизнени линии. Мислите ти като състезателни коне ще те отведат там. Ето защо изключваме лошото от слайда.

Михаил: Аз пък се отказах да храня махалата! Престанах да се ядосвам на външните обстоятелства, на глупавите си сътрудници, на проклетата си жена... Точно това се оказа най-главното. Само за два-три дни излязох от неколкогодишна депресия. И аз самият не забелязах кога и с какво започнах. Така че ИМХО⁶ ти също вече реализираш.

А ако са ти необходими конкретни препоръки, опитай например да ловиш махала. Те са навсякъде около нас, не са нужни никакви усилия.

Leshiy: Началото - разбрах, че е възможно абсолютно всичко и това всичко зависи от мислите ти. Много яко е да осъзнаеш, че сам си си господар. А въобще в самата книга се крие някаква сила, защото по време на четенето изпитваш разнообразни чувства и едно от тях е прилив на сили. По-добре чети по-често - така няма да забравиш и за махалата, и за всичко друго.

Postreality: Ще започна, като превключа на положителни неща и направя инвентаризация на заобикалящите ме махала. Оптимизмът е сътрудничество с бъдещето.

Олимпа: Захвърлете съмненията си - нали нищо *не губите*, само печелите, о-хо-хо!!!

Павел: Хареса ми забележката на Зеланд по повод на съмненията. Той препоръчва да не се стараем да повярваме в методиката, а просто да правим стъпки по набелязания път и да следим за резултати. Точно това правя през последния месец.

Гостъ: Аз започнах - по съвета на Зеланд - с твърдението „моят свят се грижи за мен“.

Postreality: Преди всичко си създай позитивно настроение. Сетне трябва да увеличиш енергията си, без това не можеш да минеш. Когато дребните поръчки започнат да се изпълняват горе-долу стабилно и успешно преживееш ефекта на Хари Потър (нещо като звездна болест на трансър-фъра), тогава можеш да си представяш и по-сериозни слайдове. Дотогава е нужно да се справиш със самия себе си, защото от поръчките си после самият ти ще страдаш. Работата е там, че когато тръгне енергията, щеш-не щеш, ще те „тика“ нагоре и в главата ти ще се появят такива мисли и въпроси, та сам на себе си ще се чудиш.

P.S. Предупреждение. Изобщо не те съветвам да насочваш енергията на намерението, когато правиш поръчка за Човек. Отначало ефектът ще бъде просто смайващ. Можеш да си помислиш, че си хванал Господ за брадата, но сетне Реалът (Тоналът⁷) така ще ти го върне, че дълго ще се чегърташ от асфалта. Проверил съм го на собствен опит.

Влад: Какво имаш предвид?

Vladimir: Искам да кажа, че моля ви, поръчвайте си коли, апартаменти, самолети и т.н., но не насочвайте намерението си към хора, никой не е длъжен да ви уважава, да ви обича и т.н. Ако човек не осъзнава, че играе по вашата свирка, ще успеете да получите от него онова, което желаете, но после така ще ви шамаросат за подобни игрички... Не твърдя нищо със стопроцентова сигурност, може и да ви мине номерът, но на мен такова кроше ми пернаха, че още плюя зъби. Много добър урок се получи, дори малко в повече навярно. Надявам се всичко да е приключило и повече да не ме „изравняват“.

Льолик: Когато някой дразни някого, преди всичко търсете причината у себе си. Престанете да „кълвете“ на дразнителите и те ще престанат да ви дразнят.

РАЗУМЪТ

Охо, съдейки по разсъжденията им, нашите сънуващи вече почти са се събудили.

ДУШАТА

Ама що за зверове са тези махала и защо не бива да се хранят?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

⁶ ИМХО (от англ. In my humble Opinion) - според моето скромно мнение

⁷ Тонал - Първичната картина на Света, т.е. реалността във вида, в който я възприема човешкият разум

Както е известно, мислената енергия е материална и не изчезва безследно. Когато група хора започват да мислят в една насока, техните „мислени вълни“ се наслагват една върху друга и в океана от енергия се създават невидими, но реални енергоинформационни структури - махала. Те започват да се развиват самостоятелно и подчиняват хората на влиянието си. Махалата съществуват във финия свят като надстройки около всяка човешка общност. Може да ви се стори невероятно, но хората не си дават сметка, че неволно действат в интерес на махалата. И въпреки всичко това е факт.

Махалата се хранят с енергията на хората. Например когато сте ядосани на нещо и изразявате бурно негодуване, вие давате енергия на махалото. Всичко, което потенциално е способно да предизвика у вас силни негативни емоции, се провокира от махалата. Негативната енергия е любимото им блюдо.

РАЗУМЪТ

А как да се отървем от тях?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Трябва да престанете да бъдете мида, реагираща негативно на всеки дразнител. С други думи, да поддържате състоянието си на осъзнатост и да не се поддавате на провокации. Добре го казаха: „Престанете да кълвете на дразнителите и те ще престанат да ви дразнят.“

РАЗУМЪТ

Излиза, че както и да го въртиш, транссърфингът започва от осъзнатостта - от събуждането от съня наяве.

ДУШАТА

А с какво започва той?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Необходимият минимум е координиране на намерението, за което вече говорихме. Добри резултати има и техниката на амалгамата, която се състои в следното.

Светът е огледало, в него се отразява образът на вашите мисли. Вие самите със своето отношение оцветявате околната действителност във весели или мрачни тонове. В отражението ще видите лицето, с което заставате-пред огледалото. Оттук и изводът: защо пък да не създадем целенасочено желания образ?

Създайте си нагласата, че светът се грижи за вашия комфорт и благополучие. Упорито търсете потвърждение за това във всяка дреболия. Нека ви стане навик. По този начин вие определяте свойствата на отразяващата амалгама. Главното е да го правите системно. С течение на времето реалността се трансформира така, че негативното по непонятен начин ще изчезне от живота ви и слоят на вашия свят ще се превърне в много уютно кътче.

II. ЖИВОТ В СТИЛА НА ТРАНССЪРФИНГА

Чашата е полупразна

ДУШАТА

О, това е обширна тема за размисъл, нали, Разуме? Какви още могат да бъдат получашите?

РАЗУМЪТ

Полуизпита.

ДУШАТА

Полунедопита. Трябва да се мисли позитивно. Давай нататък.

РАЗУМЪТ

Полусчупена - полунедочупена, полуюнашка - полунагла, полуозверяла - полусмирена, полупрепила - получалдиса-на, полупротивна - полукрасива, полуидиотска - полуза-хитряла, полуневменяема - полукалпава, полузеброобразна - полуоплешивяла.

ДУШАТА

Ура! Ние сме полупълни идиоти!

Незабудка: Във всяка ситуация за мен в първата, макар и милисекунда чашата е

полупразна. Изпусна нещо - дразня се. Скъсам си чорапогащите - яд и раздразнение. И т.н. Понякога практически веднага, а понякога на следващия ден започвам да преразглеждам ситуацията и да откривам в нея и добри неща. Кажете ми, такава *вторична положителна реакция* на дразнителя може ли да промени сценария в положителна насока? Или първата реакция е толкова определяща, че не си струва после да преразглеждаш емоциите си? И какво да правя?

Arnika: Ами нищо особено. Можеш да съкратиш времето на прехода от първичната негативна реакция до вторичната положителна. Особено пък да не се тръскаш заради първичната реакция. А да се похвалиш. Умница! Все пак откри положителното! Положителната реакция може да промени сценария дори когато нещата са хронични. Още повече че ти преразглеждаш не емоциите, а отношението си. Тогава емоциите сами се променят.

Mercury: А не ти ли се струва, че да хвалиш сам себе си значи да създаваш излишен потенциал? Доколкото си спомням от книгата, трябва да хвалиш своя ангел-пазител, а не себе си.

Arnika: На ангела-пазител трябва да благодариш, а не да го хвалиш! А себе си можеш и да похвалиш. На мен ми харесва да си се хваля и се занимавам с това с голямо удоволствие през целия си съзнателен живот. Е, разбира се, в мое изпълнение тук проличава и известна ирония. Особено когато „забъркам“ нещо...

Sphere: Когато едва започвах да се занимавам с транссърфинг, отначало буквално се принуждавах да виждам във всичко позитивното и да се радвам на живота, ставах сутрин и помнех: колкото повече радостни неща открива в света, толкова повече радостно излъчване ще изпращам към него и толкова повече радостни събития ще се случат в моя Живот. Сега вече автоматично се радвам на живота, не се налага да се принуждавам. А ако в първия момент се вбесиш, и след минута не е късно да си спомниш и да се зарадваш. *По-добре се зарадвай по-късно, отколкото никога. Вторичната положителна реакция винаги е много по-добра от вторичната отрицателна!*

Ето ви един жив пример: вчера свалих сервиз от горната полица, кутията се оказа скъсана и три чашки паднаха и се счупиха. Неприятно, разбира се, но аз се зарадвах - нали счупената чаша носи щастие! Порадвах се на това късметлийско стечение на обстоятелствата (не всеки ден успяваш да счупиш три чаши наведнъж!), а вечерта съвсем неочаквано получих 1000 шекели. Добрият знак проработи.

Pilot: В общи линии е известно какво трябва да се прави - спокойно се наблюдавай. Във всяка ситуация - когато се ядосваш, дразниш се, радваш се, смееш се. Представи си, че Наблюдателят е включен и в дадената ситуация се е случило нещо неприятно. Тогава ти самата сякаш отстрани ще видиш как отначало това неприятно нещо те е огорчило, ядосало, което е напълно естествено, а сетне може би ще ти стане смешно, че си реагирала така. А е възможно да видиш някакъв знак в това и да го разбереш. Не е важно колко бързо става това, нали животът продължава. Твърде вероятно е, че е много по-добре да не се преценява колко вода има в чашата, дори някой да ти досажда с този въпрос.

Тленность всего: Нищо не е вечно под слънцето и осъзнаването на този факт в един или друг вид ядосва и дразни мнозина... Примирете се, че нищо, което може да се назове с думи, не е вечно, и преминете във вечността зад пределите на думите...

Ун-Дина: Някой помни ли как се наричаше този разказ на Антоша Чехонте - как да се радваш, когато не ти е радостно? Запомнила съм още от детството си една фраза: „Ако жена ти ти е изневерила - радвай се, че е изневерила на теб, а не на Отечеството.“ Вчера час и половина стоях на студа пред руското посолство в Ню Йорк (естествено, вътре не ни пускат). Отначало измръзналите ми пръсти се ядосаха на абсурдната ситуация и отказваха да бъдат част от „живата опашка“, после се улових, че започвам да кипя и... запознах се с всички на опашката. Ободрявахме се един друг с викове „Ще пробием!“ и „Да става каквото ще!“, попяхме си дори. Сетне, вече съвсем до заветната врата, тя се хлопна под носа ни - още час и половина в посолството обядвах, ние отидохме в близкото ресторантче и се сдружихме още

повече на чаша коктейл. После, вече съвсем сближили се, се върнахме в консулството и никой не крещеше „Не сте били тук!“ и не размахваше удостоверения за ветерани и инвалиди. Общо взето, излиза, че за мен все пак чашата е по-често пълна, отколкото наполовина празна.

Душата

Аз също винаги хваля себе си. Тогава съм толкова доволна! И още - хареса ми да играя на сменяне на емоциите. Ей сегичка ще те хвана за косите и ще те наругая, а после веднага ще те погала.

Разумът

Нищо не си разбрала - трябва да променяш отношението си, а не емоциите.

Душата

Добре де, сега ще тресна в земята целия сервиз, а сетне тутакси ще се зарадвам.

Разумът

Само посмей! Ще те заключа в килера и ще си седиш там. Да я видим тогава твоята радост.

Душата

А аз ще си облека траурна рокля и ще запая тъжна песен. И тогава звездите ще угаснат и светът ще потъне в мрак, небето ще се покрие със зловеща пелена, луната ще изгрее кървава, на земята ще се възцари черно безмълвие, върху цялото божествено творение ще бъде поставена тлъста точка, отвсякъде ще се носят ридания и стонове! О-о-о! Чувствам аз, че е близо денят на апокалипсиса, когато саблезъби зайци ще прегризат гърлата на всички тигри, свирепи хомяци ще разкъсат мечките и кръвожадни пеперуди ще разчленят всички крокодили, и звероподобни шурци ще гъделичкат до смърт слоновете! Пустотата ще се разяри и ще погълне самата себе си! И ще започне всеобща стачка на всички счетоводители и...

Разумът

Не, не пипай счетоводителите, по-добре върви чупи сервизи.

Душата

А-а-а! Изплаши ли се?! Мисли му!

Струва си да се опита!

Душата

Ще се опитаме да пробваме да направим опит.

Разумът

Само че внимателно.

Душата

Да, и постепенно. Тихичко се доближаваме, внимателно долазваме, а сетне внезапно раз! - и опитваме.

Разумът

А то като те хамне! Като те захапе за онова свидно място!

Душата

Ау, не ща, страх ме е! По-добре да не пробваме, а само да се опитаме.

General: Добро (надявам се) време от денонощието, приятели. Неотдавна открих една полезна техника, която искам да споделя с вас. Преди доста време работех по книгата на М. Норбеков и Ю. Хван „Трениране на тялото и духа“. Там във всички упражнения (който я е чел, сигурно си спомня) се препоръчва да се обръща 90% от вниманието не на техниката, а на вътрешното състояние. И освен всичко друго има една малка фраза, която ми отвори пътя към тази техника: „Всичко трябва да се прави, любувайки се на себе си“. Веднъж си спомних това и реших да опитам. И ще ви кажа - усещането е прекрасно.

Възниква нещо като система с обратна връзка: аз се любувам на себе си, каквото и да правя, и правя всичко така, че да се любувам на себе си. И какви позитивни промени предизвиквам? Първо, благодарение на това се получава индуциран преход там, където

поводи да се „любувам" има още повече. Второ, активизирам вътрешния Надзирател, защото за да се любувам, трябва да се наблюдавам и така се повишава моята осъзнатост и всичко останало. Трето, когато се любувам на себе си (имайки предвид и първите две точки), и другите започват да правят това, защото аз съм избрал такова отношение към себе си. Любувам се на това, което правя.

А какво ще стане, ако започна да се отнасям позитивно, т.е. да се „любувам" на мислите и емоциите си? И там ще се задействат изброените точки! Освен това слойът на моя свят (моята реалност) е отражение на вътрешния ми свят. А щом вътре в мен всичко е положително, значи в слоя на моя свят има какво? Тогава вече ще се увеличат поводите да се любувам на своята реалност. С една дума, струва си да се опита! Мисля, че тази техника ще даде на всекиго по нещо и е сигурно, че каквото получите, ще ви хареса.

Михаил: Симпатично.

General: Момчета, днес практикувах това. *Знаете ли какво дава?! Дава пълен контрол над себе си, над своите действия и просто не изчерпваш резервите си!* Такъв кеф!!! И така, днес ми се наложи да обикалям града (решавах проблем с някакъв теч), „спомних" си, че от днес и во веки веков ще се любувам на себе си, и като се започна... Не мога да го изразя с думи, трябва да се почувства!!! В един миг ставаш човека на своята мечта (НЕ е преувеличение), такъв, какъвто винаги си искал да бъдеш, но не си знаел как да станеш или не са ти стигали резервите...

А сега... през цялото време си напомнях какво правя (любувам се) и непрекъснато изникваха въпроси от рода на: „Как би следвало да се държа в подобна ситуация, за да мога, наблюдавайки се отстрани, да се любувам на себе си?" Това се отнасяше и за походката, гласа и всички дреболии, дори и най-малкия жест. Изобщо не е трудно! Това е удоволствие - чувстваш се Човека на своята мечта. И реално си такъв! Вътре в теб царят спокойствие, щастие и абсолютен контрол! Всичко гениално, както се казва... (тъй като идеята е на Норбеков, имам право да го наричам така).

Вървах пеша от музикалния магазин за вкъщи (не е близко, но ми се искаше да се поразходя) и в един момент почувствах отслабване на контрола и дори сякаш някакво безпокойство (ама че номер!!!). Искях да използвам координацията (сиреч щом има временен дискомфорт, значи се води вътрешна борба за подобряване, щом при условие на хармония между душата и разума има грапавини, значи това просто не е мое, това е нещо, което чуждите махала се боят да видят у мен) - обикновено, по-точно винаги сработва в такива случаи. Но не и сега... Какво става? Може би някакъв знак? И какъв? Дали целта не е моята? Не ми се вярва... Размишлявах през целия останал път до вкъщи, а когато си влязох, внезапно ме осени: да, мамка му, разбира се, че е знак - продължи по-нататък!!!

One school is finished and the time has come for another to begin... Чайката Джонатан Ливингстън. А какво е това „another school" („друго, различно училище". -Бел. пр.) Ама разбира се! Да се любуваш значи да „симпатизираш". А кое е по-нататък - ЛЮБОВТА (!!!), какъв съм тъпак! Как бих постъпил в дадената ситуация, ако бях човекът, когото обичам най-много на света?! Еврика!!! И знаете ли, приятели, какво ще ви кажа - усещанията, които изпитах, когато се „любвах", са нищо в сравнение с онези, когато *осъзнах своята любов*. Но е проблематично да се поддържа на едно ниво във всички ситуации. И все пак открих изход! Научих се да бъда щастлив през цялото време. Познайте каква е тайната ми!

Sarina: Ау! Пиши по-скоро! Ще умра от любопитство!

General: И така, приятели, продължението на историята на мага. (Всеки ден ми хвърква чивията от това, което научавам, а нали на такива не можеш да се сърдиш, дори да си въобразят за себе си какво ли не. Та така.) Днес пак ме фрасна и разбрах, че гореописаните техники са частен случай от нещо по-глобално. Отбелязвам, че когато смених симпатията с любов, ми остана усещането за нещо недовършено. Всъщност любовта, макар и да е силата, сътворила света, в нашата техника не е нещо по-„свършено", по-„издигнато" спрямо симпатията (с тази дума заменям понятието „любуване на себе си"). Нещо повече, както се оказва (макар че защо да се учудваме?), можем вместо двете описани емоции да използваме

ВСЯКАКВИ, като си изберем реакцията, която ни е необходима в дадения момент.

Мисля, че симпатията към себе си е просто някакво универсално състояние, което лесно се трансформира в нещо по-близко при промяна на контекста. Това често става „автоматично“ (любувам се на себе си, защото съм уверен, люблювам се на себе си, защото чувствам силата си, и т.н... -не съм изговарял тези фрази, но с тях може да се изрази промяната в състоянието). Тоест изобщо не се напъваме (и това е чудесно!). А сега задачата ни е да се научим да избираме необходимата емоция, чувство (да се надяваме -позитивно) от всички, да изберем нужната ни сега, в дадената ситуация. Кой е глобалният принцип, който ни позволява да управляваме себе си?

. Необходимо е да си създадем нагласата да действаме така, че като се погледнем отстрани, да получим необходимата реакция. Например аз искам да бъда м-м-м... да речем, уверен в себе си (между другото това не е увереност с излишен потенциал). За тази цел трябва да се почувствам уверен, тогава *ще* бъда уверен (нали така?) и всеки, който ме погледне, ще каже: „Да, той е уверен в себе си.“ Какво правя аз? Питам се (вероятно дори извън втората сигнална система, без да произнеса и дума, защото така е по-бързо и по-просто): „Какво невербално да направя, че като се погледна отстрани, да се почувствам уверен?“

А да ви кажа ли още нещо? Ние се научихме да управляваме себе си. Нали? Знаете ли, че току-що, в този момент, се научихме да управляваме отношението на другите към себе си? Защото щом аз СЪМ (вижте примера по-горе) уверен (а не изглеждам и не се опитвам да изглеждам такъв), нима ще се усъмните, че съм уверен в себе си? *Защото аз съм такъв!!!* За мен е необяснима тайна откъде АЗ знам, и то неосъзнато, КАК да се държа, за да БЪДА именно такъв, какъвто смятам да бъда. Мисля, че се намесват няколкото процента мозък, които току-що се научихме да използваме. Очевидно информацията за невербалното държание идва от нашето забележително пространство на варианти, така че е глупаво да се тревожим за невярна вербалност.

Тя би могла да бъде невярна само когато се опитвахме с помощта единствено на разума да изглеждаме такива, каквито не сме. А сега - бум! - включихме душата или каквото и да е... и всичко стана много по-просто. Написаното с получен шрифт нарекох принцип на вътрешната обратна връзка. Научихме се да управляваме реалността, сега можем да управляваме себе си, а дали от това няма да се повиши управляемостта на слоя на нашия свят?

Чрез транссърфинга постигаме целите си, пфу! - т.е. избираме ги, а принципът на ВОС ще помогне да уловим кефа в процеса, в момента и след постигането на целта. Библията учи да обичаме ближния, а Камасутра обяснява как именно. Срецах добър пасаж в учебника по конфликтология: „В живота има две цели: отначало да получите каквото искате, а после да му се насладите. Само най-мъдрите постигат втората цел.“ Е, какво, ще се присъединим ли към тях? Транссърфинг + принципът на ВОС = Управляване на вътрешния и външния свят. Нали е чудесно, а?

А сега ето отговора на гатанката (нима никой не се досети? НЕ ВЯРВАМ!!!): тайната на щастието не е само в умението да се постига целта, тя е и в умението да бъдеш такъв, какъвто мечтаеш да бъдеш. А сега ние притежаваме това умение. Мисля, че скоро ще разберам как да предизвикваме у другите всякаква необходима на нас реакция - не само в отговор на нас самите. Предполагам, че в основата на това лежи същият принцип, но засега не мога да кажа нищо определено по този повод.

Не мислете, че съм забравил фрейлинга⁸, просто търся нов подход, убеден съм, че има възможност да предизвикваме у хората нужната реакция, без да проявяваме точно тази реакция към тях. Между другото ви поздравявам, с още една стъпка се приближихме към външното намерение.

⁸ Фрейлинг - ефикасна технология на човешките отношения, съставна Част на транссърфинга. Главният принцип на фрейлинга може да бъде формулиран така: откажете се от намерението да получите, сменете го с намерение да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали

Още няколко думи по темата. За основно състояние си избрах симпатията към себе си, при вас може да е друго. И ако някой иска резултати, нужна е практика и не е речено, че ще се получи още в първия ден. Или във втория... Експериментирам с най-различни реакции, но всички са позитивни, тъй като не съм самоубиец. Трябва да подчертая, че тази техника ще помогне в множество жизнени ситуации.

Например ви трябва някакъв fair weather friend, да ви превода ли? Влизате например в клуба. Ако сте мъж, нагласата (въпросът) ще е следният: „Какво поведение (не-вербално) трябва да избира, за да мога, гледайки се отстрани, „с очите на жена“, да изглеждам сексуално привлекателен?" Пиша „изглеждам“, но разбираме, че тази техника и нейните въпроси-нагласи се отнасят до всички чувства, включително шестото (не се шегувам). Думата „изглеждам“ може да се замени с предикат (сказуемо - *Бел. пр.*) от друга представителна система. Пардон. Например: „Какво поведение следва да избира, та околните и аз самият да почувстват, че..." Това е образец за кинестетиците (чувствено възприятие). За аудиалистите (хора със слухово възприятие): „Какъв трябва да бъде гласът ми за човек с еднородни качества?" А най-добре да се използва повече от една формулировка. По-ефикасно е. Между другото всичко това скоро ще ви стане навик, ще отпадне необходимостта от въпроси и ще остане само пълен „тотал контрол“. Та така. Не мисля, че това е всичко, което може да се каже, но засега толкоз.

3. Б1.: Чели ли сте „Приключенията на един месия по неволя“ на Р. Бах? Вдъхновяваща, чисто транссърфърска книжка.

Льолик: Повече от година наблюдавах, известно време участвах във форумите на Норбеков и Ана. Онези, които посещавах курсовете му, изпадаха в такава еуфория - наистина не от първия ден, но сетне наставаше отлив, мнозина отново се изтъргуваха в „своето блато“ на болести и проблеми. Още тогава реших за себе си, че не е виновна неговата система за „триумф“. Просто човек не се обича, а спи и вижда как другите го правят вместо него. А пък **тук** му казват: „Ти си цар (или царица), любивай се на себе си.“ Който и да е - ще откачи... Ами ти отначало разбери какво значи да обичаш себе си, а сетне надявай короната, естествено, ако **после** поискаш. Само вметнах, General, при теб може да е друго.

Душата

Е, какво, тъпчо, любиваш ли ми се?

Разумът

Да бе, тъпачке, улавям кефа от невербалното ти поведение, чак дъските ми се разхлопаха. А ако говорим сериозно - има ли полза от такова самолюбование?

Душата

Полза има, ако **се** любиваш сериозно.

Надзирателят

Дори нещо повече: да не се любиваш на себе си е вредно. Защото светът е огледало - както застанеш пред него, такова отражение ще получиш. Знаете ли в **какво** се превръща човек, ако се отнася към себе си безразлично и живее **сам** със себе си като със съсед? В нещо, което **се** нарича „сива личност“. И обратното - когато видите човек, който сякаш свети отвътре, вие го възприемате като обаятелен и симпатичен. Защо?

Защото какъвто **е** образът, такова е отражението. Обаятелните личности са пропити от любов преди всичко към себе си.

Разумът

Но нали така много скоро ще се превърнеш в самовлюбен паун! Как да се избегне това?

Надзирателят

Много просто: любивай се на себе си, **без** да се сравняваш с другите. Обаянието е любов към себе си без примес на превъзходство.

Контролиран непукизъм

Душата

Обявявам контролиран безпорядък. Тотален контрол над всякакво безобразие.

РАЗУМЪТ

А по-нататък какво?

ДУШАТА

А по-нататък настъпват контролирана анархия, произвол, контролирана всепозволеност, безнаказаност и безразсъдство.

РАЗУМЪТ

И какъв е смисълът?

ДУШАТА

Аз откачам, когато съм под строг контрол. Мога да си побеснявам колкото искам, щом го правя осъзнато. Не нарушавам принципите на транссърфинга - там е работата.

Vladimir: В общи линии, хора, реших да повдигна един въпрос, защото не мога повече да го държа в себе си. Тъй да се каже, нужни са ми алтернативни мнения.

Практически цялото си време напоследък посвеждавам на работа за повишаване на личната си енергия, на практиката за изпълняване на дребни поръчки, както и на търсене на стандартни вериги от събития за различни ситуации. На този етап основният проблем за мен (мисля, че и за мнозина други) е при поставянето на поръчката да се премахне зависимостта от крайния резултат. Това при нас се нарича здрав непукизъм.

Какво забелязах? Бързо и лесно се изпълняват поръчките, от които лично за теб практически няма никаква полза или тя е минимална. Мисля, всички ще се съгласят, че за да растеш и да издигаш нивото си, трябва да правиш нещо със собствените си ръце и да виждаш резултата, тогава се появяват увереност и стоманено намерение. И колкото по-съществени са успехите ти, толкова по-бързо ще се издигнеш на повече или по-малко нормално ниво. Но има един проблем: колкото по-висока е летвата на поръчката, толкова по-трудно е да се освободиш от зависимостта от крайния резултат. Ако само контролът над мислите беше проблем, по принцип той е решим, но тук на сцената излизат емоциите и започва най-интересното.

Как да се премахне емоционалната зависимост от крайния резултат?

Мисля, че за мен на този етап да се справя с това е много трудна задача. Целият ни жизнен опит учи, че ако искаш да постигнеш/получиш нещо що-годе съществено, трябва да се потрудиш и да се повълнуваш. Трудно е да изхвърлиш това от ума си бързо и без последици за психиката. Процесът може да се разтегли твърде дълго. Факт е, че ми стига толкова дълго да се мъча.

Какво да се прави?

Мисля, че има начин. Не, никаква хипноза, НЛП⁹ и други модерни измишльотини.

Едно кратко примерче.

Тези дни реших да се разходя в парка. Както винаги, нямаше свободни пейки. Но нима това за нас е проблем? Обикновено си правя поръчката още преди да стигна в парка и тогава нямам проблеми. А пък сега склерозата ме налегна, а най-вероятно бяха решили да ми дадат урок, та, значи, забравих да си дам поръчката и стигнах в парка, както се казва, на обшо основание. Разходих се по алеите напред-назад няколко пъти, вече колкото и да поръчваш, важността дори от такава дреболия се повиши. И толкоз. Дочаках да се освободи местенце и си седя доволен и размишлявам как да се боря с важността.

И внезапно съзирам същия като мен клетник да ходи на-пред-назад с надеждата някой все пак да му освободи местенце.

А сега въпрос към всички.

Често ли сте използвали намерението си да помогнете на свършено непознати хора, предварително знаейки, че няма да ви благодарят и дори нещо повече - никой освен вас няма да знае какво сте направили?

Лично аз до този случай никога. По принцип не обичам особено да помагам, дори да

9 Нервно-лингвистично програмиране. Бел. пр

зная, че ще имам някаква полза от това.

Какво става по-нататък.

В ума ми се ражда мисълта: „Защо да не помогна на човека да седне?" Просто така, от нямане какво да правя, както се казва. В общи линии 10-20 секунди след като си дадох поръчката, от двете пейки, покрай които той минаваше в този момент, хората станаха и си тръгнаха. Вероятността за подобен обрат на събитията практически е равна на 0 при обикновено стечение на обстоятелствата, повярвайте ми. Дори челюстта ми увисна. За съмняващите се ще кажа: докато ми освободят място, чаках около 20 минути, специално седях цял час за контрол - следващата пейка се освободи след 30 минути.

Сега моралът.

Не съм 100 процента уверен, но е напълно реално да придобиеш опит в изпълнението на сложни поръчки и да преминеш бързо през цялата тази борба с важността, като изпълняваш поръчки за другите. И то не за приятели и роднини, а за почти непознати или съвсем странични хора. Ако си спомним притчите за онези, които са правели от водата вино и т.н. (всяка култура си има хора, които са правели неща, по принцип невъзможни за обикновения човек), ще забележим, че огромната част от деянията си те са извършвали за другите, като по правило са ги виждали за пръв път. Напълно възможно е това да е ако не единственият, то най-късият път.

Sarina: Харесва ми хода на мислите ти. Трябва да се помисли в тази насока!

Vladimir: Някъде на подсъзнателно равнище вече започнах да осъзнавам, че **НЯМА ПРЕДЕЛ**, и цялото това „кино", наречено „реален свят", можем да си го въртим, както на мен или на вас ви е удобно. Когато видиш, че проблемите, в които само преди половин година така си се оплел, че чак не ти се мисли, а сега за теб са проблемче, не повече от досаден комар, разбираш, че по-нататък ще става по-интересно.

Arnika: О! И още как! Аз сега експериментирам над себе си! Надзирателят е на мястото си! А аз такива щуротии сътворявам, че да ти е драго да гледаш! Тези, какви бяха, потенциали ли, що ли, така ме разхвърляха по Вселената!!! А моят Надзирател (сиреч Аз) наблюдава! Братя и сестри!

Да полудееш! Трансърфингът е СИЛА, дори когато не ти върви! А дали не върви?

Vigo: Както аз го разбирам, на „непукизъм" можеш да се научиш само в един случай - като промениш светогледа си. Маговете точно това и правят - хич не им пука за обикновения човешки живот, интересите им са в съвсем друга плоскост. И към околния социум се отнасят изключително в контекста на контролираната глупост. Сравнете го с принципа на Зеланд „да се отдадеш под аренда" - според мен паралелът е очевиден. Да се отдадеш под аренда значи просто да играеш ролята си. Само че маговете разпространяват този принцип върху целия всекидневен живот. Включително и върху общуването във форумите.

Открих още едно интересно ключе. Същността е следната. Има два основни типа хора: на едните работите им вървят, а на другите - нищо не се получава. Без излишна скромност аз принадлежа към първите. Отдавна съм забелязал, че никак не ми е трудно да измайсторя каквато и да е джаджа, и то, както е прието при руснаците, от подръчни боклуци. Тъй като живея в частно жилище, всякакъв механичен и друг боклук е в излишък - има къде да го държим. Каквото правя, може би изглежда нескопосано, но пък винаги работи, и то добре и надеждно. Така че ме интересува самият процес на създаване на нещо. Обикновено става така - нужно ти е да направиш някаква джаджа. Нормалният конструктор отначало прави чертежи, а сетне изгражда. При мен е обратното - веднага се заемам да работя, *знаейки*, че ще се получи.

Наистина го зная, защото от дете нещо правя и ремонтирам всичко. Отначало поглеждам в гаража и в разни килери, търсейки нещо подходящо. Като не зная определено какво ми е нужно. Гледам - някаква подходяща щуротевина.. Май от нея може да се измайстори нещо. После започваш да пилиш, да пробиваш, да запояваш, като всичко *върви като по масло*. Нужните детайли се намират от само себе си и по удивителен начин си подхождат идеално. В крайна сметка замислената вещ много бързо става реалност.

И така, описаният процес едно към едно съвпада с теорията на трансърфинга. Съществува намерение да се направи нещо, крайната цел горе-долу е ясна, но контурите са още твърде размити. Правя първата крачка - тоест концентрирам се върху текущото звено от трансърфърната верига, и по-нататък всичко се нарежда по най-оптималния начин. Пространството на варианти избира нужните детайли и технически решения, трябва само да ги забележиш и да ги използваш. Това е нагледен пример за правилно използване на трансърфърните вериги.

И най-приятното за мен е, че този опит, този *алгоритъм* за постигане на целта може лесно да се пренесе за всичко. Сравнете го с думите на Флоринда Грау от книгата на Флоринда Донер „Сянката на вещицата”: „Не се тревожи за дреболиите. Ако си убеден, дреболиите са склонни да се подчиняват на обстоятелствата. Планът ти може да бъде следният: избери си нещо и го наречи начало. Сетне върви и застани лице в лице с началото. Като го направиш, позволи на началото да направи с теб всичко. Вярвам, че убежденията не ще ти позволят да избереш начало с приумици. Гледай на нещата реално и скромно. Започни още сега!

P.S. За начало можеш да правиш всичко, каквото искаш. Според мен паралелът е явен. Нима не е прекрасно?

Льолик: По повод на творческия подход към работата -съгласна съм, точно така е и го потвърждавам от собствения си опит. Някога си шиех дрехи, без да използвам никакви кройки. Постилам плата на пода и пълзя по него с ножиците - получавах се твърде добре и оригинално. Приятелките ме молеха да им дам кройката (май наистина им харесваше резултатът от моето творчество), но когато им обяснявах как го правя, не ми вярваха и мислеха, че не искам да им дам. С времето обаче самите те бяха свидетелки на моя нестандартен подход към работата. Същото беше и с готвенето, с рецептите и кой знае защо, не ми се искаше да ги повтарям. По същия начин гледах на боклуците си в ателието, а сетне от всичко това сътворявах нещо особено, съвсем ново. Но аз си имам принцип - когато съм в лошо настроение, не се занимавам с творчество!

Душата

Контролирана глупост - ама това е разкошно! Не е зле, Разуме, да вземеш под контрол своята.

Разумът

Върви на майната си с твоята контролирана ирония! Изобщо не бива да се оставя работата на самотек и да се разчита на късмета. Във всички неща е необходим добре обмислен план.

Надзирателят

Планът вече съществува - в пространството на варианти, и то най-добрият. Например защо често става така - дълго търсите необходимата ви вещь из целия град, а в крайна сметка я намирате под носа си? Хората са свикнали да преодоляват препятствия и този навик ги принуждава да търсят сложни решения за прости проблеми. А природата, обратното, винаги върви по пътя на най-малкото съпротивление и не изразходва енергия напразно. Защо да не използваме това свойство?

В пространството на варианти съществува ред: вариантите и събитията сами се подреждат в най-оптималните вериги, също като реки. Същото се опитва да прави и човекът, когато решава една или друга задача. Разумът му работи като изчислителна машина, той се мъчи да пресметне всички ходове предварително и да си състави план за действие. На разума рядко се удава да намери оптимално решение, тъй като в задачата има твърде много неизвестни, освен това ситуацията непрекъснато се променя. Но той упорито държи на своя сценарий, с други думи - гребе срещу течението.

Разумът

И какво - изобщо ли да не мисля?

Надзирателят

Трябва да се мисли, само че другояче. Принципът е всичко да се прави възможно най-лесно, а сетне да се движиш по течението на вариантите. Какво значи това?

Първо, необходимо е да се премести акцентът върху търсене на най-простото решение. Обърнете внимание: решавайки всяка задача, дори най-елементарната, вие сте съсредоточени върху това как да намерите собствено решение, а не как да го направите най-лесно. Сега отправната точка трябва да бъде лекотата. Ако от самото начало нещата куцат, значи се опитвате да отворите заключена врата. Трябва да потърсите друг път. Например когато при запознаване с лице от другия пол възникнат някакви мъчнотии, можете да бъдете уверени, че с голяма доза вероятност от по-нататъшните отношения нищо няма да излезе.

Второ, когато настане време да се действа, е необходимо да се включи осъзнатостта и внимателно да се следи за знаци-подказвачи. Ще откриете множество подобни подказвачи, ако държите очите и ушите си отворени, а не се вкопчвате в своя сценарий. Когато някой ви съветва нещо, не го подминавайте, а го имайте предвид. Ако ви предлагат помощ или проявяват инициатива, не отказвайте. По пътя винаги изникват или пречки, или отворени врати - движете се по траекторията на най-малкото съпротивление.

Така акцентът се премества от контрола над сценария върху динамичното му коригиране. Опитайте и буквално ще усетите накъде ви тласка течението на вариантите. Като се предадете на това течение, ще стигнете до целта по най-оптималния начин.

Особено внимание трябва да обръщате на състоянието на душевен комфорт. Душата рядко осъзнава какво иска, но абсолютно точно знае какво не иска и винаги чувства приближаването на неприятности. Ако е необходимо да направите крачка, но вътре във вас нещо се противи - не я правете.

ДУШАТА

Виждаш ли? Ти ме ругаеш, а аз съм толкова добра!

Трансърфинг във всеки момент

ДУШАТА

Моят трансърфинг е винаги с мен, в тоалетната ми чантичка.

РАЗУМЪТ

Понякога ми се струва, че ти и не мислиш с главата си, а с тоалетната си чантичка.

ДУШАТА

А аз и не мисля - аз знам. Пък ти, разбира се, не можеш да минеш без мислене. Искаш ли да ти разкажа една история, тя сигурно много ще ти хареса.

РАЗУМЪТ

Давай.

ДУШАТА

Значи тъй. За живота на Тишка и за котарака на Ешка. Живели някога Тишка и Ешка.

РАЗУМЪТ

С котарака си ли?

ДУШАТА

Ами да. Животът на Тишка бил глуповато-весел. Тишка бил кръгъл идиот. За разлика от него Ешка бил кретен, само че квадратен. Котаракът му бил деспот, тиранин и мракобесник, както и апологет на замразената килка.

Веднъж Тишка се накарал да отиде на гости у Ешка. Приближава къщата му, а Ешкиният котарак, хайманата му с хаймана, решил да му устрои коварен капан и се престорил на ограда. Както обикновено, Тишка си гледал под краката, за да не настъпи някое гребло, та затуй успешно опрял чело о оградата. Недоумявайки, отстъпил и се заоглеждал - нали преди нямало никаква ограда! А тя - тоест Ешкиният котарак - го издебнал отзад и паднал отгоре му. „Ешка-а-а!“ - закрещял изплашеният Тишка. Но Ешка гледал по телевизията „Санта Барбара“ и нищо не чувал.

Добре овалян в калта, Тишка някак се измъкнал изпод оградата, а тя на свой ред също станала, изтръскала се и се върнала на предишното си място. Тишка опитал да заобиколи къщата, но не успял - оградата се мъкнела след него и не му давала да мине. Общо взето,

това не била цяла ограда, а само неголяма част. И Ешкиният котарак не бил голям, но твърде ехиден. Тишка се мъчел и така, и инак. И да прескочи се помъчил, но пак не успял - оградата си стояла здраво. И тунел се опитал да прокопае, ала стоборът веднага паднал върху него. И в тил я обхождал, обаче хитрата ограда ловко се извъртала. Тогава Тишка се ядосал и я ритнал колкото сила имал. Тогава стоборът се ядосал още повече и го погнал.

Дълго се гонели един друг, докато оградата не се спънала и не паднала в една яма. Тогава Тишка видял, че от другата ѝ страна стърчи опашка, а котаракът се мъчел да я скрие. Макар да бил кръгъл идиот, Тишка веднага съобразил, че стоборът е Ешкиният котарак. Тогава без много да му мисли, той изтичал до магазина, купил замразена килка и захванал да я хвърля на земята, вървейки заднешком, и да подмамва коварния котарак: „Мац-мац-мац!". Оградата поглъщала рибките една след друга и все повече се отдалечавала от къщата. Внезапно Тишка хвърлил целия пакет с килка и търтил с все сила към къщата. Но стоборът бил още по-пъргав - грабнал пакета, догонил Тишка и паднал връз него. Докато мъжът се надигал, оградата заела позиция, нагло се изпъчила и захванала да омиа килката.

Скъпи слушатели, вие сигурно си мислите, че ситуацията е свършено безизходна. Изход обаче винаги може да се намери, дори в такава празна глава като Тишкината, ако добре поразгърсиш в нея. Тишка се решил на една последна стъпка - замислил се, което било твърде необичайно за него. И внезапно се случило чудо - осенило го феноменално озарение, гениално отрезвяване и лъчезарно просветление. Най-сетне намерил решение и направил... За нищо на света няма да отгатнете. Изпикал се върху оградата, която тутакси се превърнала пак на котарак. Ешкиният котарак позорно се отдалечил. Тази поучителна история ни показва, че да се мисли - макар понякога - все пак е от голяма полза.

РАЗУМЪТ

Добре де, разбрах иронията ти за мисленето ми.

ДУШАТА

Нищо не си разбрал. Озарението те осенява не защото ти мислиш, а защото аз зная.

РАЗУМЪТ

Никога няма да се съглася с това.

ДУШАТА

И това го знам, ама от мен да мине.

Cheater: Бих искал да разбера дали трансърфингът може да се използва, да речем, в градския транспорт или при явяване на изпит в конкретния момент (например въпросът ще ти дадат ли или не изпита се решава в текущия момент и няма време за особено визуализиране).

Защо по-точно питам: когато четях книгата и съобщенията във форума, имах чувството, че става дума основно за средносрочни и дългосрочни цели, а за краткосрочните нещата не са особено ясни. Явих се на изпит по счетоводно дело и се опитвах много плахо и непрофесионално да „трансърфирам". Общо взето, нищичко не се получи. Ясно ми е, че аз самият не направих каквото трябва, но по този повод се запитах: може ли във всеки един момент да се осъществи трансърфинг, те. без никаква предварителна работа с целта?

С други думи, ако задачата е възникнала именно сега и дали точно в такива условия може да се осъществи трансърфинг? Ако да, остават ли същите принципи: визуализация, липса на важност и излишни потенциали?

Sphere: Да, може, самият аз се занимавах с това точно по изпитите. Според мен методите на трансърфинга действително са предвидени за по-дълъг срок, а за скоростните цели използвам симорон (това не противоречи на принципите на трансърфинга). Например когато трябва да тегля билет, в секундите на изтегляне на билета бързо се преименува на „аз съм този, който, изтегля еди-кой си билет" -назоваваш номера, който искаш да изтеглиш. След като изпитът свърши и чакаш оценката, се преименува на „аз съм този, който получава 5". Не знам за другите, но при мен този метод сработва.

Sarina: От целия трансърфинг ще ти помогне мигновеното изключване на важността и

отпускането... В такова състояние се освобождават и собствените възможности, и околните варианти.

Ун-Дина: Симороновските преименувания и частушки-те мигновено премахват напрежението и треперенето на коленете. В чантата си винаги нося следния джентълменски комплект:

1. Малко автомобилче (може и велосипедче). В нужния момент го изваждам и си го търкалям, като си шепна: „Само кара, само вози, през живота ме пренася“ (след като се запознах с трансърфинга, понякога накрая казвам: „На най-добрата жизнена линия ме пренася“).

2. ПРЕЗЕРВАТИВ. Универсално средство за предпазване от всякакви проблеми.

3. МАГНИТ. За да привлече нужното.

4. ДЪВКА. Ако се намирате в учреждение и си имате работа с бюрократи, а е необходимо да ускорите решението на проблема си - дъвчете дъвка, а те нека си работят.

5. БОНБОН (каквото и да е бонбон за смучене). За стопяване на проблемите, опашките и прочее. Всичко това не заема много място, а работи много яко, пък и винаги ти е подръка.

На мен обаче ми се струва, че трансърфингът може да се прилага и за краткосрочни задачи. Когато превърташ в главата си слайда с резултата „след събитието“, преди да се явиш на изпит - например превърташ слайд със студентската си книжка и тлъста петица в нея или се виждаш в бара, празнувайки успешното изкарване на изпита. Защо не? Просто се вживяваш в успешното развитие на събитията по свой собствен сценарий. По същия начин можеш да щракаш с пръсти за бързо преместване в друга реалност, да си вземеш за помощник Конче-Вихрогонче за материализиране на желаното: „Конче-Вихрогонче, изпълни желанието ми (казвате какво искате да получите), застани пред мен като лист пред тревичка“. Има най-различни заклинания.

Във всяка ситуация можеш мигновено да римуваш няколко реда за успешен изход, дори изобщо да нямаш поетичен талант, от рода на „голям праз-мраз“ и „гугутка-маршрутка“. Настроението ти моментално се повишава и „трагичната“ ситуация се оправя.

Янгел: Потвърждавам! Много яко работи. Аз също го използвам. Понякога от бързане такава безумица съчинявам, но я приемам за инструкция и я изпълнявам точно. Как оставам жива от смях - не зная. Просто е чудо!

Арника: Трансърфингът е начин на живот, а не само система от техники за изпълняване на желанията. Трудно е да се очаква, че на начинаещия (и на неначинаещия) трансърфър всичко ще им тръгне като по масло. Защото има опасност да бъде господар не само на своя свят, а и да си въобрази, че е господар на чуждите светове. А тогава ще получи много болезнен удар по кратуната. Накратко: „Моят свят се грижи за мен.“ Има опашка - значи така и трябва. Не си си взел изпита? Възможно е зад това да се крие нещо много положително. Щом се доверявам на своя свят, не мога да бъда дълбоко разочарован по този повод. Нали и практикуващите симорон си имат принцип: „Устройва ни всякакъв резултат.“

Кошка: Абсолютно солидарна съм. Ти формулира моите мисли. В това неправене има цялостност със себе си и със света. Техниките са за нас, а не ние за тях. Ун-Дина: Май никой не казва, че това е комплект упражнения, още повече пък не поставя срокове за изпълнение. Лудориите помагат да се намали напрежението в момента. Това е всичко.

Pilot: „Устройва ни всякакъв резултат, но по-добре да е друг.“ Доколкото помня, това е едно от правилата на симорона.

Арника: Днес трябваше да купя пощенска марка. Минах покрай павилиона. Кръстопът. Червен светофар. Пощата. А там такава опашка, че ми причерня. Реших днес да си остана без марка. Връщам се обратно. Кръстопът. Червен светофар. Павилионът. Никаква опашка, купища марки. Купих си. Трябва да изпратя писмото. Отивам към пощата. Кръстопът. Червен светофар. Пощата. Изпратих го. Пак кръстопът. Червен светофар. До павилиона има закачена пощенска кутия. Отивам в магазина. На касата няма опашка. Само една жена. Рано се зарадвах. Тя поставя цяла торбичка със стотинки, а касиерката брои ли, брои... Междувременно аз започнах да медитирам. За какво говоря всичко това? През цялото време

настроението ми беше прекрасно. И главното - толкова ми харесаха днешната ми изключителна съобразителност, яснота на мисленето и внимание.

Янгел: Не техниките работят. Работи човекът и онова, което е вътре в него - убежденията и вярата му. Необходимо е да отговаряш вътрешно на определения статут. Ако искаш богатство, бъди съответен на него. А какво ще използваш - не е важно. Всичко в света е трансърфинг и всичко в света е симорон. И всичко е наше огледало. То отразява истинските ни желания, а не изявленията ни на глас „не е зле да получа това“. Това е всичко.

ДУШАТА

Искам ново въже за скачане! Това е истинското ми желание.

РАЗУМЪТ

Много искаш. Истинското желание е, когато и аз искам същото.

ДУШАТА

Добре де, ако не само ми се иска, а ми трябва, и то тутакси, и няма време за трансърфинг, и няма време за размисли за истинността на желанието - какво да правя?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Да активизирате намерението си и просто да отидете и да си вземете своето, сякаш сте получили съобщение за колет. Обикновено когато възниква всяко моментално желание, в ума ви се включва анализатор: ще стане или не? Необходимо е да се отървете от този вреден навик. Не бива да мислите, а да имате намерение. Ако в настоящия момент ви трябва автобус, място за паркиране, някаква покупка, служебна бележка, изпит, събеседване, среща - каквото и да е, не мислете, а просто вървете и си го вземете.

Не хабете напразно енергия за преживявания от рода на възможно ли е, по какъв начин, откъде ще дойде и т.н. Отхвърлете безпокойството, желанието и надеждата, а оставете само спокойната увереност. Усетете това състояние на намерението да имате, без никакви условия и разсъждения. Например аз не се замислям дали ще успея, ще дойде ли автобусът, колко ще се наложи да чакам... - просто отивам на спирката и знаей, че автобусът веднага ще дойде. Нека това състояние ви съпровожда навсякъде.

Ще бъдете приятно учудени, когато видите, че светът сякаш ви се умилква и се старае всячески да ви угоди - толкова добре се нарежда всичко. И всичко това става само защото сте сменили тревожните размисли с твърдото намерение да имате.

РАЗУМЪТ

Ей, Душата, къде си се запътила?

ДУШАТА За въженце.

III. ЛЮЛКАТА НА СЪНИЩАТА

Грозното патенце

ДУШАТА

Ах, какво отвратително пате! Ще извикам чайките, ще се съберем заедно, ще се намръщим и ще кажем на този нехранимайко всичко, каквото мислим за него! Гаргите и сойките също ще дойдат и ще му покажем на негодника! Такава гюрултия ще вдигнем!

РАЗУМЪТ

А патиците ще повикаш ли?

ДУШАТА

Навярно няма да дойдат, ще се срамуват. А дори да дойдат, няма да могат и да квакнат от мъка и възмущение, само ще стоят мълчаливо и ще гледат с укор - сами са го създали, сега ще си чукат главата с него! Как го търпи земята това безсъвестно пате! Съвсем безнаказано безчинства, злосторникът му неден! Разпасал си е пояса, злодеят му със злодей!

РАЗУМЪТ

Ей, стига толкова, нещо ти се разигра въображението. Навярно там става дума за съвсем друго нещо, нека по-добре да видим.

Софья: Бих искала да ви попитам - как се чувствате сред „обикновените хора“? Случвало ли ви се е да ви се надсмиват заради увлеченията ви? Искало ли ви се е понякога

„да избягате от всички" и „да се скриете в своята черупка" (ох... направо ми се иска да сложа всички думи в кавички), да останете насаме със своя духовен растеж??? Защото колкото и умни и защитени да сме, все пак живеем *сред хора*... Сред онези, на които им е интересно да гледат сериали, тъпи предавания за някакви „Прозорци" и други глупости, а смятат човека, който се увлича по йога, медитация, различни практики, пък и по някакъв трансърфинг (чиито названия дори не могат да произнесат), за бяла лястовица, грозно патенце или изобщо за някой, на когото постепенно му се разхлопват дъските. Толкова ми се иска да избягам от всички и да се скрия в черупката си, но нали това *не е възможно*...

Льолик: А защо да бягаш? Това е отличен „полигон" за твоя растеж, главното е - не си струва никого насила да будиш, да му натрапваш, да му обясняваш... Как би могла да разбереш колко си се издигнала над „спящите", ако не полетиш над тях? Разбира се, понякога е трудно, но другояче не ще си научиш урока за търпимост и да приемаш света такъв, какъвто е, във всичките му прояви.

Агника: И защо да разказваш на всички с какво се занимаваш? Особено като знаеш, че няма да те разберат, защо да доказваш нещо някому, да обясняваш или дори да се оправдаваш?

Ун-Дина: Недей да съдиш техните сериали и тъпи предавания, спомни си, че и ти си ги гледала. От моя опит: хората достатъчно бързо свикват със „странните" и ги приемат като факт. Не е необходимо да се криеш и да се затваряш в черупката си - гледай неутрално, доброжелателно, без осъждане и без превъзходство и задължително без чувство за непълноценност. Ако те попитат - разкажи им.

Софья: Там е работата, че аз не съдя... Просто си задавам въпроса „ЗАЩО???". Защо осъждат мен? Нима смятат своето поведение за нормално, а моето - за отклонение? Съвсем не съм слаб човек и преди на всички нападки отговарях, че ще чета всички тези книги, докато ми помагат да живея и да се отнасям по друг начин към живота. Сега всички забелязват промени у мен, от хленчещ човек се превърнах в оптимист, който обича живота. Няма да се откажа от този път. А онова, което не ми достига, сте ВСИЧКИ ВИЕ в реалния живот. Нали разбирате, когато получавах голям обем информация, е необходимо да я споделиш с някого. А пък аз обичам целия свят! Затова искам да направя всички щастливи, каквато съм аз. Искам да ги науча да виждат света по друг начин. Някои разбират, интересуват се, а основната маса ме гледат като извънземна... Излиза, че аз съм ДВЕ личности... Едната е истинската, сегашната, със своите увлечения и нови контакти и другата, вчерашната, която е като всички. Като премахна *важността*, скоро ще бъде само *сегашната*. Но до известна степен ми пречи страхът.

Investor: Цял живот, откакто се помня, получавам такива насмешки. Когато за пръв път попаднах в детски колектив, дори без да успея да се покажа по някакъв начин, вече получавах осъждане и насмешки.

Джокер: Постепенно започвам да се приемам такава, каквато съм, вероятно се запълват някакви минали „дефицити" и с това борбата спира. Всичко се уталожва и започвам да приемам света такъв, какъвто е. Ясни са ми вашите заблуди, неведнъж съм си чупила зъбите в тях. Всичко започва от самия теб. Аз се променям и светът се променя. Всичко с времето си.

Софья: Някъде четох, че никога не бива да казваш на хората онова, което не искат да чуят. Правилно е! Знам го! Но въпреки всичко *много*, ама *много* ми се иска да помогна на хората. Дочитам третата книга за трансърфинга и съм възхитена. Тук е ВСИЧКО... Тук е ключът към щастливия живот. Искам да привлека към този живот колкото се може повече хора! Вече дни наред участвам във форума, чета книгата и се опитвам да достигна до сина си, казвам му, че колкото по-рано разбере истината, толкова по-щастлив ще направи живота си. Посочвам му малките чудеса, които започнаха да ми се случват, но всичко е напразно.

Трудно ми е да се примиря, че *всеки има свой път*. Мно-о-ого ми се иска поне на близките ми хора нещата да се подреждат по-лесно и по-комфортно, отколкото беше при мен. Съжалявам, че по-рано не съм срещнала някого, който би ме подтикнал към всичко

това. Тръгнах по този път, когато бях потънала в проблемите си и ми беше много зле, а до мен нямаше *никого*... Редом с мен бяха само книгите... Чак след една година сестра ми ме разбра. Сега бавно, но правилно започва да чете, да ми задава въпроси, да слуша... Струва ми се, хората ще продължават да ме разочароват, защото ако от 10 души поне 2 или 3 изберат правилния път, това ще бъде подарък. Но толкова често ми се иска заради тези 8 да мина в нелегалност...

Кмсь: А защо да ги учиш да гледат другояче на света??? Точно тук се крие цялата прелест - че ние виждаме света различно. А от собствения си опит мога да кажа: същото стана и с мен, опитвах се да отворя очите на близките си, оправдавах се за своя светоглед, в общи линии варях се в същата каша, а сетне някак сама себе си успокоих. Това е моят Живот и никой друг няма да го изживее вместо мен. И онова е техният Живот. А аз не искам да живея техния живот. И всичко се успокои, всичко застана на мястото си и всички са тихи и доволни. Слушай Душичката си, прави каквото на нея ѝ харесва. Когато тя е доволна, тогава и светът около теб е доволен. Ще видиш...

Ландмш: Вслушай се в твоя шепот на звездите... Нима някому освен на теб са нужни твоите цицини? Не, разбира се! Затова захвърли опитите си да ощастливиш хората. Нека си живеят така, както им харесва...

Lotos: А за „Грозното патенце“... Защо да си такава, а не Прекрасен лебед? Аз например съм в пълна хармония с околните, макар че още от дете не се държа като всички, често нарушавам „общоприетите норми“. И нищо - всичко е наред. Просто някои понякога се чудят: „Как го правиш?“

Pilot: Качвам се аз в една маршрутка, свободни места почти няма. На задната седалка мястото в ъгъла е неудобно и аз сядам до едно момиче негърка. Погледнах я - симпатична девойка, но има нещо особено у нея. Потеглихме и след известно време тя звъни някому по мобилния и започва да говори... на чист руски език. Някак си тихо и тъжно оставя съобщение. Най-вероятно на любимия си. Пътуваме нататък.

Имах чувството, че на девойката ѝ е нужна помощ. Цялата картина ми се изясни - негърка, рускоезична, рядък букет от всевъзможни потенциални проблеми. Плюс лъхащата от нея тъга.

Скоро трябваше да слизам и внезапно си помислих да поговоря с нея за трансърфинга. Обикновено не правя такива неща, засега (!) не досаждам на минувачите, но този път си мисля - щом душата не „шепти“ против това, защо пък не? Изваждам от чантата си книгата („Част III: Напред в миналото“) и я отварям така, че тя да вижда корицата. За няколко секунди се правя, че чета. А сетне я питам, сякаш отдавна я познавам:

- Чели ли сте тази книга?

- Това е много сложно, четете по-добре Кастанеда. (Странно, но дори не ме учуди нейната осведоменост по темата.)

- А според мен тази книга е много по-добра, поне на мен във всеки случай ми подхожда.

- Ако започна да я чета, ще трябва редовно да ходя на психолог.

- Наопаки, това ще ви избави от подобна необходимост. Имате ли интернет? Като начало погледнете в сайта.

- В семейството, където живея, има, но аз не го ползвам. Помълчахме. Погледнах през прозореца, за да разбера къде точно се намираме и дали не съм отминал улицата си. Не успях да се ориентирам и питам шофьора:

- Надявам се, че още не сме стигнали (и назовавам улицата)?

- Не, приятелю, отминахме я.

Той спира и аз слизам, без да се сбогувам с девойката. Не се бях отдалечил много.

JohnGo: Аз също нямам голям проблем, но ситуацията е конкретна. Жена ми (заедно сме повече от 8 години) е материалист до мозъка на костите си. С каквото и да се захвана, тя го смята за сектантска литература. Фактът, че основателите на някои „сектантски“ течения са признати светили на световната наука, не само не я убеждава, ами я ядосва. Естествено, тя не

може да ми попречи, но при всеки удобен случай се старае да вкара „тръна под ноктите“. Хубавичко махало, сериозно, не ти дава да се отпуснеш. Така си и живея... Радвам се.

Vladimir: Защо трябва да разказвате за всичко това на другите??? Просто го правете и се радвайте на живота. Мен лично не ме тегли да разказвам на някого за това мое малко увлечение, още повече пък да се опитвам да доказвам нещо си. Ако ме попитат как така всичко ти се получава, просто ще им дам трите книжки и ще им кажа: „Чети“. Досаждат ли ви роднините или познатите, сами сте си виновни. Откакто започнах да практикувам транссърфинга и още редица неща, светът около мен доста се промени и стана много по-дружелюбен и податлив. Мисля, че ако бях започнал да убеждавам познатите си за каквото и да е, проблемите ми щяха да станат повече. Да, чувам възгласите ви, че на хората им е тежко и е нужно да им помогнем да се измъкнат от порочния кръг. Тогава имам въпроси към тези гласове: „Откъде накъде решихте, че са зле? Защо сте уверени, че точно вие знаете какво да правят? А може би вашият съвет ще им нанесе по-голяма вреда? Вие да не би да сте БОГ, за да решавате кое е добро, а кое - лошо? Всеки отговаря само и единствено за себе си и като правило всички проблеми идват от добрите намерения, нали знаете кой път е постлан с тях?"

Sofia: Разказах на една колежка за транссърфинга. Прочете - хареса ѝ. Но външно нищо не се промени. Особено жалванията ѝ за живота, и то *постоянно*. Тя дори не го забелязва... И иска да ѝ съчувствам и да я подкрепям... Толкова ме ядосва понякога. Макар да зная, че трябва да приемах хората такива, каквито са. Но колко е сложно понякога това...

Lotos: И аз казвам същото. Щом тя не иска да слуша, с какво и как да ѝ помогнеш? Но мен хленченето не ме дразни, просто се оттеглям, преставам да общувам с хора, които нарушават моята хармония. Може би не е съвсем правилно (крива главата си в пясъка като щраус), но така ми е по-лесно.

Evgenija: Правилно е онова, което е добре за теб. Ние отговаряме само за себе си. Когато ни е добре, светът ни се изпълва с радост и любов и това се предава на околните (разбира се, ако са готови да го приемат). Затова нека бъдем щастливи и здрави Егоисти!

Lotos: УРА! Точно затова заобичах транссърфинга! А мен цял живот (особено в детството ми) ме упрекваха, че съм егоистка (наистина мен хич не ми пукаше за това).

Sarina: Присъединявам се към казаното по-горе. Когато околните видят качествените промени във вашия начин на живот, някои ще се заинтересуват: как си го постигнал?

РАЗУМЪТ

Е, какво, отменя ли се птичийят трибунал?

ДУШАТА

Да, сега зная: трябва да създадем общество за защита на грозните птици, животни, както и хора. Те изобщо не са грозни, а обратното - нещастни са, защото не ги разбират. Всички заедно ще се събираме (само със затворени и доброжелателни човки) около глупчото и ще го разбираме.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Главното е самият ти да не се превърнеш в отцепник. За тази цел е необходимо винаги и във всичко да се спазва първият принцип на транссърфинга: позволи си да бъдеш себе си, а на другите - да бъдат други. Да нарушавате този принцип ви принуждават махалата, защото се хранят с енергията на конфликтите, ето защо и ги провокират. Трябва да бъдеш изцяло събудил се, за да разбираш това. А насила да будиш околните, ако те не желаят да се събудят, също не си струва.

Предлагам ви да проведете интересен експеримент. Ако някога се осъзнаете в съня си, опитайте се да обясните на заобикалящите ви виртуални персонажи, че това е сън. Те няма да повярват на думите ви и няма да ги възприемат насериозно. Същото става и в съня наяве. Не всички са готови да осъзнаят, че животът им твърде малко се отличава от неосъзнат сън. И не бива да осъждате никого за това. Може, разбира се, да се опитате да раздрусате близките си, но не си струва да им натрапвате своето виждане за света и да се надявате да ви разберат. Бъдете доволни, че собственият ви живот е станал по-осъзнат - това е огромно

постижение.

Живот без махала

ДУШАТА

Кога най-сетне ще се люлеем на люлките? Не ми се живее без люлки!

РАЗУМЪТ

Аз лично предпочитам не да се мотая безсмислено на люлките, а осмислено да карам автомобил, с някаква цел.

ДУШАТА

Добре де, тогава от пространството на варианти аз избирам колата на радостта.

РАЗУМЪТ

Какво значи това?

ДУШАТА

Просто по всяко време сядам в нея и се радвам по всеки повод, когато си поискам. Няма причини и ограничения за радостта. Единственото - ти ще бъдеш спирачката, чудесно ти подхожда.

Lotos: Всъщност този път половинмесечната ми почивка може да се нарече живот БЕЗ махала. И това действително е така. Не гледах телевизия, изключих мобилния си, а в интернет погледнах само няколко пъти, и то за да приема поздравления и да поздравя за Нова година (новини НЕ съм чела). Обстановката - прекрасно време, палми, слънце, море, яhti, в хотела - всички екстри (т.е. поискам ли, отивам да ям и да пия, щом не искам - не отивам), персоналът беше обучен чудесно, общувах само с приятни хора. И ето че от всичко това... ми стана *никакво*.

На 31 декември се събудих с мисълта, че *ме безпокои това. че нищо не ме безпокои*/ Отидох на закуска и започнах да досаждам на новите си приятели - безпокои ли ги нещо? Оказа се, че едната оставила котката си на съседката и се тревожи за нея. Друг трябва да си връща кредита, третият е загрижен от ситуацията в службата. А аз - *от нищо*. Дори ми става страшно, като пиша това, но ми се струва, че даже ако беше станало нещо с близките ми, нямаше изобщо да ми повлияе (макар че не дай, Боже!).

Наистина нищичко не ме радваше особено - добре де, палми, море, къпя се през януари. И какво от това? Изобщо - нито емоции, нито желания... Пустота. За мен това състояние е дивашко и непривично. Не, разбира се, общувах с хората и ходех на дискотека до три часа през нощта, но някак отстранено, не както преди - с пълна „торба“ чувства и емоции. А сега пристигнах - също нищо не ме радва, нищо не ми се иска. Дори целта ми „помръкна“. Изобщо става нещо непонятно. Мисля си - може би трябва да се влюбя, тогава емоциите ми ще се „оголят“? Или пък съм се „замразила“ в Снегурки? А за себе си разбрах, че животът *съвсем без махала* е скучен. Все пак е нужен някакъв дразнител, иначе изпадаш в „нулево“ състояние, в пустота.

На вас случвали ли са ви се подобни ситуации, когато *нищо* не ви тревожи? Ако да, как сте реагирали тогава? И още: трябва ли да се стремим *нищо да не ни засяга* (както учи трансърфингът)? На мен сега ми се струва, че все пак НЕ...

Звездуля: Струва ми се, че трансърфингът не ни учи да не изпитваме никакви емоции. Просто трябва да осъзнаваш чувствата си и от какво са предизвикани. Да игнорираш неприятните събития и да се радваш на доброто.

И аз съм имала ситуации, когато нищо не ме е тревожило. В периодите на депресия. Лежиш си на кревата и сякаш няма нищо лошо, но и хубаво няма. И не ти се иска нищо, и не те безпокои нищо. Мисля, че трябва да станеш и да правиш поне нещичко - веднага ще ти се появят желания.

Lotos: Ама аз не лежах на кревата... Напротив - скачах като коза... Но *без изобщо да чувствам нищо*/ Там е целият ужас. Сама съм си виновна - напоследък се мъчех да си втъпя: това не ме засяга, то не ме тревожи, провалям махалата и т.н. И ето докъде се докарах... Може би трябва да счупя някоя и друга чиния, що ли? Отдавна не съм го правила...

Prima: Повече ми прилича на криза поради недостиг на адреналин. Не си представям как може да ти е скучно без емоции. Наопаки - когато си в състояние на спокоен наблюдател, сигурно е много интересно да гледаш и да се учиш. И с мен се случва, наистина засега не за дълго, но състоянието е удивително.

MAGGANGSTA: Не бива да се живее без махала, да ги зачеркваме от живота си и т.н. Трябва да си играеш с тях! И тогава... Просто СУПЕР! Те ти правят най-различни подаръци!

Кмсь: Точно по темата. Препрочитам първата книга -за махалата, и представите си, откривам нови неща за себе си! Излиза, че не е нужно да се игнорират махалата, поточно трябва да осъзнавам кое е махалото и какво иска от мен... да не се раздава енергия наляво и надясно, а целенасочено на *своите* махала. Иначе се образува празнота, висящо състояние. Ето ви малко теория...

Софья: Лотос, всичко е нормално! Препрочети още веднъж главата за махалата и особено последните редове за висящото състояние. Без махала е по-лошо, отколкото ако ги има. Трябва да се търси *своето*... Онова, което ще те завладее, ще те завърти... като колело... В живота ти сега е необходимо нещо ново!

Кларнет: Има един важен момент в разбирането за структурата на махалата-егрегори. По принцип махалата са нужни и дори естествени структури в развитието на човешкото общество. Например фирмата, банката, семейството съществуват само благодарение на наличието на обединяващи ги егрегори, които подреждат съществуването им. Проблемът е в съществуването на т.нар. деструктивни махала. Както и на егрегориите, чиято структура, след като изпълни ролята си, не се разпада, а закостенява. Ето защо не бива да се освобождаваме изобщо от влиянието на махалата, а да се научим да работим с тях и да си сътрудничим, без да се поддаваме на деструктивните и правилно сътрудничейки с необходимите ни. За известно време можеш да станеш част от системата на махалото, но не сляпо винтче, а самоосъзнаващ се актьор, който във всеки момент може да слезе от сцената на пиесата на махалото.

Когато проявявате емоции поради нервно напрежение или безпокойство, необходимо е да започнете да си оформяте ново отношение към света. Най-оптимално е вместо празнота да създадете *лек*, положителен емоционален фон. Нещо не ми се връзва по смисъл, не мога да си разбера фразата. Да не се взираш безучастно в прекрасното чисто море, слънцето, палмите и т.н., а да им се наслаждаваш, както и на живота изобщо. Да изпитваш лекота и удоволствие.

Ако човек, станал част от махалото, например от колектива, заспи наяве, той ще се превърне във винтче и тогава то ще се преобрази от покровител и помощник в диктатор. Друго нещо е, когато си част от махалото, да не заспиваш, а да получаващ полза от това, като, от една страна, не нарушаваш правилото за последователите на махалото (не се тикай там, където не ти е работата), а от друга - да не се превърнеш в негов бездушен инструмент. В такъв случай човек може да получи множество плюсове от подобно сътрудничество, както и махалото от човека. Най-малкото то няма да пречи, като не насъсква своите единици срещу чужденеца, а най-много - може да поднесе подарък на човека.

Що се отнася до деструктивните махала, те работят по други правила - да уловят, да подчинят, да изстискат енергия, да превърнат човека в батерия. Точно от тях трябва да бягате. А не да разбирате буквално и да смесвате в един куп и *естествените* махала, и *деструктивните*.

Агніка:

1. Какво означава „не е моето махало" и „аз се залепвам за него"?
2. Ако не ти е трудно, дай примери за естествени махала.

Кларнет:

1. Да предположим, ти си чиновничка по недвижимо имущество. Там, където всички вземат подкуп. За чиновника, който взема подкупи, това е естествено махало. То съществува благодарение на такива чиновничета, храни се от енергията на корумпирания - страх, еуфория от парите, самите мръсни пари (които са енергия) и т.н. Обикновено такива „махала" са

основата на по-високи структури, които се хранят чрез тях. А ти си решила да работиш честно, по съвест. Мисля, финалът е ясен - ще те изяде самата структура и или ще те изгонят, или ще те принудят да си идеш. 2. Природното естествено махало е ареалът на гората. Човешкото - да речем, банката. Ако работиш в него, си работна единица на махалото като минимум за времето, когато работиш в него. А ако всичките ти мисли са посветени на работата, ставаш елемент на махалото през цялото денонощие и мислиш със същите критерии, например възприемаш конкурентите на банката като свои собствени, макар лично на теб от това да не ти е нито по-студено, нито по-топло, заплатата ти няма да се увеличи (ако, разбира се, не си фаворит).

Lotos: Всичко е така, животът изобщо без махала не е интересен - за мен например. И е истина, че едно и също махало може да бъде и конструктивно, и деструктивно - зависи за кого. Ето например нашият вестник *за мен и за нашите* е конструктивно махало, а нашите конкуренти с всички сили се пънат, правят ни всякакви гадории, защото за тях ние сме „деструктивни“. Само че с всичко това само ни играят по свирката... (Не помня кой, но някой велик човек е казал по този повод: „Пишете за мен каквото искате, само фамилията ми изпишете правилно.“) В този смисъл антирекламата е също реклама.

Лель: Веднъж в живота си изпитах нещо, което нарекох щастие (не радост, не блаженство, не екстаз, не възторг).

Това беше преди две години, след Нова година. Правех нещо в кухнята, мъжът ми гледаше телевизия, децата се занимаваха тихичко с нещо си в своите стаи. Вкъщи беше много спокойно. И внезапно ме осени мисълта: „Ето какво било ЩАСТИЕТО.“ Това беше внезапна мисъл и изведнъж ми стана толкова хубаво! Нито преди, нито по-късно съм изпитвала такова нещо!

Lotos: А след това имала ли си такова състояние? Питам те, защото в една и съща битова ситуация (жената в кухнята, мъжът пред телевизора, децата в стаите си; море-слънце-палми и т.н.) можеш да се чувстваш и щастлива, и безразлична, и... Усещането за щастие зависи от нещо друго, вече го зная със сигурност. Макар че на мен например ПРЕДИ ми беше достатъчно да се окажа на морето и при палмите, за да се почувствам щастлива, а сега - не...

Във връзка с това ми се иска да напиша още нещо. Прочетох нашия форум и видях някои „нещица“, които преди не съм забелязвала.

1. Струва ми се, че ние често *увеличаваме до крайност важността на важността*. Такова ЗНАЧЕНИЕ придаваме на нея (на важността), че леле-мале!

2. Честичко се промъкват - като препоръка - фрази от сорта на „не се привързвай към нищо и към никого“ (от серията „не ми дреме“). ОТЧАСТИ това е вярно. НО... дали наистина е вярно?

НЕ заради важността пиша, а за да дам пример. И така, ето *например* решавам да скъсам съвсем и завинаги с форума и форумчаните. Не е проблем да го направя: така и така не помня наизуст адреса на сайта, да го изтрия от избраните е лесна работа, а същевременно и да „тресна“ кутията на мейла, където са всички писма и адреси... Разбира се, няма да умра от това. И никой във форума също. Безспорно. Но все пак бих искала да ми кажете честно мнението си: нима в *действителност* ще ви бъде *все едно*, а?

Тъй като аз зададох въпроса, логично е първа да отговоря. И тъй, НА МЕН не ми харесва такава „комбинация“, защото НА МЕН НЕ ми е безразлично, когато губя приятели или просто познати. Дори за Арника (с която сме имали „остри“ моменти) ще ми бъде мъчно. Или ето Солум (с когото също честичко спорехме) изчезна и също ми липсва... Да не говорим за онези, с които създадохме наистина близки отношения. Не разбирам защо трябва да се стремим всичко и всички да ни станат безразлични („и с теб ми е добре, и без теб не ми е зле“, както също честичко повтарят тук). Според мен искреното общуване е истинско съкровище. И трябва да го ценим, а не да се правим, че „не ни пука“ и че това е „въдица“, на която искат да ни „закачат“.

Льолик: А според мен привързаността, каквото и да казвате, е *очакване*. Именно

очакването на нещо ви прави привързани. **Обичайте, подарявайте, дружете искрено, без да очаквате, че ще ви дадат нещо в замяна...** по такъв начин ще получите свобода и радост да подарявате просто така! Очакването създава „бариера“ по пътя на обмяната на енергии. Неведнъж съм наблюдава децата - колко им е приятно да подаряват и как подскачат от радост, когато техният подарък носи радост на другите!

Софья: Не съм съгласна, че привързаността е поначало очакване, според мен тя е желание да допълниш себе си с някого, това е липса на самодостатъчност, на опора и необходимост да имаш някого до себе си... съмишленик, опора... Освен това привързаността е навик, свикване с живот, в който има определен човек. И ако внезапно веригата се скъса, започва болката. Болка, защото ти се струва, че са отрязали къс месо от теб. А това не е така! Защото са отрязали единствено оковите ти... или както каза ти - „гирите“. И съм съгласна, че с тези хора напълно могат да продължат по-нататъшните отношения... И естествено, че вече нищо няма да очакваш от тях.

Аз имах и имам подобни зависимости и от мъже, и от жени. И сега много си общувам с тези хора, но отношенията вече не са същите... Просто съм станала по-силна и вече не се нуждая от тяхната сила. Аз си имам своя. Всичко между нас е прекрасно, но предишната топлина я няма. А е добре още от самото начало отношенията да започнат с нагласата за липса на същата тая привързаност, тогава ще се изградят по съвсем друг начин. Макар че си приказвам, приказвам, а в крайна сметка все за същото, за което и ти... нищо не бива да очакваш... всичко идва... и си отива... И от това понякога ти става тъжно. Но такъв е животът!

Pilot: Махалото престава да се вкопчва в теб още от момента, когато човек открие присъствието му (или просто знае какво е това) и при това не спи.

Лель: Лотос, нямам предвид, че децата, мъжът (семейството) представляват именно щастието, аз говорех за състоянието на щастие. Повече не съм изпитвала такова нещо. Само онзи миг - и това е. По-късно разбрах, че е било истинско състояние на равновесие, в което не съществуваша нито привързаност, нито емоции - нищо, само точката между плюса и минуса. Но да се постигне постоянно равновесие, изглежда на нас, смъртните, едва ли ще се удаде (само на просветлените, ала тук май няма такива), затова ще се радваме, ще се огорчаваме и ще се люлеем на махалата насам-нататък, но същевременно всичко ще осъзнаваме и бързичко ще се освобождаваме от отрицателните емоции, разбирайки, че всичко зависи от нас - обичаните, забележителните, гениалните. Да знаете колко ви обичам!

Льолик: Равновесието се постига чрез разбирането, че ни дърпат за конците... Но ти изобщо не си длъжна да реагираш на това... Като се събудиш и осъзнаеш това, ти гледаш с очите на наблюдател - точно тогава се случва същото онова равновесие.

Наскоро имах следния случай: бързам, не мога да се измъкна от потока автомобили, усещам, че кипя от раздразнение, и веднага се улавям... опитвам се да поставя ситуацията под своя контрол, включително и себе си. Чувствам, че сякаш вътре в мен нещо се отпуска. Ситуацията на пътя се оправя, влакът закъснява и аз успявам да посрещна всички. Пътувам за вкъщи, доволна от себе си, но някъде вътре в мен все пак се е притаило късче досада. Тутакси на булеварда се намърдва с хулигански изцепки поредният палячо. Отново реагирам като на остатъци от вируса, уловил ме на въдицата си, но се опомням и си мисля: „Добре де, който ходи полека, далеч стига.“ Като че ли някаква примка падна от мен - палячото изчезна някъде, също както се беше появил... През целия път наблюдавах усещанията си вътре в мен, следейки пътя. Всичко както в мен, така и наоколо беше мирно и тихо...

Харесва ми да наблюдавам, не се чувствам изключена и не изпитвам никаква скука. По-скоро обратното - колко неща трябва да се обхванат, да се усетят, да се разберат и приемат. Но въпреки всичко понякога попадам в капан. Друго нещо е, че се старая да не седя дълго в него и когато се измъквам, като награда получавам неопишуемо приятно чувство за полет вместо тежките гири на досада... Такива ми ти работи.

Lotos: Дори се опитах да се скарам с родителите си (само така, да е по-интересно+да се „заредя“ с някакви емоции)... така и *нищо не излезе*! Аз се разпалих, а те ме погледнаха толкова скептично и маман каза: „Да не би да не си си починала добре?“ И всички

избухнахме в смях. Скандал не се получи.

Кот бегемот: Това състояние просто са го кръстили висящо, макар че както и да го наречеш - същността не се променя. Не можеш дълго да останеш в него и това е естествено. *Нула не съществува*, непременно ще се плъзнеш нанякъде. Това състояние е повратна точка в твоето развитие, ти решава *накъде*. Празнотата, която се е образувала около теб, е временна. Наблюдавай и цени този период в живота си. Между другото в такова състояние е много лесно да те хване махалото (наречи го както искаш) на депресията. Запомни го. Постави си цел, която трябва да постигаш през целия си живот. Ще ти помогне. Животът е море, а ти си кораб. Имаш кормило - това е волята ти, имаш платно - намерението ти, и имаш уловеният от теб вятър - това е поривът на твоята душа. Не слушай никого, животът е експеримент лично за всекиго. УСПЕХ.

Льолик: Мнозина ме виждат като напълно спокоен и уравновесен човек, но това не е вярно. Аз съм различна, понякога и сама не зная каква съм АЗ: мога да правя лудории, да се отдам на мечти, изобщо много неща мога да правя и съм твърде далеч от мъдрата костенурка Тортила...

Pilot: Откъде *накъде* „спокойно наблюдение"? Наблюдението дава „драйв", и още какъв! Ако, разбира се, човек не се е отучил да се учудва на онова, което наблюдава...

У мен преобладава радостно учудване от това как яко работи транссърфингът.

Lotos: Виждаш ли, а мен *и това вече* не ме учудва... *Та нали затова е транссърфинг, за да работи.*

КотБаюН: Лотос, милинка! Да не би случайно да си депресирала?

Lotos: Не, Котенце, това не е *обикновена* депресия! Нея отдавна съм я подминала. Просто ми беше *скучно да живея без махала...* Потвърждение е днешното утро. Реших преди работа по пътя да се отбия в книжарницата (отдавна исках да си купя една книжка, но все не намирах време). И така, обикалям полиците, ала не мога да я намеря. Питам продавача: „Къде е?" Той също не знае, отиде да доведе завеждащата. Идва някаква надута лелка с очила и с копа сено на главата и в същия момент забелязвам, че *тази* книга е *точно* пред очите ми! Естествено тя ми я сочи с пръст: „Ето я, къде гледате?" Но на мен **не ми хареса** тонът ѝ (ура!!! за пръв път емоция почти за месец!!!). И реших да я подбъзна (*съзнателно!*):

- Така става, защото нямате нормална картотека.

- Така става, защото купувачите са толкова тъпи, че преместват книгите от място на място - ми казва тя.

- Ако ви дразнят купувачите, трябва да работите като пазач на гробищата, а не в магазин - парирам аз. След което вземам няколко книги от този раздел („Психология" -!), премествам ги в раздел „Кулинария", плащам книгата си и си тръгвам. Изобщо настроението ми веднага стана просто суперско!!!! Дойдох на работа бодра-весела-енергична, **върнаха ми се всички цветове на живота**. УРРРА!!! (В понеделник пак ще отида там.)

Душата

Искам да си имам питомно махало. Ще ходя с него на разходка като с домашен призрак, ще плаша минувачите.

Разумът

А с какво **ще** го храниш?

Душата

Ами ще го ругая, че е толкова непослушно. Отначало ще се нахъся, ще натрупам енергия, а сетне като го наругая - **и** то ще се нахрани.

Разумът

Та то ще започне да се нахвърля върху хората.

Душата

Ами нека се страхуват, нали те се разхождат със злобните си кучища, а моето махалце е само мъ-ъничко страшно, но съвсем не хапе.

Надзирателят

Махалата са господари на сънищата. Когато човек се поддава на провокацията им, той сякаш заспива, тъй като изцяло потъва в натрапената му игра - разумът му се оказва зомбиран от ставащото. Ако нещо ви дразни или предизвиква у вас рязко неприемане, смятайте, че сте закачен на въдицата. Държейки ви на тази въдица, махалото незабавно ще намери подходящ дразнител, и то не един. Така и ще се люлеете, докато не свърши „злото“.

За да изтръгнете въдицата, е необходимо да промените отношението си към дразнителя и да се помъчите да не фиксирате вниманието си върху него — да се примирите със ситуацията, да превърнете „трагедията“ в „комедия“, да превключите на нещо друго. Обърнете внимание: да промените отношението си не означава да съдържате емоциите си. Задържаните вътре във вас емоции са именно онова „зло“, което като се натрупа, непременно ще се изтръгне навън и ще стане храна за махалото. По-добре отначало дайте излаз на чувствата си, а сетне съзнателно коригирайте отношението си.

Висящо състояние

Душата

Съчиних едно стихче, ето чуй го.

*Влачех се из гората,
неуравновесена.*

Гледам - виси.

Кой?

Обзетият от бяс.

На какво?

На лапите си виси.

Нали е хубаво?

РАЗУМЪТ

Много, много талантливо. А колко е остроумно - направо ще се пръсна от смях.

Душата

Чуй по-нататък.

Висящия го хванах за опашката, запратих го в небето, безутешния. И тръгнах аз в света безкраен в разлъката любов да търся нежна.

РАЗУМЪТ

Браво! Какъв стил! В света безкраен... В разлъката любов...

Просто съм хвърлен в мрачно озарение от неутешимо възхищение!

Душата

Стига пък вие... Цялата се изчервих от дръзновено смущение.

Донна: Дори не мога да подбера точната дума, защото не разбирам докрай какво става. Помня как попаднах тук, бях изпълнена с радост и щастие, след като прочетох транссърфинга и намерих този форум, че има близки хора, с които да споделиш и да общуваш, пък и просто от живота. И всичко ми вървеше толкова гладко, докато изведнъж, в един момент, без никаква причина всичко се сгромоляса. И то не в смисъл че се случиха някакви страшни беди или нещастия, а изчезна приказката.

Първите признаци бяха, че внезапно нещо, за което няхах и сянка на съмнение, не се получи - виждах много познати моменти, сякаш спазвах всичко - и липсата на важност, и краченето в нужната посока, и слайдовете, и т.н. Но аз някак дори не се разстроих по този повод, просто си казах - е, добре, щом не се получава сега, значи не му е времето или вратата не е която трябва, всичко ще стане. И ми беше добре и спокойно. А после, не постепенно, а сякаш изведнъж, светът около мен като че ли стана все едно от памук. Казвам светът, но естествено аз станах неадекватна към моя свят. Просто почти всичко престана да ме интересува. Не мога да го нарека депресия - няхах лошо настроение, някак си няхах и добро, просто никакво. Трудно е да се опишат тези усещания - сякаш всички и всичко е много далеч и е непонятно. Непонятно е как да разговарям с хората, какво да правя или да не правя. Дори когато разправяха вицове, мислех тъпо - нали все пак трябва да се смея на нещо, когато

другите се кискат. Седя без работа, напуснах своята, макар че ми носеше добри пари, не можех да се занимавам повече с нея, а ново нещо още не съм измислила (тоест материално всичко е наред, но ми се иска да правя нещо, а не само да живея ден за ден).

Оприличавам се на зарзават. Хвърлих се на спасителната книжка за трансърфинга - не мога да прочета повече от две-три страници: не върви и това си е. Няма да повярвате, че още не съм дочела четвъртата - „Ябълките падат в небето“, макар че отдавна съм я купила и си стои на лавицата. В главата ми непрестанно се върти един въпрос. Кой знае защо, ми се струва, че за да изляза от това блато, е необходимо да разбера причините, които са ме накарали да затъна в него, а точно това тъкмо сега не мога да направя. Правех някакви опити да се изтръгна от омагьосания кръг, хвърлях се в различни занимания, които преди ме интересуваха - емоциите ми бяха кръгла нула.

Боко: Затишие пред буря... Очаквай нещо ново и интересно!!!

Ландъпп: Приказката не е изчезнала. Ти просто много силно си очаквала ново чудо. Новата приказка - а тя е до теб и винаги е била, ще бъде и е - това е нашият ЖИВОТ... Само че той може да стане приказка единствено с твоята помощ. Ти си се отказала от себе си... от увереността си... че можеш да правиш своята приказка... не се е получило... и си отпуснала ръце... настроението ти е паднало на нулата... макар да пишеш, че не си се разстроила... но това те е извадило от състоянието ти на равновесие... как така - да правиш всичко правилно... а трансърфингът изведнъж не сработва? Но нали огледалото ти има дълъг период за изпълнение на твоите намерения... а ти си отпуснала ръце...

Sid: Мисля, че тук е същото като при гладуването -организмът ти, съзнанието, подсъзнанието, душата - всичко започва да се променя постепенно, затова се случват такива дребни кризички. Така че по-леко с живота и напред!

Джокер: Аз също мисля, че това е преходен период. При мен беше същото. Виж темата „Разчупване“, нещо подобно. Изглежда старите, привични все още потребности са в сила, но вече губят позиции. За себе си определям подобни периоди като чистка и работа с тях - отменя ги. Постепенно всичко се нарежда. Това състояние прилича на адаптация към ново мислене. Старото вече не върши работа, а новото все още не се е сформирало и няма достатъчна сила. Липсва сериозен нов опит и оттам идва висящото състояние. Самата ти можеш да си помогнеш да създадеш нов опит, ако поискаш. Вземи решение, скъсай с миналото и не се оглеждай назад. Заеми се с енергетиката си, засилвай я и на тази база започни да изграждаш своя нов Свят. Когато ти си разширена, целият Свят (новият) бързо ще тръгне насреща ти. Проверил съм го многократно, работи! А новият опит е най-доброто лекарство срещу съмненията.

Ун-Дина: От моята камбанария - ти преживяваш типичен бунт на субличността „Саботьор“, в дадения случай -симулирал апатията на същия този саботьор, който се бои от всичко ново и не иска да се разделя с привичното.

Саботьор има у всекиго. В различна форма и облик, действащ с различни методи. Но го има. Безполезно е да се бориш с него, да го убеждаваш - също, дори е трудно да преговаряш с него. Поне при мен е така. Остава ти да наблюдаваш, да разбираш и да игнорираш това подличко гласче, което те убеждава да не тръгваш сега за заниманията с йога, както си планирала, а да си седиш тук и прикривайки се с благородната причина, че помагаш на Донна, да чукаш по клавиатурата, а не да мърдаш крака. Е, да, горещо и задушно е, нищо не ти се иска. Но я да пратя това гласче на... (направих стойка).

Донна, ако се опомниш и все пак прочетеш „Ябълките“, там според мен Зеланд подчертава, че ако засега не виждаш целите и вратите - просто се захвани с енергетиката си. По всички познати начини. Просто се занимавай. Без да задаваш въпроси. ТАКА ТРЯБВА. Ще видиш, че апатията ти ще се смени с апетит за живот. А пък и душата ти ще затананика нещо.

Льолик: Чудесата ти са ставали поради възторжените ти чувства и очакването ти за приказка, сама си ги създавала, без дори да подозираш, а пък приказката така и не си написала. Униние и бездействие - и енергетиката ти е спаднала.

Ун-Дина: Предлагам да въведем практиката всяка седмица във форума да провеждаме петминутен семинар за духовен растеж „*Кой ще ни пожали?*“, или „Ярославна плаче на градската стена“, или „Саратовски страдания“ (психолозите го наричат „осъзнато хленчене“). Практикувам го с децата си, когато чувствам, че позитивните ми приказки са им дошли до гуша - сядаме в кръг и захващаме да вием: „*Кой ще ни пожали?*“ (обикновено сеансът завършва със смях).

РАЗУМЪТ

Виждаш ли каква люлка: залюлеят се на едната страна - и приказка, на другата - сурова житейска проза.

ДУШАТА

Така става винаги - купонът свършва и трябва да се върнеш в скучното всекидневие. Вкъщи те чакат омръзналите ти кукли, досадното плюшено мече със своите нотации, същата сива личност в огледалото, мръсни чинии, скъсани чорапогащи... Край! Животът ми се провали. И не ме утешавайте!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Е, този преход от радостта на живота към сивото ежедневие е временно явление. Макар че кой знае: ако след като сте изпаднали в еуфория от първото си докосване до трансърфинга, позволите последвалите неуспехи да ви извадят от релси и захвърлите тази практика, ще се върнете пак към предишното растително съществуване.

Възможните, или по-скоро неизбежните промени, последвали пробуждането, в повечето случаи изглеждат неудобни и некомфортни. Как трябва да се отнасяте към тях? Трябва да се радвате - ето как. Защото промените са доказателство, че животът ви прави рязък завой в пространството на варианти. За пръв път ви очакват множество приятни подаръци от съдбата, за които още не подозирате. Но това ще стане само в случай че неотклонно спазвате принципа за координиране на намерението.

Вашият кораб е сменил курса, вятърът на намерението е издул платната му - хайде, поемете руля и от този момент, каквото и да става, поддържайте курса на вниманието си към целта. Принципът на координация ще успокои люлеенето, не се съмнявайте.

Разчупване

ДУШАТА

Нима люлката се счупи?

РАЗУМЪТ

Не, бе, някой толкова силно се е люлял, че му се доповръща.

01ia: Когато оставиш цигарите - свободен си от махалото на пушенето, започваш да се чувстваш зле. Е, със сигурност малко тъжно ти става. Сблъсках се с не особено приятни явления. Някаква апатия, липса на емоции. Забелязах, че аз самата провокирах скандали и т.н. Нима бях свикнала да получавам енергия от махалата и не познавах други начини? Нима бях свикнала да бъда на ръба, да живея само с емоции?

Чела съм Зеланд и неговото предупреждение за това, но бях поразена - КАК ТАКА? Как тази свобода може да предизвика тъга? Как ще ми бъде скучно без техните игри? Нали са толкова „неправилни“? Навярно ще бъда много радостна, когато се науча да спирам махалата. Успявам да видя и да спра махалото, но засега не получавам прилив на сили. Усещам тъга по загубените обичайни взаимоотношения с околния свят. Макар че... Между другото започнах да спя по-добре! Май засега виждам само този плюс! И ми е скучно... няма с какво да се захвана... Дори с майка си не мога да говоря нормално. Тя ми разказва нещо, а аз не я разбирам. Просто не разбирам и постоянно питам: „Какво е станало? С кого? Какво е казал той на онзи? Кога? А... А защо ми казваш всичко това?“ Тя започва да ми повтаря, а аз не че го пропускам покрай ушите си, аз сякаш не чувам. Тоест ушите и разумът ми чуват, но емоции - НУЛА! Тя е шокирана.

Честно казано, също изпитвам странното чувство на откъснатост от привичния свят. Като че ли светът наоколо е застинал. И самата аз съм застинала. Сякаш цялата аз съм Надзирател, а не само част от мене. В зрителната зала се оказаха много повече свободно време и по-малко емоции. И ми липсват емоциите, инфарктните ситуации, истерията... Нима е възможно такова нещо?

Ун-Дина: Олечка, още известно време ще те помотае насам-натам, докато не откриеш своето равновесие. Има едно понятие - принцип на еуфоричната нула. Това не означава равнодушие. Вътре в нея ти е много комфортно - просто знаеш, че всичко е за добро и това добро не зависи особено от околния свят. Аз преживях всичко точно така, както го описваш. Нещата се развиваха поэтапно - отначало се отказвах да участвам в обсъждането и оплакванията за времето. Сетне казах, че се отказвам да се оплаквам от живота и да участвам в сплетничене. Маса народ около мен сама се отлюспи. А онези, които още ми се обаждат и ме навестяват, вече не се оплакват. Не се вълнувай, слънчице. Всичко е за добро. Изживей тъгата и си намери баланса. Все пак е желателно да запазиш доброжелателния контакт с майка си.

Кошка: Мога да допълня със собствените си усещания. Обърканост. Няма ги перилата, без които не можеш да разбереш къде да стъпиш. Апатия. Тъга. Сълзи от емоции. Ранимост на чувствата до „оголени нерви“. Понякога ме болеше сърцето, но кой знае защо, знаех, че то се разтваря, и от това също се трогвах до сълзи. Усещане за себе си в света, където виждаш нещо различно, а всички минават покрай него и не го виждат. Недоумение. С времето започнаха да се случват различни превръщания, по наситеност денят ми заприлича на седмица. Висящо състояние и страх, че с мен става нещо „ненормално“.

После нещата започнаха да се нормализират. Ранимост-та на чувствата се уталожи. Появиха се стабилност и радост от дълбочината на възприятията. Подобриха се отношенията ми с близките, на които преди бях дълбоко обидена. Самите те дойдоха при мен с добро. Появиха се търпимост и състрадание не от разума ми, а от вътрешността на същността ми. Все по-често от сърцето ми започна да извира просто безпричинна радост. Внезапно много ясно виждах онова, което преди за мен беше загадка. Започнаха да ми се появяват различни озарения. Заживях по-спокойно и по-светло.

01ia: Да, точно така става. Всички обсъждат лошото време, лошите пътища и катастрофите, които са видели, трагедията в Беслан, земетресения и цунами, както и цените, които се повишават, работата, която е бол, а заплащането е мизерно, и т.н. и т.н. Понякога ми се струва, че не те говорят, а някой вместо тях. Дори не казвам нищо на никого, не се опитвам да променя другите, не се опитвам да споделя какво мисля... Понякога задавам въпроси и толкоз. А с мама - много се старая да поддържам доброжелателни отношения, макар и само привидно. Но става така, че тя ми звъни да ми се пооплаче от живота, от околните, да ме на-хока или да ми разкаже, че на нейна колежка в работата мъжът ѝ умрял. Така че аз хем я слушам, хем не я слушам. А тя не е свикнала на такава реакция. Аз самата не съм свикнала!

Веднъж ми каза колко се безпокои за брат си, който преди 8 месеца ѝ се обадил, че жена му го изгонила от вкъщи и той се пренесъл да живее в гаража. И тя толкова се тревожи, че не може да спи нощем - родният ѝ брат страда. Вече 8 месеца. Тя не му звъни (той има мобилен телефон), защото... „няма аз да му звъня, я, той трябва да ми се обади, а на мен номерът на телефона му дори не ми е интересен. Той трябва да разбере, че сестра му се тревожи за него! Съвсем не мисли за мен и моите чувства! Той се подиграва с мен.“ Да не говорим за отиване там или да му помогнем с нещо. А на мен не ми пука. Не ми пука, че тя не спи по цели нощи. Защото това не е истина. Не ми пука, че той е толкова „лош“ - не се обажда на сестра си. Не само че съм в киносалона. На всичкото отгоре и филмът не е интересен.

Главното е, че подобни разговори престанаха да ме вълнуват. Дори престанаха да ме учудват. А тя говори ли, говори, говори... И всичко това не е безпокойство, а осъждане на брат ѝ и клюки, чути от други роднини. От време на време ме пита какво мисля. Отговарям,

че не я разбирам, а тя блещи очи от почуда. И главното е, че отговаряйки ѝ, дори не изпитвам усещането „колко съм умна" и „сега ще ѝ покажа, че не е права". Просто ми е скучно.

Не изпитвам потребност да ѝ разкажа за махалата, да ѝ отворя очите... Не искам да я жалия, да осъждам вуйчо ми и т.н. А тя очаква това от мен. Очаква го! А аз виждам как се люлее махалото. И на мен не ми се участва във всичко това. А преди само от половин оборот се палех! Искри хвърчаха! Понякога мислено се прозявам. Така си и говорим: тя приказва, а аз мислено се прозявам. А преди размахвах знамена от всички цветове, настоявах, борех се за правдата, карах се, трясках врати и т.н. А сега - НИЩО!

И още нещо. Идва един познат и ме моли за съвет как да постъпи. А аз му казвам: „Не знам, животът си е твой." Спокойно. Без емоции. А преди веднага щях „да вникна в ситуацията", „да предлагам варианти", „да мисля логично". Щях да изгубя 5 часа в задушевен разговор и да се изморя до смърт. Сетне нямаше да мога да заспя, измисляйки нови начини как да помогна на приятеля си. Разбрах... разбрах, че не съм искала да помогна на приятеля си, а той да остане смаян колко съм умна. А сега нямам необходимост от това.

Сякаш ми е все едно какво той мисли за мен. Просто виждам, че не мога да му помогна. Дори да кажа нещо, той няма да ме чуе, защото не е готов да чуе това. Готов е да чуе друго. А това друго аз вече не мога да му го дам. И не му казвам нищо. И *никакви емоции!* Сякаш тряс! - и от твърдия стол съм паднала в пухена завивка.

Ун-Дина: Когато реших да се „отвържа" от тълпата, започнах да се занимавам с йога, със закаляване и гладуване. Апатията, раздразнителността - всичко се изпари. На тяхно място дойдоха дълбока спокойна радост и фундаменталната увереност, че всичко върви накъдето трябва. Тогаз изобщо не бях чувала за трансърфинг и не умеех да въртя никакви слайдове. Част от това, което на моята среда не ѝ харесва - много мълча и практически никога никому не се обаждам първа. Ако ми позвънят, ще наговоря разни доброжелателни неща, но и телефона не вдигам първа - включва се секретарят и така разбирам кой ме търси. Мнозина, кой знае защо, се обиждат. Но аз да се обадя - трябва физически да се застава да отида до телефона.

На децата не им харесва, че не припадам, когато си ударят коляното, а спокойно изваждам лейкопласт и им казвам, че всичко е наред. На родителите на мъжа ми не им харесва, че не ги питам постоянно как са със здравето и не въздишам по повод на високото им налягане, а тихичко им предлагам билки и някакви оздравителни методи. Те смятат, че гледаният и необсъден филм не се смята за гледан, а неразказаното пътуване до Париж не се е състояло. Не им харесва, че не изпадам в истерия и не „се вълнувам, както е прието за една жена", когато мъжът ѝ закъснява. Казвам им, че ако се е случило нещо, непременно ще ми се обадят. А ако се обадят от моргата, вече ще е късно да се вълнувам. На мъжа ми не му харесва, че не изпадам в екстаз заради красивата полица, която е закачил, а просто му благодаря и му казвам, че е красива. Но явно без да проявявам някакъв полагащ ми се като на жена ентусиазъм. Общо взето, всички вече махнаха с ръка и ме приеха *каквато съм*. Някак се установи баланс.

01ia: Да, аз също започнах да мълча много. И с телефона - същата песен. Понякога го изключвам за цял ден. Или той звъни, а аз не го вдигам - не искам. Не включвам секретаря - тренирам си интуицията: винаги се питам кой ли ми звъни и защо, какво ще ми каже. Много често улучвам.

За мъжа ми - да! Преди го учудваше, че не се обаждам в работата му да питам „как си и с какво се занимаваш?". Сякаш съм длъжна да се безпокоя. Сега свикна.

За помощта. Ако човек се оплаква, давам съвет или помагам с нещо. Нося лекарство, билки и т.н. Но ако видя, че човекът не е послушал съвета ми, не си е взел лекарството и т.н., преставам да реагирам на оплакванията му. За мен това е поредната песен колко лош и несправедлив е животът. Понякога на човек му е необходимо да се изплаче и тогава му предлагам рамо, но ако и утре запява същата песен - извинете! В крайна сметка, разбира се, ме обвиняват, че съм жестока, коравосърдечна...

Освен това мъжът ми се чуди (и не само той, май всички!) на пълната липса на ревност

от моя страна. Дори започна да се обижда. И... понякога симулирам ревност, шегувам се с него. Но изобщо не познавам това чувство.

Забелязвам и колко голяма нужда имам от тишина. Макар за два часа на ден. Да съм сама. Абсолютно сама. Може да съм с книга. В ущърб на съня или на другите ми работи - без това не мога физически. Мъжът ми вече свикна - това започна отдавна, сигурно преди 5 години.

Освен това престанах да се страхувам от кражби, обири и т.н. Не заключвам вратата със специален ключ и т.н. Разбирате ли ме? Започнах спокойно да пускам онова, което си отива от живота ми. Без плач и стенания. Просто като факт. Точно с това роднините ми не могат да се примирят. От дреболиите - счупила се вазата. Спокойно събирам парчетата. За мен *нищо* не е станало. А околните реагират със стонове и вайкане до обвинения по мой адрес, че не ценя времето и парите, вложени във вазата, че съм престъпно равнодушна и въобще това не е нормално - да не се измъчвам за изгубената ваза 3 дни и 3 нощи! Да не говорим и че се отнасям спокойно, ако някой си отиде от живота. Още повече ако съм го познавала бегло или изобщо не съм го познавала. Тогава вече получавам пълната програма: че съм цинична, жестока, ужасна и т.н., тъй че като ми се обаждат за погребение или помен, винаги съм заета. По телефона е по-лесно да „потъгувам“.

А отношението към болестите? Аз виждам вътрешни причини за заболяванията. Себе си лекувам единствено с осъзнаване на възникналата ситуация. Ако някой се разболее, виждам, че това е станало, защото човекът не иска да пише отчет за работата си или сесията му е наближила. На него му е зле, а аз не го съжалявам. Виждам, че *той е искал това*! Че е мечтал да се разболее и мечтата му се е сбъднала. И аз бях такава. Помня добре. Когато го осъзнах, практически престанах да боледувам. И отново това мое отношение се тълкува само като жестокост. И ми се налага „безупречно да се отдавам под аренда“.

Може би затова не ни се иска да вдигаме телефона, защото цялото това „кудкудакане“ е безсмислено и ние го чувстваме? В службата поне плащат за „кудкудакането“, там си задължен, подписал си се под списъка със задължения. А с приятелите, близките, познатите, роднините всичко е по-сложно. Макар сред приятелите ми да има хора, на които им е интересно да обсъждат не само проблемите и с тях ми е приятно. И с мъжа си имах късмет. Той не е като мен и не се увлича по тези неща. Но ми дава правото да бъда себе си и да си имам своите интереси и убеждения. Не ме осъжда, че ми е нужна тишина. Знае, че мога по цяла нощ да не спя и нещо да чета, да пиша или да си мисля. А аз не му досаждам със своите „озарения“.

Sphere: Да, Оля, чета постове ти и във всяка дума виждам себе си. Заедно с трансърфинга дойде спокойствието, дълбоко спокойствие, изключително дълбоко спокойствие и независимост - независимост от общуването, от финансите, от емоциите, от мнението на околните, от желанията. Нямам желания, нямам цел, няма смисъл - и какво от това, аз въпреки всичко съм спокоен. Абсолютна увереност, че реалността ми е подвластна, а ако се случи нещо нередно, аз съм убеден, че сам съм си виновен, не съм довидял, не съм огънал света в нужното място.

Преживяванията, бедите, нервността отстъпват под натиска на трансърфинга, но и за еуфория, за дива радост, за усещане за вълшебство, за празник също няма място в новия свят. Понякога дори се принуждавам да се радвам, защото не смятам чудесата, които стават в живота ми, за чудеса или възприемам чудото за норма - нали сам съм направил магията. Само че с околните нямам проблеми, средата ми стана по-спокойна и доброжелателна, никой не се учуди на промените у мен. Странно е, Оля, че светът ти така реагира, защото обкръжението ти е твоето огледало.

Агшка: Струва ми се, че това не е равнодушие, а умение да се приемат всички и всичко каквито са. Без възмущение и осъждане. Това изглежда като равнодушие. Но всъщност е безпристрастност.

Горньш кот: Хората играят игри, а когато ти се опитваш да излезеш от играта, те теглят обратно. Защото всеки смята, че трябва да се живее именно като него... Особено са

склонни да правят това родителите, приятелите просто се отказват от теб, понякога направо ти казват, че си станал друг.

201ga: Може би малко ще те ободри фактът, че това състояние е много плодотворно. Сега можеш да почувстваш какво ти е нужно, към какво те тегли в живота. А всъщност е точно каквото трябва! Щом не ти достигат емоции - можеш да си ги доставиш. Сега има множество самодейни театри, танцови школи, хорове, тренинги и т.н.

01ga: О, да! Внезапно, неочаквано за себе си се увлякох от танца на живота. И то с такъв възторг! Имам и други поводи да се зарадвам. Чисти, прекрасни емоции получавам от контакта си с детето си, от секса с любимия мъж, от любимите занимания - обожавам да готвя и да подреждам дома си. От четенето на книги. Друго нещо е, че силните емоции си отидоха от общуването ми с околния свят. Емоционалните ми реакции много се промениха. *Истерията изчезна* и аз някак изобщо не съм се замисляла, че толкова дълбоко се е вкоренила в мен тази зависимост от истеричните кризи като от допинг. Може пък да съм била енергиен вампир и сега, когато престанах да провокирам другите да си изливат емоциите (не, не съм съвсем престанала, хвърлям се в различни крайности), започнах да усещам вакуума? Или, обратното, да съм била донор, но като мазохистка съм свикнала да бъда момичето, което бият?

О-о-о! **Arnika** писа, че това не е равнодушие, а безпристрастност. Вероятно. Просто за околните е твърде необичайно, когато човек безпристрастно, неемоционално се отнася към онова, което наричат беда, трагедия или, обратното - щастие. Аз по-скоро говорех, че сякаш ме тегли обратно. Тегли ме да си понервнича, да си повикам, да пострадам, да попрехживявам. Но тъй като усещането ми е, че ме тегли нещо извън мен (да речем, махалата), аз се съпротивявам. Този процес продължава вече твърде дълго - някъде половин година ме разнищава. Ту потъвам в тази безпристрастност, ту сама започвам да провокирам недостигащите ми проблеми.

А изобщо вече малко общувам с хората. Понякога просто ги смайвам. Някои, особено майка ми, са свикнали с мен предишната и са се приспособили към този вид общуване, а сега не са готови за промените у мен и в нашите отношения. И, естествено, силно се опитват да ме провокират към предишните ми избухвания, като все повече ме притискат. Майка ми просто премина границите на цивилизованото общуване, започвайки да крещи, да ме хока, опитва се да ми показва ту курабийка, ту камшик, да се жалва, да ме обвинява и т.н.

Но сега, в дадения момент (след час това може да се промени, а може и да си остане завинаги), ясно виждам с ума си нейните намерения и не отреагирам емоционално. Отиде си вечното дърдорене на разума, когато мислено се мъчех да подбера аргументи в спора си с нея. Отидоха си обидите и опитите нещо да докажа. И същевременно липсата на предишния емоционален плам, по-специално в отношенията ми с майка ми, предизвиква нещо като срыв у мен и опит да прехвърля бившата емоционална окраска върху друг обект. Например дори във форумите на интернет. Това ме потиска. Това е *новото*, което с удивление, граничещо с ужас, открих у себе си.

Останалото обкръжение или се приспособява, или се „отлюспва“. Ако трябва да общувам с не толкова близки хора, или го избягвам, или в повечето случаи мълча и си върша работата. Спомних си: когато свекърва ми ни кани на някакъв празник (там има купчина роднини), аз поемам всички задължения в кухнята, сервирането, миенето на съдовете и др. Роднините и свекърва ми са във възторг от такава трудолюбива Пепеляшка. Мъжът ми отначало не разбираше. А когато му казах, че просто няма за какво да си говоря с тези дядовци, той започна да ми помага - аз мия съдовете, а той ги бърше с кърпа и ги подрежда по местата им. И всички са доволни! Тъй че умея добре да се приспособявам към околния свят. Общо взето, мъча се безупречно „да се отдам в аренда“. Така се спасявам.

Ромашка: Нови усещания. Забелязах, че ми олекна и съм станала по-силна. Не изразходвам част от енергията си, която преди хвърлях насам-натам. Разбира се, обиждат ми се, когато не подкрепям жалните им изповеди. Забелязах, че 90 на сто от общуването между хората са съпреживяване и постоянни жалвания: от времето, дали хубаво или лошо - няма

значение, хубавото време е лошо, защото киснем в офиса, а лошото време също е калпаво, защото всичко е калпаво и времето е само потвърждение, лошо е, понеже не сме си доспали (всяка сутрин оплаквания). Забелязах, че вече съм си изработила навик - започвам сутрешния си разговор с това, че „не ми е добре или вчера ми е било тежко, или съвсем скоро ще ми бъде тежко“, или поддържам същата реплика в отговор. Трепач -това вече е навик. И главното - това не е доказателство, че съм песимистка, просто е „дъра-бъра“, не му отдаваме значение, а всъщност то определя нашето отношение към живота.

И още нещо. Странно, но започнах по-лесно да общувам с някои хора, които преди смятах за по-висока класа, а себе си - за червей в сравнение с тях, и имах комплекси, когато контактувах с тях. Вероятно съм отхвърлила важността и съм се сдобила с толкова необходимата ми преди свобода. Хората са капки в океана.

Сетне проследих някои интересни моменти. Например вчера се случи нещо, заради което преди щях тоооооолко-ва да се разстроя, да пускам таааакива къорфишеци, но аз се отнесох спокойно към това. Разбрах, че е за добро. И, мамка му, станах по-Силна!

Кошка: А как мислите или може би вече имате свой опит - какво следва след срива? За какво ни е свободата? И още нещо - интересно е да разгледаме това през призмата на „матрицата“ или матричната реалност е абсолютна измислица?

Горньш кот: След срива идва полет! Особено ако си успял да разбереш важния въпрос, на който собствено е посветен сривът.

Донна: Наскоро забелязах, че практически във всички религии отварят тайните знания за хората, по-точно не съм уверена, че във всички, но в християнството, в будизма и юдаизма отвориха много неща, които бяха само за посветените, само в затворени манастири или за избран кръг. И то не толкова отдавна. Интересно ми е какво означава това?

Merlin: Теун Марез пише, че когато положението на Човечеството съвсем се влоши, Знанието ще дойде при него през вековете като спасителен лъч светлина в царството на самоунищожението. И това Знание ще му бъде предадено от Пазителите на Знанието.

Душата

Ау, сънуващите май изпаднаха в някакъв транс-сърфинг. Имам чувството, че теб, Разуме, са те цапнали с тиган по главата, а мен са ме зазидали в стената на подземие на стар шотландски замък. Нима не разбират, че от това и на хипопотамите ще им стане лошо, а гърмящите змии ще умрат от нервно изтощение, да не говорим за нещастните счетоводители, които ще се разболеят от скарлатина, поради това балансът в света няма да съвпадне и ще настъпи пълно салдо!

Разумът

Защо такова неравенство - теб в шотландски замък, а мен с тиган по главата?

Душата

Ами грабнали са първото попаднало им подръка, за да ти запушат устата по-скоро.

Надзирателят

Както и да е, не бива да се превръщате в мраморна статуя, бягайки от махалата. Не задържайте емоциите си - управлявайте отношението си. Можете колкото искате да давате воля на чувствата си, ако го правите осъзнато. Можете да се страхувате, да се ядосвате, да негодувате, да ревнувате, да се възторгвате, да подскочате от радост и т.н. Останете себе си. Не е нужно да се променяте. Променяйте отношението си. Когато осъзнато се отдавате на чувствата си, махалата са безсилни срещу вас - те могат да манипулират само спящите.

IV. ТРУДНОСТИТЕ НА ТРАНССЪРФИНГА

Внезапни неприятности

Душата

Ето пак! Нима не бива да си поговорим за внезапните приятности? Обичам, когато неочаквано така-а-а ми се стовари върху главата приятност! Ама такава приятна, че стоя слисана, шашардисана и ошашавена. Тогава - кеф!

Разумът

Ясно е - това, което за мен е приятна неочакваност, за теб е неочаквана приятност.

ДУШАТА

Подготвям се за неприятни очакваности.

KSV: В книгите на Зеланд много убедително се говори за ситуациите, когато се реализират най-лошите ни очаквания (страховете ни) в пълно съгласие между душата и разума. Тази ситуация е ясна.

Но се случват и такива, когато „ходиш, ходиш и тряс! - втора смяна“, керемидата върху главата или друга подобна внезапна и сериозна неприятност. Не си я очаквал, не си се страхувал, не си предвиждал такъв вариант на развитието на събитията, но тя е достатъчно сериозна и, разбира се, много ти се иска да се научиш да избягваш подобни ситуации. И да разбереш механизма на възникването им (в рамките на транссърфинга или изобщо в някакви рамки).

Например следният случай от живота ми. Аз съм нормално здрав и относително млад мъж. Вървя си по улицата в хубаво настроение, в хубаво време (не е поледица), падам и си чупя ръката. Сетне, естествено, дълго лечение и прочее неприятности. Изобщо не съм се страхувал да не падна, никога преди не съм си чупил нещо и не съм имал подобни мисли. Защо стана така? Нали множеството езотерични учения говорят, че нашата действителност е резултат от мислите ни. От кого (от какво) се определя такъв сценарий на развитието на събитията?

Miledi: Иде ми да отговоря: „Керемидата не пада случайно върху главата ти.“ Шегата настрана - вие сам сте привлякъл тази ситуация. Най-вероятно трябва да си спомните за предишните си мисли, съобразявайки се със забавянето на Огледалото, за предишните ситуации... може би относително скоро сте имали мигове на неувереност в себе си или усещането, че „земята ви се изплъзва изпод краката“. Спомних си и друга мисъл: „Кое то за едного е падение, за другото е старт.“

JohnGo: Ох, и на мен честичко ми се случват такива неща. Но все пак трябва да се опитате да погледнете от друга страна. Възможно е благодарение на тази внезапна неприятност (а аз просто съм уверен в това) да сте избягнал по-сериозни проблеми. Например пиян шофьор или случайна престрелка. Между другото един реален случай от живота на мой колега - когато той сериозно се разболя от менингит и лежа в болница повече от месец, през това време почти цялата пететажна кооперация, в която живееше, изгоря. Имаше много жертви, понеже пожарът се случи през нощта, и той едва ли щеше да се спаси, тъй като живееше на 4-тия етаж. Ето ви двоен „сюрприз“. Затова пък е жив и се чувства прекрасно.

Merlin: Най-вероятно не се е спасил само той, просто сте запомнили този случай. Не помня кой от известните хора си счупил крака и не го взели в армията. Това е от областта на съдбата. Разбира се, може да се твърди, че щом сте се порязани, трябва да му обърнете внимание - това е предупреждение за опасност. Но от друга страна, вие просто сте наточили добре ножа - това е достатъчно да се порежете. Незаредената пушка също стреля. Искан да насоча вниманието ви към това, че човек започва да изпълнява различни програми едновременно, а мозъкът не е в състояние да контролира правилно всички. Особено обичат да го правят жените, да вършат няколко работи едновременно -например гледат, гледат телевизия, пушат, говорят по телефона, готвят и др. Един мъж никога няма да направи такова нещо.

Защо човек си чупи ръката или крака на равно място? Не е успял да реагира ли или да излезе от ситуацията? И това е възможно. На военния сбор аз поддържах огъня през нощта, докато другите „партизани“ спяха. Харесваше ми, разпалих го като пионерски лагерен огън - чак до небето. Отидох да донеса наръч дърва, на връщане се спънах и паднах в цял ръст по лице в огъня. А той беше 3-4 метра в диаметър, на това място бяха окопавали БТР. По-скоро приличаше на яма. Спасиха "ме бързата ми реакция и познаването на акробатиката, просто по чудо се изтърколих вън от огъня. Ако се бях забавил, така и щях да си изгоря.

Смятам, че осъзнатостта и концентрацията на вниманието могат да спасят човека в

критична ситуация, а да разчитате, че всеки изход в края на краищата ще е по-добър от следващия лош изход, е недопустимо. Свободата на избора е дадена от Бога при раждането на човека. Да не се възползваш от нея значи да станеш фаталист, да вярваш във Фатума, да се оставиш в ръцете на променливата съдба... Всички, които се захващат с трансърфинг, започват да управляват реалността, следователно и да променят съдбата си, нараства тяхната осъзнатост и се увеличава концентрацията на вниманието им. Освен това трансърфингът е успех, успехът е баланс, а различните проблеми не са в зоната на равновесие, в зоната на баланса. Ето защо трансърфърът има по-малко проблеми от този род. Моят свят се грижи за мен и не му е нужно да ми пречи да живея в щастие и радост.

Merlin: Хареса ми един израз от книгата „Дао на щастието и успеха“, може би не цитирам дословно: „Щастието (успехът) е баланс на енергиите.“ Когато самолетът се издига в небето, той харчи много енергия, но когато стигне 10 хиляди метра, достига крайцерската си скорост. По същия начин в трансърфинга се намираме на гребена на вълната и изразходваме минимум енергия (балансираме). И когато караме колело, също крепим баланса, дори можем да караме без ръце за пълно щастие. Оттук изводът - липсва ти баланс на енергиите.

Струва ми се, че човек действа с волево усилие там, където не трябва, създава вълна в дуалното огледало (света) и светът му отговаря със същото. Може би си струва да не се опитваш винаги да оказваш натиск на огледалото, а по-добре смени тактиката - понякога пускай ситуацията, отпусай се в неопределено състояние, когато светът сам (а вероятно и твоята душа) ще избере най-доброто решение или то само ще дойде при теб отгоре. Нека Висшите сили те ръководят - не се съпротивявай, отпусни се. Сега аз се опитвам да влияя върху външния свят не с ръце, а със силата на мисълта, да въздействам със съзнанието си. Мисълта е материална и се реализира постоянно. Но не бива да не се действа изобщо. Само като действаме, ние променяме света - управляваме реалността в съгласие със света (в смирение).

KSV: Да, правилно говориш, разбира се, за баланса. Налага се да се уча да карам колело. Това е моментът, който не мога да разбера докрай: как да намеря баланса между пускането на ситуацията и действието, между използването на енергия за постигане на целта с помощта на мислите си и същевременно липсата на важност. С ума си разбирам, че трябва да има баланс, а къде е тя, тази златна среда?

Томка: Има цел... С пътищата към целта засега е трудно. Тоест аз по стар навик започвам да си напъвам мозъка и да пресмятам всички ходове - естествено в главата ми възниква страшна картина и аз се плаша. Но това са мои заблуди, ще се оправя. Проблемът е друг - моята цел (свързана е със смяната на работата ми), вътре в мен просто всичко се бунтува, когато си мисля за нея. Пълен комфорт. Преди ми липсваше комфорт, но имах покой и известно стабилно течение на живота - без ексцеси, а сега, когато определих целта си, започнах да превъртам слайдовете и да изговарям амалгамата, светът ми, тъй да се каже, захвана да се разнищава.

Тоест комфортно ми е, НО: два пъти за един месец се изхитрих да се разболея (преди боледувах веднъж на две-три години), в работата предишното ми симпатично обкръжение едва ли не изпада в истерия (нямат претенции към мен, но се опитват да ме привлекат), изясняват отношенията си (пред очите ми, все едно ме канят да се присъединя), финансови проблеми изпълзяха от всички дупки (пак в работата - т.е. увеличиха ни работата два пъти, а отказаха да ни плащат).

Не мога да схвана - преминавам на своята жизнена линия или толкова далеч ме е отнесло, че сега всичко се разпада? Или просто махалата се опитват да ме уловят? Тъй като успешно се справях с дребните махала, може би сега ме ловят средните? Някой има ли идеи какво става? И ако някой може, подскажите ми какво трябва да направя или просто да се успокоя и да чакам кога окончателно ще премина на своята линия?

Муза: Томка, спокойно, всичко е под контрол. Това се случва почти на всички. Щом започнеш да се занимаваш с трансърфинг, всички мръсотии тутакси изпълзяват. Тук са и

махалата, и преминаването на нови линии, изобщо всичко наведнъж. Главното е да не се поддаваш, да държиш фронта до последно.

Льолик: Тотка, спешно се сприятели с хумора - забелязвай го във всичко... дори да искат да те оципят, виждай в това смешната страна... А сега кажи - за чий ти е да се оплакваш и да се жалваш от някого, щом като всичко наоколо е трепач и е хумористично... изравнявай фона си и без обиди... И светът ще се обърне към теб с усмивка.

Фотий: Внезапни неприятности не съществуват. Винаги нещо предупреждава, и то минимум два-три пъти. Най-главното е да разпознаеш знаците, а сетне да коригираш ситуацията. Разбира се, нужни са опит и практика.

Atols: Разбрах, че по принцип вече съм използвал методите и принципите на трансърфинга и именно с помощта на правилното им прилагане постигнах целите, към които се стремях. Започнах да ги използвам още по-активно и осъзнато. И - о, чудо! - светът започна да ми помага и се обърна към мен, казвайки ми „Здрасти!“. Но преди две седмици започна да става нещо непонятно, заредиха се дребни неприятности, на които не обръщах внимание - принципът на координация, намаляване на важността и сякаш всичко беше нормално. Но не, неприятностите се превръщаха в по-големи: проблеми в работата, парите просто отлитаха от мен, вкъщи също нещо скърцаше. А за дребните напасти може много да се напише. Сякаш светът казва: „Радваш се на дребните - на ти по-големи проблеми, порадвай им се, а аз ще погледам какво ще правиш по-нататък!“ Подиграва ли се с мен или шегите му са такива? Разбира се, засега се държа, но, честно казано, вече трудно се усмихвам и се радвам, което, естествено, не е хубаво. Така и до нервен срив не е далеч.

Лисица: Мога да разкажа как аз се отнасям към нещата, които ти описва, и какво правя с тях. Отначало си задавах въпроса: „Дали да смятам това за неприятност?“ Въоръжена със знанията на трансърфинга, стигах до заключението, че не. Веднага ми ставаше леко, много по-леко. Сега всичко става автоматично. В края на краищата що е неприятност? Някакво събитие, информация, които не се вписват в поставените от самия теб рамки. Затова просто трябва да ги разшириш. Аз пускам въпросната неприятност в своето поле за няколко минути, смилам я, възприемам я като нещо необичайно за мен и я пускам да си ходи. И край. Неприятността се превръща в нещо като ухапване от комар. Почешеш се и го забравяш. Освен това когато неприятностите се появяват ту тук, ту там, те. ваят, аз се замислям дали това не е знак за някакви бъдещи промени.

Atols: Ситуацията се поправи, и то много бързо. В един прекрасен ден разбрах, че всичко е както трябва, и то стана такова, дори още по-добре. Просто моят свят в този момент ми посочи основните ми махала и какво явно ми пречи. Сега с учудване наблюдавам как светът отразява като в огледало почти всичките ми мисли и всеки ден откривам за себе си нещо ново в трансърфинга. Учуден съм колко ефикасна е амалгамата - „моят свят се грижи за мен“. Ако постоянно го помниш и го чувстваш, случват се просто чудеса - толкова благоприятно се нареждат обстоятелствата.

Тотка: Освен това ми се струва, че поначало поредицата от неприятности са просто адаптиране към новия живот, живота с трансърфинга. Махалата са свикнали, че ти си им винаги поддръка, могат да се хранят безпроблемно с енергията ти (лично аз бях такъв донор за тях, че направо ме изияждаха) и внезапно правиш финт и не реагираш на присъствието им - тогава засилват въздействието си. Пък и поредицата от неприятности при усвояването на трансърфинга действително (според мен Лисица е права) е знак за промени или просто те подтикват към мисълта, че не си бил на своята линия, здраво си бил заспал и не си виждал очевидни неща и е време да се омиташ оттук.

Кмсь: Ще ви разкажа моята история: миналата неделя в работата стана поредният „глупав инцидент“, както го наричам за себе си. Махалото така ме захвана, че се канех да напусна работа, защото реших, че последната капка е препълнила чашата. Следвах почивни дни и реших в понеделник да тръсна на бюрото на шефа заявление за напускане. Е, и какво, че нямам алтернатива - ще си поседя вкъщи, ще си намеря работа по сърце, няма да пропадна, я. През почивните дни времето е великолепно, с мъжа ми се разхождаме и аз,

естествено, изливам душата си, помня, че в разговора ни често се промъкваше думичката „плъзгаво“. И внезапно на равно място политам и заоравам в земята... подхлъзнах се, значи, и си раздрах много сериозно и двете колена. Ужасно ме болеше, а аз се смея, спомних си какво ми се случваше като дете, ставам и си мисля - моят свят се грижи за мен, политам на равно място, значи, трябва да намаля темпото на решенията...

В понеделник отивам на работа куцукайки, ситуацията още не се е оправила, опитвам се да си повдигна настроението - не става, само си мисля за заявление за напускане. Ставам на следващата сутрин и изобщо не мога да помръдна ни главата, ни ръката си - ужасна болка... прищипала съм си нерв в шийните прешлени. Сега си седя вкъщи, в болнични съм, в тишина и спокойствие... Ето ви -моят свят се погрижи за мен! Всичко на всичко трябваше да спра и да си поема дъх, а не в яда си да вземам решения... Да си взема малко отпуск и да си почина... Моят свят ми предостави отпуск, и то с поука: „Не се оглеждай настрани (нали не мога да си въртя главата), нищо не търси, тази врата не е твоята.“ Защото много си харесвам работата, просто понякога... се боря с махалото на организацията.

РАЗУМЪТ

Какво искаше да ти се стовари върху главата? Ето едно стихче за теб.

В живота ми се случи прецедент -

връз главата ми се стовари глупав инцидент.

И сега съм с гипс и счупена глава.

Не ми е ясен жизненият смисъл на това.

ДУШАТА

Край! Ще те убия, вмирисан чироз такъв!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Стига, деца, не се карайте. Неприятностите във вид на несчастни случаи стават главно поради скрито или явно чувство за вина. Човешкото мислене е устроено така: щом има и най-малката вина, трябва да последва наказание. Точно тази мисъл-форма се реализира в реалността. Ето защо е необходимо да прогоните вината от своя свят. Как се прави това, е известно от теорията на трансърфинга. Но общо взето, не бива във всяко произшествие да се търсят никакви метафизични корени. Ако през пролетта имате навика безгрижно да вървите близо до стените на зданията, ледена висулка може да се стовари върху главата ви просто така, без каквито и да било дълбокомислени причини.

Умора от позитивизма

ДУШАТА

Нещо се поизморих, хайде да си починем, а? Да изпушим малко трева.

РАЗУМЪТ

Много ти се иска да се отнесеш, но това, миличка, не е почивка, а безобразие.

ДУШАТА

Нищо не разбираш от висша математика, както обичам да повтарям на котката си. Съчиних песенчица в състояние на блажено вдъхновение... Съвсем психоделична...

РАЗУМЪТ

А аз ще ти покажа как може да се съчинява в състояние на здравомислие...

ДУШАТА

Да пукнеш дано! Почакай, гадино, ще ти отмъстя!

Liz: Прочетох трансърфинга. Реших да започна нов живот. Старая се да реагирам позитивно на всичко ставащо, да се радвам на птичките, на слънцето, облаците, снега и т.н. В събитията и хората, които не ми харесват, се мъча да открия нещо позитивно, полезно за себе си. И ето какво не разбирам. Правех това две или три седмици. Почувствах умора. И то не физическа, а някак странна. Сякаш помпам на вътрешен тренажор нещо, но какво точно - не е ясно. Всичко това нямаше да ме вълнува, ако не беше едно съмнение. Енергията ми е малко. Дали част от нея не отива за поддържане на положителното настроение и не достига

за нещо необходимо на организма? Опитвах се да почувствам енергийните потоци, както е посочено в книгата - нищо не чувствам... Още нещо -поддържах позитивно настроение, но ми се струваше, че е някак ненормално. Подобно на телешки възторг. А нали трябва да бъде спокойно?

Ландън: Положителното настроение не бива да се поддържа, още повече ако е телешки възторг от участие в трансърфинга... Живей, както си живяла досега. Отдай се временно под аренда, за да не изразходваш енергията си, и наблюдавай отстрани за какво я употребяваш... как я харчиш... Когато се научиш да виждаш позитивните неща, а не да ги откриваш, ще ти стане по-леко да контактуваш с хората, които не ти харесват. Дай на всички да живеят в този свят. Те имат същото право като теб за свое пространство на варианти. И не се старай толкова. Много си повишила важността на всичко, което ти се е стоварило заедно с трансърфинга... „по-нежно трябва... по-нежно"... бъди себе си и всичко ще се нареди.

Katyava: Навярно когато се принуждаваме насила да правим нещо (няма значение какво, дори да чувстваме радост), това е насилие над себе си, а душата не обича насилието. Душата се изморява. Позволете ѝ малко да си почине от рамките на разума (макар и за известно време) и енергията ви ще се върне.

Радуга: А аз имам съвсем друг опит. Отначало непрекъснато се свличах в негативизъм, защото собствената ми енергия също не е достатъчна. И аз не усещам енергийните потоци. Но ако отначало не се бях насилила, и досега щях да си бърша сополите. Опитвах, както е у Норбеков, да чувствам радост - всички добре знаем какво е това чувство. Отначало ми беше трудно, защото тялото е свикнало със сивотата и мислите ми течаха по сиви коловози. Но почти през цялото време се намирах в осъзнато състояние и се наблюдавах; ако се случеше изместване, връщах се обратно в позитивизма с усилие на волята.

Трябва да кажа, че когато наблюдаваш себе си, възприемаш поведението на околните някак туширано, не реагираш остро на него, ставаш повече „вещ в себе си".

И така, именно с усилие на волята успях да се прехвърля върху вълната на по-голям късмет. А що се отнася до това, че няма да ти стигне енергията за животоосигуряване, не бива да се тревожиш - с повдигането на настроението нарастват и силите. Но пак подчертавам - слушай себе си, не опъвай силно струната, че ще се скъса. А ако ти стане съвсем зле, спри, почини си, сетне ще продължиш. Само отначало състоянието изглежда неестествено, после се прелива в състояние на спокойна радост, ако мога така да се изразя.

Pilot: Най-вероятно ти пречи гласът на разума. Точно той ти казва, от една страна, да се стараеш, от друга - се съмнява, че няма да ти стигне енергията, и изобщо дудне, че с теб става нещо ненормално. Разумът не е в състояние да приеме този твой „нов живот", той е твърде парадоксален за него. С времето ще свикнеш повече да се доверяваш на гласа на душата си и той няма да те подведе. По-добре действай без „старая се", а по навик, избирайки най-добрия вариант.

Донна: А аз едва два месеца чувствах телешки възторг и удивление, че се случва всичко, което искаш, и дори повече. А сетне внезапно рязко престана да се получава, дори в дреболиите. Някак изведнъж, „без обявяване на война", рязко щрак - и се изключиха чудесата. Ако не греша, в другата тема някой писа, че отначало всичко се дава авансово, а после се налага да се стараеш. Абсолютно точно. Само че ведно с чудесата съвсем естествено си отиде усещането за постоянен вътрешен празник и се възцари някаква сивота. И то осъзнавам всичко, помня за махалата и се отдавам под аренда - само че сякаш са ме изключили от живота, някаква постоянна аренда. Вече не ми е възможно да реагирам негативно на нещо, а позитивно, както каза Ландън, трябва тепърва да се уча, а да се принуждавам да приемам като позитивно нещо, което не предизвиква никакви емоции, някак не ми се иска, пък и не се получава така, от душа.

Изобщо не се получава да се принуждавам. Опитвах се да седна и да препрочета всички книги за трансърфинга (мислех си, че може да съм изпуснала най-важното), също не става. Вземам книжката, радвам се, че я има, и я подминавам. Да кажа, че не ми стига енергията, също не мога -стига ми, дори остава излишък, защото не я изразходвам никъде. Имам

усещането, че съм пропаднала някъде, където светът е отделно, а аз съм отделно (като муха на пържола). И вече не ми помагат нито слайдовете, нито други техники, нищо не сработва... Да не би това да е „висящото състояние“, за което пише Зеланд? Кажете ми, опитни транссърфъри, дали всичко при вас е било и е и сега гладко, спокойно и радостно или такива „провали“ не са рядкост? Може би някой знае откъде идват, бих искала да ги проследя и следващия път „да подложам дюшек отдолу“. Изобщо искам да си върна празника на мястото му, в душата.

Ландмш: Когато незамътеният ти разум и твоето намерение съвпадат, се случват чудесата, за които говориш, но човекът е повтарящо се същество и всичко, което сме натрупали с годините, ни вкарва в утъпкания коловоз... Никой не е обявявал война, а всичко наоколо сякаш е сиво, а пък нещата са много прости: стереотипите на поведението ти, или както е прието тук да се казва - махалата ти пречат да продължиш пътешествието си из страната на вариантите... Това за какво говори? Ами че пак за същото! Че отначало всичко ти е било интересно: „Виж какво ново нещо, дай и аз да го пробвам“... Опитала си - получило се е... А сетне си вдигнала летвата на важността и си започнала да се принуждаваш. А пък да се принудиш е ужасно трудно, мързелът се е родил преди нас и изобщо не е нужно човек да се принуждава.

Просто промени отношението си към всичко, което става, и си намери занимание, за да си уплътниш свободното време и мислите ти да не се отвлечат - видете ли, на всички им се получава, а на мен всичко ми е сиво. Да се научиш да се радваш на живота - това е главното в транс-сърфинга. Всичко останало не е важно, дали ти се получава или не, защото Знанието идва, когато самият ти умееш да правиш нещо, т.е. от практическия опит. Не се шашардисвай от временните неуспехи и недей да тъжиш за себе си, за предишната, все едно няма да я върнеш, живеи днес и сега, радвай се, че си се събудила сутринта, че чуваш псувните на съседа зад стената и гръмката музика посред нощ, радвай се на всеки миг от живота, защото това е Животът!

Ариана: Аз изобщо не съм изпитвала телешки възторг. Просто никога не съм го имала и го нямам. А в замяна на това твърде често се учудвам приятно.

Льолик: Ландмш, сериозно ли говориш? Заради това ли си струва да живееш и да се радваш, успокоявайки се и въобразявайки си, че можеше да бъде и по-зле? Да позволиш на другите да бъдат себе си е едно, но да се радваш на цялата тази „помия“, която изливат върху теб... думи, само думи. Обясни ми от личния си опит как да се постигне тази трансформация на блажена радост, която описва по-горе?

Ко: Лично аз за себе си разбирам така това, за което говори Ландмш: животът си е живот и псувните зад стената са част от него. Ако не го приемаме, значи се съпротивяваме срещу живота (с всички произтичащи от това последици). А когато приемаме живота такъв, какъвто е (истински), започваме да му се радваме! Много забавно е, че всичко е точно такова, каквото е: че псувните са тъкмо тези думи, че хората трябва да реагират на тях по определен начин, че ги използват също със смисъл или не (още по-смешно)... Аз се стремя именно към такава осъзнатост.

Ландмш: Разбира се, че е сериозно... само че не се успокоявам и не си въобразявам нищо... Просто живея и позволявам на другите да живеят. Понякога нечие мърморене ми досажда, например за политика или за нещо друго, но не се шашкам... И не блажена радост, а радост от това, че съществуаш - това са две различни неща... Ние непрекъснато бързаем за някъде, искаме да постигнем нещо, нещо да спечелим, някого да учудим... Нима е нужно това? Изобщо не е нужно... няма нищо по-ценно от живота... А какъв е той във вашето пространство, зависи от вас. Не отричам, че е необходимо да спечелиш нещо или да се качваш по служебната стълбица... не... това също е нашият живот, само че не бива да правим от това цел на живота си.

Какъв ще бъдеш - богат или беден, късметлия, красив, самодостатъчен, начетен, образован и каквото там още ни предлага социумът - всичко можеш да имаш, но си задайте въпроса - защо ви е? Отново да бъдете по-високо, по-бързи и по-добри, само че от себе си не

можеш да избягаш и постигайки всичко това, ще изпаднете в пълно отчаяние, защото то е бъчва без дъно. Егото ви ще иска повече и повече, и повече, а защо? Животът е хубав, дори когато на масата е последното късче хляб и последната копейка в джоба ти.

С нищо не можеш да замениш щастието, че живееш, а външното спокойствие и отделеността от света, в който живеем, няма да ви донесе радост нито зад високите стени на Рубльовка, нито зад широките гърбове на охранителите, затова се радвайте на всичко, което ви заобикаля, това е велико щастие - да бъдеш, а всички вие говорите разни неразбираеми неща. Глупаво е, може да е нелепо, но е честно... Аз живея така... А трансърфингът учи на всичко това... Само че не търсите в него каквото трябва... А вълшебна пръчица за правене на чудеса... Никога няма да ги имате, щом сте привързани по този начин - същност, важност... Късмет, господа трансърфъри. Променете отношението си към живота и всичко ще е наред.

Льолик: Да, но ти например живееш сред същото това мърморене или още по-лошо - месеци безсънни нощи заради нечий пиански оргии, и приемаш живота именно такъв, нима той е прекрасен? Кой може да приеме това? Светците... Та ние говорим за опакото на нечий изблици... Как можеш да се радваш в такъв момент? Можеш да бъдеш неутрален към тези прояви, но да се радваш...

Sarina: Знам, че Ландъшх говори искрено. Знам, че е прав. Но аз засега не мога така... При мен е още по-лошо от другите: амплитудата на събитията е от пълно щастие до пълно отчаяние (направо филм на ужасите)! Старая се да греба към средата!

Льолик: Разбира се, ти можеш да чувстваш искреността на думите, което собствено никой не е и отричал. Но да кажеш например „Бъди щастлив“ няма да добави щастие, нужно е да се търсят пътища за неговото разбиране.

Arnika: Според мен няма смисъл да се принуждаваш да се радваш. Затова пък можеш да управляваш отношението си към ситуациите. Дори към онова, което не е за радване.

Михаил: Точно обсъждането на съседските псувни ме подтикна да дам следния пример: веднъж пътувах в автобуса, а отзад трима яки младежи и те... онова същото... на висок глас, целият автобус ги чуваше.

Отначало се ядосвах, а сетне измислих: представих си, че са облечени като лондонски дендита - с цилиндри, фракове, бутониери... И си говорят. Стана ми смешно. А те след няколко минути млъкнаха, само от време на време си шепнеха нещо.

И така, от тази случка си извлякох извода, който добре ми помага: ако не можеш да видиш нищо добро в ситуацията, постарай се да намериш нещо смешно - това е по-лесно (навярно от симорона се сетих). А дразнителят съществува само докато ти се дразниш. Щом престанеш - премахват го.

Sphere: Правилно пишеш, Михаил, аз практикувам същото, тази техника работи превъзходно, а след това можеш и да се порадваш, но не без повод, той вече съществува. Радвай се за себе си, любимия, който умее толкова майсторски да управлява реалността.

Ландмш: Льолик, и ти запя същата песен... трябва да се радваш, че живееш, а съседите алкохолици по определение не пречат... нали не ти пречи вятърът отвън?... Въпросът е как да се отнасяме към това... разбирам, че това те дразни... навярно в живота ти е имало отрицателно преживяване, свързано с пияници... или социумът толкова ти е втълпил, че това е лошо... че не можеш да се успокоиш? Вътрешен покой настъпва... когато си в мир със самата себе си... а на теб ти липсва такъв мир... и се получава раздор... а в резултат всичко избликва като недоволство от света... съгласи се, какво общо има светът?

Трябва да има хармония вътре... което е вътре, същото е и навън... светът е твоето Огледало (изморих се да пиша тези думи - напиши си ги на лист и си ги закачи пред носа на стената... и когато нещо отново ти пречи... задай си въпроса... какво те дразни в тази помийна яма?). Радостта трябва да идва отвътре... ти все чакаш празник, както и мнозина живеещи... и това е тяхната беда... не са се научили сами да си направят празници... а празникът е вече в душата, в това... че дишаш, здрава си и можеш да чуваш цялата какофония на живота... трудно е да се обясни на човек, който не чува и не иска да чуе... много от стиховете си съм написал тъкмо по време на някоя оргия на пияниците зад стената... най-интересното е, че

щом влезеш в състояние на самовглъбеност... целият свят се променя и пияниците се изморяват да реват, и всичко става мирно и тихо... това е един пример...

А да живееш сред натиска на някого - това е твой избор... понякога интелектът и номерата на социума ни пречат да чуваме света... просто го заслоняват... виж как живеят децата... и се учи от тях... как живеят животните... ако искаш да спиш - спи... и псувните зад стената нямат нищо общо... навремето спях на пистата на военно летище... защото много исках... а ревът на самолетите е много по-страшен от псувните зад стената... уверявам те...

Льолик: Ех, Ландмш, Ландьпл... а как се нарича това, на което ти току-що сложи точка? И от кои думи направи извода си? Фантазията ти се е развихрила... да виждаш негативното...

Едно не мога да разбера - как може човек да се радва на безчинство и хулиганство, и то понякога умишлено, за да те ядосат? Както вече казах, да го усмирявам - разбирам, което и се мъчех да направя.

Sphere: Вече се отучих да изпитвам ненавист и завист, но от чувството на тревога никъде не можеш да се скриеш. Непрекъснато се стараех да търся във всичко позитивната страна и като трансърфър да се радвам на неуспехите, но потиснатите по този начин тревоги, разбира се, не се засилват - и това е добре, ала все пак си остават някъде дълбоко вътре и се натрупват ли, натрупват. Една година се въздържах от изблици на отрицателни емоции, но в някакъв момент ми стана съвсем зле и си позволих истерична криза.

Осъзнавах защо ми е нужна. За тези няколко часа, докато траеше кризата, изгубих всичките си сили (навярно цялата ми негативна енергия се е изцедила). Съвсем обезсилял, легнах да спя, а като се събудих, бях обновен, без нищо негативно. Безспорно има полза да заглушаваш негативното в себе си, така го унищожаваш в зародиш и не му позволяваш да се развива. Но проблемът е, че тези задушени емоции (дори и отслабнали) все пак остават някъде вътре в теб и когато се натрупат твърде много, се чувстваш зле. Как да се научим да се освобождаваме от негативните натрупвания по стените на душата? Би трябвало да съществува техника за изчистване!

Sarina: Спомних си 2001 година. Дойдох за среща на абсолвентите в института... Сълзи, сополи, всички си спомнят отминалата младост... А на мен не ми е интересно, чак до плач! Помотах се час-два, записах си адреси и си тръгнах, дори не отидох на вечерята... Едва сега анализирам постъпката си: в онзи момент животът ми беше пълен със стресове и аз, не познавайки редица учения и методи, включително трансърфинга, просто отсякох миналото, оставяйки само *сега*... Иначе психиката ми не издържаше... Вървя напред, без да се оглеждам назад... Не знам дали това е добре. Животът ще покаже!

Tsarevna: Ама че компания сме се събрали! Трансърфинг и симорон, и норбековци!!! И вероятно преминали през множество други неща... Докато четях, обърнах внимание, че да бъдеш дълго време позитивно настроен е достатъчно тежко... а как иначе! Тук има психология, че и физиология. Когато дълги години учиш организма си да изработва адреналин и подобни хормони, те заемат „своята мястa". А от хормоните на щастието, всякакви там ендорфини, енцефалини и любимата на Норбеков ацетилхолинестераза - буквално следи... Добре съм запомнила от детството си: „Не бива много да се смееш - сетне ще плачеш!" Това е за същото. Насмял си се, изхарчил си целия си ресурс, а на празното място е нахълтало какво? Правилно, това, което имаме в изобилие - хормоните на тревогата, страха и всякакви негативни чувства. Между другото подозирам, че тази поговорка са я измислили тъкмо възрастните хора, защото децата могат да си се смеят по цели дни — и никакви проблеми... А как ви харесва *фразата-хубавото по мъничко*!

Arnika: Просто като деца всички ние умеехме да бъдем „тук и сега". И когато тъгувахме, го правехме „сега", ако се смеехме, смеехме се наистина, ако плачехме, плачехме „по работа", а когато изчезнеше причината за плача -преставяхме. И не си затруднявахме мозъка с какво е било вчера, а още повече какво ще бъде след... пет или двадесет и пет години. Дори следващата минута не ни вълнуваше особено.

ДУШАТА

Край, потъвам в дълбок негативизъм, за да си почина от позитивизма.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Не бива да се принуждавате да мислите позитивно, тогава няма и да се изморявате. Нима човек може да се застави да се радва? Такова насилствено нагнетяване на позитивизъм ще предизвика обратен ефект. Принципът за координиране на намерението не е позитивизъм във всяка минута, а настройка за най-доброто при среща с конкретно обстоятелство. Това е напълно достатъчно. А ако към този принцип се добави и техниката на амалгамата, слой на света постепенно ще се трансформира така, че няма да е необходимо да се търси причина за радост - всичко ще бъде чудесно и без това. Тогава въпросът как да се освободим от негативизма в мислите си ще отпадне от само себе си.

Само че повтарям: отначало се изисква известно усилие на вниманието, за да станат навик принципът за координиране и амалгамата. При това няма нужда да се принуждавате да се радвате на някое досадно обстоятелство - достатъчно е да го погледнете осъзнато и с волята на Създател да решите, че тази ситуация помага на по-нататъшния ви успех. Не е задължително да подтиквате настроението си - важно е да констатираме самия факт.

Нервен срив

ДУШАТА

Ау, и на мен сега ще ми се случи церебрален менует. Или пирует...

РАЗУМЪТ

Ей, ти, я по-леко! Добре ли си?

ДУШАТА

Детс райт, бейби! Спокойна съм като Ниагарския водопад.

Закопчейте коланите! И-я-а-а-а!

Не знам какво искам,

но знам как да го постигна.

Нещо днес съм... недисциплинирана.

РАЗУМЪТ

Край, седни и се успокой или ще се наложи да те вържа. Хайде да гледаме съня.

-----<sa<5>&=-----

Речка: Мислех си, че полекичка се уча да живея без негативизъм... Всяко положително събитие възприемах като ТАКА, на отрицателните гледах отстрани и всичко сякаш беше нормално, приличната доза непукизъм свърши работа. Всяка промяна е за добро. Но в един прекрасен момент изпаднах в нервен срив с всички произтичащи последици -близо 40° температура, цялата ми кожа гореше като подпалена, гадене, повръщане и т.н., а на следния ден температурата ми падна на 35,5. И за какво? Съвсем дребно недоразумение, което не заслужаваше да му обърна внимание.. Но диагнозата е: потискането на отрицателните емоции постепенно доведе до логичен резултат. Но *не съм потискала* емоциите си!!! Наистина се научих да не ги възприемам като негативизъм, а какво става? От коя гледна точка е по транссърфърски? Между другото след всичко това сякаш бях опустошена, непукизъм и апатия процъфтяват и ухаят... не само че не чувствам негативизъм, но дори позитивизъм не ми се иска... И какво по-нататък?

Лиз: Точно това имах предвид, когато започнах темата „Умора от позитивизма". Макар да писах, че „се старая да виждам положителното", всъщност не се стараех, а просто го виждах. Сега състоянието ми е почти същото като вашето. Струва ми се, че разходът на енергия не е правилен. Има напрежение. Само че в какво? Навярно би следвало да се отхвърли важността - да не се отдава значение на наличието/липсата на добро настроение. Но тогава не разбирам как да виждам положителното наоколо?

Sarina: Драги транссърфъри! Аз възприемам вашите сризове като изчистване от натрупаните негативни емоции. Е, изгорели са и майната им... Много добре, изпълваме живота си с положителни емоции... Ама без възражения!

Михаил: Напрягате се, защото се мъчите „според учението" да възприемате всичко като позитивно. А това е трудно. Не бива да се напрягате. Това е главното - не се напрягайте,

не се принуждавайте да живеете по чужди правила. Аз лично реших така за себе си: не виждам нещо хубаво в ситуацията - и какво от това, а когато стигна там, където съм си намислил, там всичко ще е отлично и тогава ще видя защо тази ситуация (този период от живота) ми е била нужна. Да, и не забравяйте, че е по-лесно да видиш смешното, отколкото хубавото, а това е нашето най-силно оръжие. Важно е да се различава липсата на хубавото и присъствието на ЛОШОТО. Защото злобата, досадата, раздразнението не са необходими на вас, на вашата душа, на вашата уникална същност, а *само и единствено* на елементарните паразити - махалата. Искате ли да ги храните за своя сметка? Аз лично не искам.

Ун-Дина: Добре-е. Само че осъзнаването, че ни най-малко не искаш да отдаваш енергията си на когото и да е, е едва първата стъпка. Може би най-главната, но все пак първата. По-нататък трябва да се учим на практика да не им я даваме. И това не всички го могат от първия напън.

Аз още преди изобщо да имах някакво понятие за махалата, в едно прекрасно утро си казах - *отказвам се да страдам*. И престанах. Понякога ме боли, но не страдам. Все пак изгубих година-две-три за заздравяване на този навик.

С времето си създадох такова неутрално-позитивно-не-пукистко настроение. Без бурни екзалтации и фрустрации. Вероятно бурните екзалтации се сменят с нежност. Към себе си и към света. Тиха радост. Преобладава позитивизъм, но не крещящ. Струва ми се, че бурната радост не се задържа дълго. Забелязах и още нещо - ясно е, че негативизмът, натрупан в генетиката и в конкретното възпитание и жизнени обстоятелства, не се изпарява толкова лесно - оттам и нервните срывове. Безполезно е да се отрича негативизмът. Значи, нужно е някак да се приеме и да се пренесе на друго място. Желателно не върху близките. Както при наркоманите и алкохолиците - докато не се изчисти кръвта. На мнозина помагат различните видове спорт - да боксира крушата, бойни изкуства, плуване. Комуто каквото. За мен това е йога. Балансира, в смисъл помага ми да задържам баланса. Трепач.

РАЗУМЪТ

Не би било зле и ти да смениш бурността с нежност.

ДУШАТА

Да, много яко. Сега, когато бягам от бясно куче, няма да се карам да мисля позитивно - ще си тананикам трогателно-сентиментална песничка. Когато си пърхам из непроходимите горски дебри, измежду вълчите капани, ще галя нежно стоманените им зъбки. А ако срещна разярен тигър, нежно ще го погъделичкам зад ушето и дружелюбно ще му подръ-ъ-ъпна мустака.

РАЗУМЪТ

Съвсем си откачила. Макар че - кой знае? При такова поведение бясното куче може да получи сърдечен пристъп, на вълците ще им стане зле, а тигърът сто на сто ще изпадне в истерия.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Можете да си позволите и нервни срывове, и лошо настроение, и депресии. Не абсолютизирайте принципите на транссърфинга. Когато сте разстроени от нещо, всичко, което ви е нужно, е да се събудите и да осъзнаете състоянието си, като приложите към ситуацията принципа за координиране на намерението. Същевременно можете веднага осъзнато да проявите емоции. Наблюдавайте себе си -разстроените, отстрани.

Какво става тогава? Душата се предава на негативни чувства, а разумът нарочно констатира позитивизъм. Излиза, че се нарушава единството между душата и разума. Обърнете внимание - когато реагирате несъзнателно, като мида, душата и разумът са единни в най-лошите си очаквания, които тутакси се реализират в действителността от външното намерение. Разбирате ли какъв е номерът? Съзнателно нарушавайки нежеланото единство, вие измамвате външното намерение.

Аз съм ледена!

ДУШАТА

С мен се случва същото, когато преям със сладолед.

РАЗУМЪТ

Не ми досаждай, тъжен съм.

ДУШАТА

Тогава и аз също. О, каква мъка! О, колко съм нещастна! Светът изгуби всичките си краски.

РАЗУМЪТ

Престани да хленчиш. И без това ми е противно.

ДУШАТА

Ще хленча! В света няма щастие! Уединявам се в най-мрачното уединение, вледенявам се и се превръщам в снежен човек, докато не стане по-топло. И помнете: в моята обител входът с морковчета е забранен!

РАЗУМЪТ

Какво общо имат морковите?

ДУШАТА

А това ти е храна за размисъл, за да не скучаеш.

Ромашка: Имам въпрос: потъването в позитивизъм не е ли натиск върху негативизма? Ето какво искам да кажа. Всички знаем, че който много се смее, после дълго плаче. Всички емоции на хората се променят. Дали толкова търсените положителни емоции не са пружината, върху която прилагаме натиск и която по-късно непременно ще отскочи мощно, преобразена като негативни преживявания?

Що се отнася до равновесието на емоциите - всичко е равновесие. И смехът, и сълзите. Ето например преди няколко дни започнах да се старая да забелязвам положителното във всичко. И това даде резултат. Да, действително, стана ми по-леко да живея. Вчера се случи нещо странно. Някакъв подарък от съдбата - любимите ми цветя. Стана така. Аз обичам бели рози. И естествено няма сама да си ги купувам, я. Спомних си, че една сътрудничка има рожден ден, сутринта се отбих в павилиона и купих цветята. Като отидох на работа, се оказа, че рожденият ѝ ден е утре и аз поставих розите на моето бюро. Излезе, че розите са били за Мен самата. Толкова е приятно и необичайно!

Е, всичко това е хубаво. Мисля си, всичко върви на добре - ето го знака! Идвам си въщи и хоп! - спомените за миналото, за това, което не може да се върне... с такава сила ме заляха тези преживявания... В крайна сметка се справих с всичко, пуснах го да си върви, а сутринта имахме проблеми с топлата вода и фактически се къпах със студена. Между другото също имаше значение. Необходимо беше нещо да ме разтърси. Реших, че стига толкова илюзии, трябва да живея Реално! Миналото не можеш да върнеш! Сега седя като ледена статуя. Ледени емоции, ледена аз. И се страхувам, че ако се старая да преживявам само положителни усещания, негативизмът като пружина ще прави мощен отскок. Ако преживявам неприятни емоции, неминуемо ще последват положителни. Макар да разбирам, че негативните емоции не са съзидателни, те са де-структивни. Но без тях не може! Как да живея?

Sarina: Въпросът е правилен! Аз мислех същото отначало, но... Трябва постепенно и непоколебимо да свикваш да мислиш, да четеш и гледаш позитивно, тогава след известно време ще почувстваш как това положително възприемане тече през теб свободно и красиво като пълноводна река... Отхвърляй страха от негативното... Няма лошо и добро, това е наша класификация. Животът ни е книжка от детството ни, оцветена картина... С каквито бои я рисуваеш, такава и ще бъде, такава ще я видиш ти и другите! А ако позволиш на негативизма да смачка кълновете на доброто, ще мине време и ще се върнеш в същото бласто, в което останалите квакат!

Ромашка: И нима вече не се огорчавате? Не плачете ли?

Радуга: Не се страхувай да изпитваш позитивни емоции, нещо повече - стреми се към тях. Постепенно това ще стане норма и понятията негативно и позитивно ще се променят,

негативното ще бъде днешната норма и така по възходяща линия. Не вярвай, че който много се смее, после много плаче. Точно затова хората се страхуват да се радват. Харесва ли ти? Ако не, измисли си ново правило: който много се смее, утре ще се киска през целия ден. И живеи според него. Старата картина на света може да те поуплаши, но ти вече имаш нови правила, а на старите казвай: ако минавате наблизко - минавайте си.

Джокер: Скъпа Ромашка! Благодарение на теб вчера ми подариха букет бели рози! Вчера започнах да ти пиша, че цветята не са непременно подарък от някого. Можем да порадваме себе си независимо от никого. Не дописах отговора, отвлякоха ми вниманието и аз не го изпратих. А сетне внезапно - *бели рози*! Подарък за мен. Изпращам ти виртуално една от тях. Никога не бъди зависима от желанията на другите, сама избирай какво искаш и тогава ще получиш отвън всичко, което те радва.

Ромашка: Пак имам въпроси. Или не толкова въпроси, колкото наблюдение. По друг начин започнах да осъзнавам околния свят. Онова, което толкова силно исках, намали своята важност и гледам на него не като на цял свят, който съм изгубила, а като на една точка в сектора, която съществува и е съществувала, но не определя моето съществуване. Изпитвали ли сте подобно нещо? Но емоциите... Дали намаляването на важността и значението не е спирачка за радостта? Сега емоциите ми са неутрални. Нито пълно, нито празно. Разбирам, че не бива да привързваш душата си към нещо.

Още като дете забелязах: към каквото се привържеш - губиш го. Много обичах часовници, истински се привързвах към тях, любувах им се... Първия ми подари баба ми. В училище ми го откраднаха. Бях го носила само един-два месеца. Подариха ми втори. Изгубих го на юг в камъните. О! И досега си спомням преживяванията си. Всички останали часовници - да вървят по дяволите. Има ги, няма ги... И както сами разбирате, нищо не им се случваше. Още веднъж повтарям въпроса си - дали не се превръщам в безчувствен робот, който спокойно приема както доброто, така и лошото?

Льолик: Какъв ти робот - по-скоро в осъзнат наблюдател! Поздравявам те за което!

Ромашка: А нима въпросът за намаляване на важността и значението не е спирачка за радостта?

Джокер: И как? Няма никаква връзка. Просто започваш да разбираш, че самостоятелно можеш да си организираш всичко. Така е по-спокойно, по-радостно и по-приятно. Усещаш се независима от очакванията, а ако ти подарят радост — благодаря! Радостно ти е, че имаш всичко. Важността и значението са зависимости от въображаема „липса“. Това, което сега става с теб, прилича на откъсване от махалата-привързаности, просто не ти достига новият опит. Всичко ще си дойде на мястото!

Ун-Дина: Уж съм върла оптимистка за живота, но понякога си поплаквам, не може без това. Боли ме - и физически, и емоционално. И плача. Но не страдам. Точно тези съвсем доброволни страдания по повод на своя плач премахват позитивната нагласа.

Душата

Размразих ли се вече? Ура! Разкроявам своя свят с всички цветове на дъгата! Сама измислих своите правила!

Надзирателят

Както вече казах, пружината на негативните емоции няма да се изстреля, ако не я свиете прекомерно. Това би трябвало да го разбирате. Навикът за координиране на намерението ще изчисти слоя на вашия свят от всичко негативно, така че ще имате все по-малко поводи да се разстройвате. Но наред с придобиването на новия навик е необходимо да се отървете от стария - да съживявате миналото. Връщайки се към онова, което е ставало някога, особено ако тези спомени не са приятни, вие не просто тъпчете на едно място, а привличате в своя свят нови неприятности от същия вид.

V. ОРАНЖЕВИЯТ СВЯТ

Всички поличби са добри

ДУШАТА

А пък аз се научих да правя едно нещо! Хайде на бас, че ти няма да можеш, умнико!

РАЗУМЪТ

Аз ли?! Хайде, покажи ми.

ДУШАТА

Сложи кибритена кутийка на земята и се опитай да я повдигнеш, като я задържаш между две кибритени клечки.

РАЗУМЪТ

Ето че стана! Лесна работа.

ДУШАТА

Чакай, има още нещо. Сега опитай да тропнеш с крак и да кажеш р-р-р-р!

РАЗУМЪТ

Р-р-р-р! Виждаш ли, че мога?

ДУШАТА

Ето тъй откачените карат мотор в лудницата.

РАЗУМЪТ

Мно-ого смешно. Престани да подскачаш! Хуморът ти е искрящ като мотика и освежаващ като биде.

ДУШАТА

Няма значение, затова пък добре се повеселих.

РАЗУМЪТ

Ще си отмъстя!

NURA: Позволете ми да споделя историята си, може би ще ми подскажете нещо полезно, защото съм на края на силите си. Промените започнаха в края на април. Преди да заспя, в ума ми се появи фразата: „Тя и не подозираше, че следващият ден ще промени живота ѝ." На следния ден обстоятелствата се стекоха така, че трябваше да напиша заявление за напускане. Имаше възможност да остана, но *ужасно* не ми се искаше и си отидох. След напускането почувствах такова блаженство, почти щастие, радвах се на всеки изживян ден.

По стечение на обстоятелствата в ръцете ми попада книгата за транссърфинга. Разбирам, че е именно онова, което ми е нужно, и я прочитам на един дъх. Сякаш всичко е правилно - старая се да не се предавам, излъчвам позитивна енергия, във всичко търся хубавото, **НО** - започнаха да ми се появяват разни лоши поличби, нищо не се променя, не намирам работа, а паричките ми свършват. Навярно сама съм си виновна, не мога да се фокусирам точно върху онова, което ми трябва. От една страна, много ми се иска да напусна този град, по възможност завинаги. Но това е мечта. От друга - разбирам, че съм гладна сега и работа трябва да търся тук. Но нещо не ме тегли. Преди се случваше да стигна докрай в емоциите си, нарева се и ми стане по-леко, а сега ме е страх да го правя. Ами ако ме запрати в пълен негативизъм, нали ми се появяват лоши поличби? *Какво да правя? Подскажете ми!* Чувствам, че съм реално близко до „края".

Ромашка: Какви са тези „лоши поличби"?

Ружа: Най-ярката, която съм запомнила: отивам, значи, на събеседване, записала съм се предварително. Стоя на спирката. Наоколо има храсти. Оттам излита някаква птица и се изцвълква на ръката ми. Мамка му, мисля си. Е, посмях се, избърсах се с листче. Тръгвам за събеседването, пътувам, пътувам... оказах се в *такъв* пущинак, че така и не стигнах до мястото. Е, мисля си, значи не ми е писано. Връщам се и по пътя за вкъщи се отбивам в аптеката. Няма хора, само една интелигентна бабка цялата в бяло. Приближава се до мен и тихичко ми казва: „Вижте, моля ви, дали нямам нещо отзад, стори ми се, че някаква птичка ме наака. А аз много се страхувам - предвещава беда." На бабката всичко ѝ беше нормално, а аз съм в шок. Но в някакъв хубав, весел шок. Когато обаче след един ден се приготвям за ново събеседване и изваждам от чантата си огледалцето, а то е счупено - веселието ми поизстина. Наистина стигнах там и всичко сякаш мина добре, само дето резултатите няма да

науча скоро. Но ме обхвана ужасен страх, материален - че скоро няма да имам средства да живея, и душевен - да не би да попадна на погрешна жизнена линия.

Ленчик: А пък аз, глупачката, смятах, че щом птичка те... това е „на подобряване на материалното благосъстояние"... - при мен е така. А защо при теб трябва да е другояче? Това е бил добър знак, затова не си попаднала на онова събеседване - провървяло ти е. А заедно с огледалото се е счупил и твоят „шок" от думите на „интелигентната бабка". Тя се страхува, сигурно има кой знае какви комплекси (може би над нея е прелетяла *много голяма* птица), а защо ти са те на теб?

Джокер: Страховете могат да се препрограмират. Птичката е оставила следа - на материално изобилие. Огледалото се е счупило - отишли са си старите, отразени в него неуспехи. Предполагамата месторабота е далеч в пущинака - значи е останало далеч назад неудовлетворението от омръзналата ти работа, поръчвам си близко и удобно място, любима и добре заплатена работа. А сетне идва вярата, че всичко ще се развива по максимално приемливия начин. А поличбите трябва да се уловят и да се насочват.

Akselenz: Ружа, а не си ли опитала да разбереш какво искаш всъщност? Ако е да напуснеш града, може би това е твоят шанс? Работа нямаш - какво те задържа?

Nindja: Има един добър диалог от философията на нинджа:

„- Учителю, какво да правим, ако сме се изгубили в живота?

- Не мислете за нищо и се доверете на подсъзнанието!" Струва ми се, че докато авторът не е наясно какво ИСКА в живота си - да замине, да остане, да намери работа и т.н., — няма да се случи нищо освен гореописания негативизъм. Слайдът е израз на целта. Пътят заникъде няма да доведе доникъде, а тук виждаме дори липсата на слайд за нещо си. *По-бързо* си изяснявай и движи *крака* към целта!!!

NURA: 1. Действително съм доволна, че напуснах старата работа. Не можете да си представите как се чувствах първата седмица - сякаш камък падна от плещите ми. 2. Действително започнах всеки ден да се събуждам със съвсем други чувства. Като че ли съм друг човек. Слънцето свети - прекрасно. О, днес има облаци - яко. Вървя и се любувам на всичко. Искане ми се да добавя - като глупачка. Но аз се радвам реално на всичко, искрено. Ала ми се иска вече нещо да стане. Бездействието ме убива. Имам дивашки прилив на сили, а няма къде да ги реализирам. Май съм станала *висяща*.

А що се отнася до това, че и сама не знам какво ми е нужно, наистина е „проблем". По-скоро точно зная какво искам, но как да се добера до него - не разбирам.

Общо взето, реших да действам по следния начин: 1) гладна съм сега, така че ще си търся работа тук (засега нямам възможност да се преместя); 2) ще си подсиля тила и ще вървя напред. Все пак трябва да „изплувам", нали тази книга ми попадна не напразно?

Михаил: Между другото за лошите поличби. Преди година реших твърдо, че има само ДОБРИ поличби. А всичко останало - махалата се опитват да те уловят.

С жена ми заминавахме за чужбина. Трябваше да излезем от вкъщи в 4 сутринта и да стигнем с такси (до аерогарата). Понечих да включа алармата и открих, че телефонът не работи. Жена ми - в паника, какво да правим, „страх ме е без аларма" и т.н. И още някакви дребни неприятности, вече не помня какви. А аз реших, че ако започна да нервнича, всичко ще стане още по-лошо, затова си стоя тихо, наблюдавам се. Накратко, приятелите помогнаха, дадох им ключа и май всичко се уреди. Пътуваме за аерогарата, в таксито свири радио и аз чувам песен на руски: „...заедно ще излетим, за да паднем заедно"... мамка му, мисля си, махалата се появила! Вие ме плашите, ама аз не се страхувам!

Всичко мина благополучно - и долетяхме, и се върнахме, и вкъщи всичко беше наред. А ако това се беше случило преди две години, най-вероятно бих казал просто: „Явни лоши поличби, опитват се да ме предупредят, край, никъде не заминавам." Сега забелязвам само добрите.

NURA: Искане да кажа още нещо. Ходих на събеседване и според мен наистина искам да работя там. Казаха, че ще съобщят резултатите след 2-3 седмици. Защо ли вътре в мен седи някакво куче? Нали знаете, ловджийско такова, на стойка. И така, стои си на стойка

това куче вътре в мен, души, чака дивеч (резултатите). Дали това е засилване на важността? И възползвайки се от присъствието на маса опитни хора, отговорете ми, моля, и на други два въпроса, ако ви е възможно. Може ли?

1. Сега съм една такава, светя като крушка, излъчвам положителна енергия - дали равновесните сили няма да ме цапардосат? Нали знаете, както казват: „Ако много се смееш, после ще плачеш“.

2. Постоянно, през целия ми съзнателен живот се случва следната история: *набелязала* съм да направя нещо, не е нещо важно и голямо, а така - горе-долу. И никога нищо не се получава. Тоест получава се точно наопаки. Работата наистина е съвсем дребна - например да отида за вестник. Тръгвам и - засядам в асансьора. Сега винаги казвам: „Ще дойда вероятно“; „Ще направя вероятно“ и т.н. Може би аз не съм в ред, полюсите ми са разместени?

Nindja: ОТГОВАРЯМ:

1. Не, главното е да не преувеличаваш радостта до неестествена еуфория.

2. Значи, или дреболиите не са ти нужни, или все пак си преувеличила важността. А за работата - дори не си мисли! Нима нямаш какво друго да правиш, освен да чакаш? Колко пъти съм забелязвала - като започнеш да живееш за себе си и да правиш каквото ти харесва, всичко останало в света се намества, за да ти помогне.

ДУШАТА

Сега обявявам всички поличби за добри за мен. Супер, а!

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Един от сънуващите много добре отбеляза: „Като започнеш да живееш за себе си и да правиш каквото ти харесва, всичко останало в света се намества, за да ти помогне.“ Всичко е много просто: ако душата и разумът живеят в единство, останалото се нарежда от само себе си. Но ако единството го няма - например когато душата моли, а разумът се страхува, по-добре послушайте разума. Защото живеете в материален свят, който не е способен да се настройва мигновено към вашите желания.

Разбира се, не е трудно да се махнеш от опротивялата ти работа, но ако се боите да останете без средства за съществуване, по-добре не разчитайте на чудо. С помощта на техниката на слайдовете можете да си намерите каквато и да било работа, в друг град или дори в друга държава, но без сигурна опора в този момент едва ли ще ви се удаде спокойно да се занимавате с тази техника. Никога не изгаряйте мостовите зад себе си.

Инверсия на реалността

ДУШАТА

Днес правя всичко наопаки. Покрай пътя открих най-дълбоката и най-мръсната локва. Изчаках да мине най-големият, най-лудият камион - и-и-и...! Като-о-о...! Не можеш да си представиш какво блаженство е това!

РАЗУМЪТ

Да те полеят с кал от главата до петите?_

ДУШАТА

Мислиш твърде примитивно. Аз го опръсках! Макар че ти ми подсказа добра идея, трябва да я проверя.

MaD_DoG: В живота винаги има място за изпълнение на желанията. Ето например майка ми. Цяла година си мечтаеше да посрещне Нова година в болницата. И мечтата ѝ се сбъдна. Чудесно, топло отделение; система, която бавно изпълва кръвта с радост; добри, пияни доктори - не можеш да намериш по-добро място за празника! Абсолютно! Радвах се заедно с мама като дете!

След Нова година отлично се разходихме до областния диагностичен център. Маса положителни емоции - жизнерадостните болни игриво пълзяха по коридорите, мнозина с увлечение стояха на опашките. А какви големи добри очи имаше човекът, който излизаше от

манипулационната след поредната клизма! Ето го - тържеството на науката над ду..., т.е. над разума! Изобщо мама беше на седмото небе от щастие. Само едно нещо помрачаваше радостта ѝ - лекарите не ѝ откриха нищо сериозно. Тя едва не заплака: „С какво съм по-лоша от другите? Защо такава несправедливост - хората имат порок на сърцето, прединфарктно състояние... А аз - просто леко разклатена нервна система." Ние обаче не сме свикнали да униваме за дреболии, затова весело тръгнахме за вкъщи.

Трябва да кажа, че преди Нова година аз също поглеждах с интерес към лечебните заведения — топло, весело, не се налага да работиш. Затова през февруари си взех отпуск и постъпих в болница, макар преди да мислех, че съм безнадеждно здрав. Лекарите ме зарадваха: откриха ми и язва на стомаха, и пиелонефрит, и холецистит, дори възпаление на простатата. Бях извън себе си от радост - всичко ми е като у истинските болни. Но най-много ме зарадва докторът - изписа ми лекарства за 200 долара. За щастие изобщо няха пари. Затова с леко сърце взех рецептата и си отидох вкъщи да мра. Но животът не престава да ни сюрпризира неприятно - вечерта приятелите ми дадоха пари с думите, че съм им нужен здрав. Наложих ми се да преглътна тази неприятност и да отложам умирането за по-добри времена.

Gemini: Много ти се молим, разказвай още!

MaD_DoG: Днес ще ви разкажа за приготвянията си за 8 март. Както знаете, веднъж в годината жените си спомнят за своята полова принадлежност към Великата тайна на Природата. А ние си спомняме, че сме ловци... в смисъл не да ловим ядене и пиене, а пчеловници. В петък си получих заплатата и реших да я изхарча за материалното облагодетелстване на жена си и дъщеря си. Осветен от тази мисъл, със сияещи очи и наведена глава обикалях магазините. Слава Богу, късметът никога не ме напуска. Така беше и този път. Като огледах три или четири магазина, се заинтересувах от тоалетна вода за моята Ненагледна. Дори бръкнах в джоба си за пари. И ето го най-щастливия момент на предпразничния ден - в джоба ми имаше очарователна всеобемна пустота!

Да бяхте видели каква радост достави на милото девойче зад щанда моят изумено-ошашавен вид. Тя почака половин час, повъртя се около мен, дори ме побутна с пръст, а сетне казва: „Господине, парфюмът, който току-що помирирахте, се нарича „Оршт“, а не „Медуза Горгона“. Защо се вкаменихте?" „Вкамених се - казвам, - защото бях решил да подаря на жена си парфюм, а сега размислих. Струва ми се, че ще е по-сериозно да ѝ подаря статуя." Момичето пак ме побутна с пръстче и се съгласи. Ето така моята Любима получи най-сериозния подарък за 8 март - Говореща статуя на кютук. И трябва да призная, че беше много доволна - защото целият се бях вкаменил, включително и достойнството ми.

Михаил: Един мъж влиза в кръчмата:

- Слушайте, вчера пих ли тук?
- Пихте.
- Цялата си заплата ли пропих?
- Цялата.
- Слава Богу, а аз се изплаших, че съм я изгубил!

Leshiy: Откъде накъде решихте, че животът е страдание? Просто са ви излъгали. Това е нарочно.

MaD_DoG: Днес ще ви разкажа чудесна глупава история, станала преди единадесет години. Тя започна весело и увлекателно на брега на Черно море в Крим. Като завърших първи курс на института, през ваканцията заминах за морето да поработя и след трудовите подвизи се наслаждавах на заслужения отдых, морето, слънцето, водката и чудесните момичета... Да, истинска нирвана, само си представете: прохладно море, горещ пясък, любвеобилно слънце, препичащо гъвкавите, апетитни тела, и студена бира, изпълваща стомаха ти със смисъла на живота.

С една дума, всичко завърши, както се полага на нормален отдых: като се върнах вкъщи, в обществото, започна странно да ме сърби... да, и коремът, и гърдите. Оказа се, че малките ни братя са си харесали моите простори за постоянно местожителство. Това обаче

не беше проблем. Работата е там, че бяха решили да се хранят с моята кръв и по този повод възникнаха известни разногласия между нас. Не, разбира се, не ми беше жал за нещастните сто грама кръв, отиваща за изхранване на симпатичния малък народ.

Честна дума, това бяха най-безобидните кръвопийци в живота ми. Ако бяха измислили начин да пият кръвта ми, без аз да се чеша, спокойно бихме могли да живеем заедно. Но както се казва, низините не можеха, върховете не искаха и аз реших да свърша с малките храбреци, заселили се по мен.

Първото, което ми дойде наум, бе да взема бръсначката и да обръсна цялата растителност заедно с населението ѝ. Е, да, ама не! Явно Създателят е имал намерение да ми определи Сибир за местожителство, затова ми бе дал такава топла вълнена покривка, че бръсначката не можеше да се справи с нея, май само горелка щеше да се оправи. Почесах се известно време и отидох да споделя радостта си с другарите, още повече че преди мен един също беше посетен от подобно щастие. Посмяхме се заедно с него и се замислихме с какво се лекуват нормалните хора? Ама, разбира се, с дихлофос. Но ние не сме от тях, затова си купихме вълшебна биле, което се продаваше в съседната аптека за копейки - сив оловен мехлем, панацея за всички болести.

Взех последните две кутийки и още същата вечер, преди да си легна, целия се намазах, превръщайки се в сив идол с метален оттенък. Но една нощ ми се стори твърде малко. Ако ще се лекувам - да се лекувам, и втората нощ също прекарах в оловния комбинезон. Резултатът не закъсна: през почивните дни, когато всички се разотидоха по домовете си, отначало ме споходи сериозно повръщане, после стомахът ми се сви на уютно коматче и изобщо отказа да поема храна. А вечерта станах най-знойният момък наоколо - температурата ми се вдигна до 40° и не искаше да пада въпреки всички уговаряния. Естествено много се зарадвах на възможността да си поболедувам и да не правя нищо. Затова бързичко слязох до портиера и извиках „Бърза помощ“, за да ми дадат някакво хапче и болнични.

Буквално след пет часа пристигна млад закачлив фелдшер и ми постави термометър. Като видя температурата, тутакси ми определи диагнозата - бронхит. Когато се оплаках от корема си, добави и гастрит. „Нещо обикновено - казва, - две студентски болести. Едната е от лошата храна. Втората - от прекаленото пушене, предизвикано от лошата храна.“ И аз му повярвах - откъде един студент радиотехник ще знае, че сивият оловен мехлем влиза в реакция с кръвните клетки и имбецилният мозък? С една дума, ситуацията беше невероятно романтична. В общежитието няма никого, в главата ми - мъгла, краката ми като гумени, очите ми се премрежват - пак нирвана, и тук ме настигна, нахалницата. Сутринта на следния ден започнах да съобразявам, че ми е провървяло - гастритът и простудата не могат да ми подарят такова забележително просветлено предкоматозно състояние.

Sarina: А моят свят неотдавна се огъна: връщах се от командировка в такъв-ъв влак - луксозен, спален вагон от международна класа, пък и не беше скъпо. Не мислете, че не съм виждала влакове. Обиколила съм Европа, нагледала съм се. Но този... Привечер... Перонът е пуст, само *моят* влак от 4 вагона, красавец. И спря на моята гара също през нощта. Слязох, огледах се - сама съм. Имах впечатлението, че е само за мен... И изчезна в нощта като Летящия холандец... Приказката за Пепеляшка, това е... Ето защо смятам, че са ме довели на бал. Живее с усещането, че този Празник на Живота е МОЙ. Ето, завиждайте ми.

MaD_DoG: Получих сериозно просветление. Затова реших да споделя радостта си с близките, за да не се пукна от щастие в самота. За начало порових из духовно-кармичните си нива да търся съзнанието си, но то, както винаги, олюлявайки се и спъвайки се, изпъзля от гнусна миша дупка някъде изпод кревата. Намирайки по този начин стожера на своята личност, грижливо се изстъргах от кревата, изсипах се в панталона си и потекох към влака.

Времето. Кой казва, че е обективен феномен? Пътуването ми до родния град продължи цяла епоха и понякога ми се струваше, че се опитвам да измеря безкрайността. Затуй пък сега зная, че тя започва някъде на 40, а свършва на 42° по Целзий - по-дълбоко не може да достигне.

Просветлените личности с едно мръдване на лявата вежда и дясното полукълбо попадат на което и да е духовно ниво. Аз, естествено, не бях изключение и достигнах девето ниво на осъзнаване, където срещнах Лазарев с неговата диагностика на кармата и диагноза маниакално пристрастяване към парите. Не знаех, че е Той - Великият Празнодумец и Вредител със собствената си персона, иначе щях да го просветля. Слава Богу, на първото, грубо ниво на осъзнаване срещнах Човек, който ми помогна да се добера до телефонен автомат. Завидя ми, гледайки как с движение на веждата и мозъка си се измъквам от вагона, и реши да прекрати безобразиято. Дано да има повече груби нива на осъзнаване и по-малко Лазаревци!

Но се оказа, че най-големия подарък са ми приготвили родителите ми. Те най-сетне се разделили и затова баща ми не дойде да ме вземе - сега живее неизвестно къде. А аз не само че не можех да вървя, дори да стоя ми беше невъзможно - тежестта на натисналото ме щастие ме сплескваше към земята. Точно там, на земята, дочаках да ме вземе кола. Като стигнахме у дома, аз и майка ми поговорихме и все пак решихме да извикаме лекар - нека и медицината се порадва на редкия случай. Без да отлагаме за утре онова, което може да се направи днес, извикахме „Бърза помощ“. Късно през нощта, очевидно намирайки се в дълбока конспирация, пристигна млад фелдшер. Подробно му разказах за търсенията си в областта на прилагане на сивия оловен мехлем, но разказът ми не произведе нужното впечатление. Честно казано, изобщо никакво впечатление не направи на медицинското светило и той ми предложи да ме закара в болницата. Ха! Не бях толкова глупав, колкото изглеждах, и вече бях научил всичките им номера: ще ме закарат на майната си, а после ще се връщам пеша - както винаги, места няма. Навярно всички граждани смятат за свой дълг да прекарат поне една трета от живота си в болница. И фелдшерът трябваше да се омете без пленници. Сутринта се появи родителят ми - дошъл да види какво отвъдморско чудо ме е посетило.

Под черно-черно небе се плиска черно-черно море, мисейки черен-черен остров. На самия край на черния остров стои черна-черна вила. Да си кажа правичката, не много евтина. И в това живописно място сред черни-черни дървета живее моят Страх. Навън е нощ, Страхът спи, а наоколо всичко е черно-черно. Но настъпва денят и усърдният труженик трябва да се събуди. Светът зове като разцъфнала градина с безумни цветове и Страхът доволно потрива ръце на прага на бялата-бялата къща, гледайки към синьото-синьото море. Доволно примижва към лазурната синева на небето и тръгва към селото. Впрочем не е съвсем правилно да го наричам село. По-скоро град. Макар да не е голям, но е истински град със своите си жители и порядки.

Някога, отдавна, тук действително е имало село, по-скоро махала, където се приютявали няколко куражлии страха. Минало време, страховете се увеличили - климатът се оказал много благоприятен за тях. И сега май е дошло време да се помисли за експанзия на съседните острови - на този вече им е тясно. Въпреки това Страхът е доволен. Животът е прекрасен! Стопанинът се грижи за любимия си остров на страховете и малките работохолици си представят утрешния ден в най-ярки краски.

Грижите са достатъчно и Страхът радостно предвкусва напрегнат работен ден в борба за емоциите на Стопанина за благото на своя народ. Той отдавна не е бил в града и решава, че е време да се поразтъпче и да излезе на бял свят, по-точно в света на съзнанието на Стопанина. В това е смисълът на живота на страховете - те трябва постоянно да са близо до Лъча на съзнанието и да разказват разни истории на Стопанина. Като си спомня за Лъча, Страхът потъва в радостни мечти. Лъчът дава на страховете енергия, жизнена сила, усещане за дълбоко щастие. Страховите боготворят Стопанина. Неговата доброта и любов сгриват сърцата им и те му се отплащат стократно. Те никога не идват при Лъча на съзнанието един по един. По правило около него се събира компания от тридесет-четиридесет страха и тогава започва вдъхновено представление за Стопанина.

Какво може да направи само един Страх? Нищо особено. Затова пък организирани в група, където всеки знае ролята си, страховете сътворяват чудеса. Стопанинът е във възторг!

Лъчът на съзнанието обхваща практически целия остров и страховете се къпят в благословието и радостта на щедър поток от емоции, изливащи се от Лъча.

Но сега нещо явно не е наред. Страхът озадачено се вглежда в небето над Града, изоставил радостните си възпоминания. На небето се вижда само тънкият бледен лъч на подсъзнанието, в който няма емоции и затова е абсолютно безполезен. Къде е благодатният поток, какво се е случило със Стопанина? Дали е на смъртно легло или е изгубил съзнание, или е в кома? Страхът се затичва и стига на главния площад на Града силно задъхан. Повечето граждани са се събрали на площада. Тълпата в недоумение гледа към небето. На лицата им е застинало отчаяние - измъчени очи, хлътнали бузи, изсъхнала кожа. Май на острова се е настанил Гладът! Но ето че от небето се спуска Лъчът! Блясва встрани от тълпата, която като жива безумна вълна се втурва към него. Но напусто - малцина щастливци успяват да попаднат в светлината му. Ала емоциите в Лъча нямат сила. Слабо сияние, подобно на светлината на зимна луна.

Слънцето-Съзнание се е обърнало с тъмната си страна. На острова на страховете настъпва зимата на безразличието. Синьото-синьото море замръзва и скоро най-смелите страхе тръгват по леда да търсят края на Света. Храбри безумци, жадуващи да открият нов Стопанин! Да им пожелаем на добър път и дебел здрав лед около острова на страховете.

Maurique: Колко прекрасен е животът в съвременния мегаполис! Да се разходим по улиците, да надзорнем в метрото и в жилищата. Освежаващият дим от ауспусите действа тонизиращо и оздравяващо на жителите. По целебност калта по улиците, смесена с реагента против поледици и тежките неизгорели въглеводороди, може да се сравнява само със солта от Мъртво море. А каква наслада доставя на слуха шумът от многобройните механизми и устройства - от двигателите до трансформаторите, от турбините, украсяващи небето с неотработеното гориво на самолетите, до птичия глъч на автосигнализацията, която заглушава дори славеите.

Безкрайните шарки на празни опаковки, кутии, фасове и бутилки радват окото, украсявайки края на улиците и тротоарите, канавките и случайно организираните ту тук, ту там от привърженици на екологията купчини боклук. И можем специално да се порадваме на онези щастливци, които са имали уникалната възможност да се нахранят с питателната смес от бои, заместители, ароматизатори и, разбира се, такива незаменими за човешкия организъм вещества като никотин и етилов спирт. (А понякога и метилов! Но затова трябва да си направо галеник на съдбата...)

Трябва специално да благодарим на производителите на съвременните храни за предоставяния на всички желаещи избор на живителни продукти, преминали високотемпературна и друга обработка. Защото всички необходими витамини и микроорганизми стават необикновено лесно усвояеми и полезни след нагриване до 100° или охлаждане до минус 10°, както и след многомесечно престояване в херметични пластмасови опаковки.

При безветрие мегаполисът е наситен с миризми, благодарение на които градът може да се смята за истински курорт. Лазурната синева морно скрива промишлените хоризонти и огньовете се олюляват във въздуха, в сравнение с който помръква дори благоуханието на Едем. А сега нека се спуснем под земята. Само за няколко копейки всеки човек може комфортно да се повози в железобетонния свят, осветен с толкова подобна на дневната светлина, под мелодичното потракване на колелата по релсите. Да поемем дълбоко този въздух! Той е наситен с аромата на хиляди млади, здрави тела на щастливите обитатели на нашия град, на тяхното свежо дихание, особено свежо сутринта.

Апартаментите са едно от най-добрите изобретения на строителите. Колко приятно е да осъзнаваш, а понякога (и то доста често!) и да чуваш присъствието на живот над, под главата си и у съседите по етаж. Какви свършени прави ъгли, направени от тухли или бетон (което предпочитате!), ни заобикалят, колко кристално сух е въздухът! Създава се усещането за неземно блаженство, когато осъзнаеш цифрите на площта на родния дом - цели няколко квадратни метра!

Колко приятно шумолят хартийките, благодарение на които можем да си купим всичко, да бъдем обслужени от държавата, да бъдем идентифицирани при необходимост и т.н., и т.н. Като съзнателни граждани трябва да разбираме, че изключително за нашето благо съществуват и идеално отрегулираната бюрократична система, и централизираните системи за жизнено осигуряване, от които зависим, но нали сме длъжни да вярваме на комуналните служби! Имаме дори телефони, с които по всяко време през деня и през нощта можем да се свържем с жадуващите да сложат в ред системите за жизнено осигуряване на хората.

И не могат да не порадват сърцето ежедневните новини, разказвани по телевизията и радиото, във вестниците и списанията. Чувстваш се щастлив и информиран за всичко по света, когато разбереш, че нашият скъп президент за пореден път е посетил поредната страна и е карал поредното превозно средство; че един попкумир най-сетне си има тринадесета любовница, и то такава, че предишната му умира от завист, пък и става ясно, че новата гърл френд е на цели тринадесет и любовта ѝ с попкумира продължава цели тринадесет години, че един избраник на народа най-сетне се е решил да поговори по мъжки с друг избраник на същия народ; че поредният самолет най-накрая е внушил на създателите си необходимостта от ремонт, избавяйки впрочем тях самите от същия ремонт.

Трябва да разбираме нашите чиновници. Защото в настъпващото щастливо демократично настояще няма и не може да има такива досадни пречки за усвояването на планетата, каквато е например природата. Горите са необикновено полезни - в тях има толкова много дървесина, а земята така жадува да попие тринитрофосфати и дихидрометилкарбонати! За да ни ги върне в прекрасните плодове и зеленчуци, отглеждани на полята като войниците в нашата обичана от всички армия. Необходимо е земята да бъде разкопавана колкото се може по-дълбоко, за да се изкопаят най-сетне нови хиляди тонове желязо, нефт и уран.

Между другото къде, ако не в Русия, загриженото за световната общност министерство на атомната промишленост ще поеме инициативата да складира в родината ни ядрените отпадъци от цял свят? И, естествено, къде освен в Русия населението мечтае да се отърве най-сетне от тези диви и непреминали докрай селекция растения, почти бурени, за да се освободи място за онези с грижливо модифицирана ДНК, висококалорични, качествени и паразитоустойчиви видове. Можем дълго да описваме всички прелести на живота в технократската цивилизация, но по-добре веднъж да видиш, отколкото... Поживейте у нас и ще разберете всичко без думи!

РАЗУМЪТ

Сънуващите май съвсем са откачили. А какво е инверсия на реалността?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Поради склонността на човека към негативизъм светът му потъва в мрак стремително и охотно, а просветлението изплува твърде бавно и след мъчително очакване. Потиснатостта е състояние на единство между душата и разума, че на човек му е зле. В такъв случай външното намерение неотклонно измества реалността в тъмните области на пространството на варианти. Огледалото реагира бързо и без забавяне. А просветлението дълго не се появява, защото на човек му е зле и той с отношението си все повече покрива слоя на своя свят с черни краски.

И така, същността на инверсията е да се обърне обратно отношението към ситуацията. Например мъката или отчаянието да се доведе до гротеска. Когато контрастът на слайда достигне максимума си, в някакъв момент негативът се превръща в позитив и реалността се връща в изходно положение.

ДУШАТА

Измислих! Трябва да си устроим празник на живота. Да повикаме Телешката радост. Идиотския смях и Лудата еуфория. Теб, Разуме, ще те вържем за стълба и ще натъпчем в устата ти парцал, за да не ни пречиш. Ще гледаш мълчешком с изхвъркнали очи нашите игри.

Ще се гаврим над всички обитатели на негативния свят. Ще натикаме в ъгъла Депресията и ще ѝ оскубем косата. Ще уловим Нещастieto и ще го налагаме с пръчки. На Неуспеха ще му избодем очите. На Мъката ще ѝ прискрипем пръстите с вратата. Ще отрежем ушите на Тъгата. Ще обърнем реалността наопаки. С ликуване ще претърпим победа, а тя ще спечели пълно поражение.

Разумът

Защо си толкова кръвожадна днес?

Душата

Искам да превърна всичко в гротеска.

Разумът

Това не е гротеска, а абсурд.

Душата

Затова пък е толкова ободрително! Униинето ми изчезна!

Позитивизъм до автоматизъм

Душата

Ослизъм до простотизъм. Простотизъм до тъпизъм. Тъпизъм до идиотизъм. Идиотизъм до маразматизъм. И мараз-матизъм до пълен кретенизъм.

Разумът

Това състояния на твоя ум ли са? Да, твърде широк спектър.

Душата

А твоят ум е твърд като умивалник.

Sarina: Да мисля позитивно ме призовавах автори и преди Зеланд, но без доказателства. А аз като човек с логическо мислене не успях да се закова в позитивното поле само на едната вяра... „Светът огледало" на Зеланд е толкова убедителен, че 1,5 години след като прочетох „Транс-сърфинга", днес се улових на автоматичен позитивизъм. Излязох от вкъщи - времето е прекрасно (а някои се заблуждават, че ще бъде горещо), всичко наоколо ухае и птичките пеят, и всичко е чудесно, а ще става и по-хубаво! Към целта вървя бавно, но нямам и сянка от съмнение, че ще я достигна!

Имам чувството, че всичко съм получила. Как вървях ли? Без да се отвлечам и без да се съмнявам! На тях (на заобикалящите ме скептици) не им дадох никакъв шанс да ме отклонят от курса! Ако някой започне да хленчи, аз веднага се дръпвам настрана. Ако от екрана се лее негативизъм, го изгасвам, а радиото изключвам! На някого може да му се стори, че си крия главата в пясъка като щраус, но не! Прекрасно владее информацията какво и къде. Само че не я допускам в слоя на своя свят!

Katyava: Никак не си обичах работата и бях много мързелива. Прочетох книги, макар че преди също се стараех да разбера и да променя нещо. После се запитах: какво искам? Отговорих си - нищо. И всеки ден се питах, сетне разбрах, че зная какво искам, но се боя да си го призная.

Изобщо позволих си да искам онова, за което моли и иска душата ми. Изкарах курсове, за да си сменя работата. Но всички твърдяха, че без опит никой няма да ме вземе дори с курсове. И наистина, разпратих резюмета, посещавах агенции, купувах вестници - нищо. Но се улових да мисля, че съм сигурна - все едно ще намеря любимата си работа.

Минаха още две седмици и те сами ме намериха, и то от купчина кандидати, които бяха и по-добри от мен. Открили са мое старо резюме от някакъв сайт. И работата е точно такава, каквато исках. А после с радостно удивление узнавам, че и заплатата е много по-голяма, отколкото предполагах. Така че сега очаквам не почивните, а работните дни и енергията ми се увеличи още повече. А как стана така - не зная. Чегях разни книги, мислех, сетне изобщо престанах да мисля и захвърлих книгите, а то само се намести в главата ми.

Zver: Често с появяващия се негативизъм ми помага да се боря фраза-усещане, чийто смисъл е „не пречи на света да се грижи за теб".

Кира: Позитивизъм до автоматизъм - и аз чувствам същото, точно същото с времето, птичките и миризмите. Това навярно е предразположение, което се прояви твърде странно - преди три години ми откриха тежка болест, а лекарите - знаете ги какви са („здравето му не е заплашено от нищо, освен от лекарите, които го лекуват“) - започнах така да ме притискат, че вместо да се паникьосам и трескаво да се лекувам, лекувам и лекувам, полудявайки от страх, при мен се задейства обратното: „Я вървете всички на майната си!“ Сякаш камък падна от плещите ми, ей Богу, и позитивизмът излезе наяве от само себе си. Това е като да влачиш тежък куфар цял километър, а сетне да го захвърлиш в канавката при всички дяволи. В крайна сметка се оказа, че докторите силно са преувеличили или аз просто съм отхвърлила от себе си този боклук, защото не обичам да боледувам. Оттогава попаднах на някакви други жизнени линии. И в работата обстановката се промени от само себе си - беше непоносима, а стана дори добра.

Много ми хареса у Зеланд: „Вървите по улицата, бутат ви, представете си, че хората са пингвини, и вместо раздражение ще почувствате интерес и симпатия“ (не помня точно думите му). Преди ме дразнеше, че по улицата (аз живея в центъра, в многолюдно място) не можеш да минеш, без да спреш или да се сблъскаш с някого, а откакто разбрах, че светът е театър, а хората в него са пингвини, ми стана по-леко да живея, по-весело.

Pilot: Бих казал: „Позитивизъм до автопилотизъм“. Това е, когато се движиш по навик, така че всичко върви както трябва.

АВОСЪ: Наскоро гледах „Хари Потър 3“. Така, от нямане какво да правя, циашу ите с родителите...

Там има една забележителна сцена. Учебен час. Учителят магьосник предлага на учениците да „извикат“ онова, от което се страхуват до смърт (паяци, чудовища, змии -въплъщения на страховете), а сетне да произнесат заклинанието „Ridicules!“ и според мен да превърнат чудовището в нещо смешно или да го поставят в неловка ситуация.

Например когато на огромен злобен хищен паяк му се появи на всичките 8 крака ролкови кънки, аудиторията се запревива от смях, макар преди секунда да се боеше да диша! След това този Паяк вече никого не можеше да изплаши! И аз се въоръжих с тази техника -действия! Това е като превръщането на минувачите в пингвини на птичия пазар в първата книга. Универсална рецепта за вдигане на настроението!

Душата

Разбра ли? Не пречи на моя свят да се грижи за мен, душевадецо!

Разумът

Обратното - аз съм душеспасител. Колко пъти те опазвах от необмислени постъпки?

Душата

А колко пъти ти, баща на грешки трудни, се плъосваше по задник в локвата с безупречната си логика?

Надзирателят

Това е много фино усещане - да позволиш на своя свят да се грижи за всичко. Трудно е да се улови и да се задържи, защото в мислите непрекъснато се въртят съмнения - ами ако не се получи? По същия начин не е лесно да се фокусират душата и разумът върху усещането, че в този момент може да се преодолее силата на гравитацията и да се полети. Насън често се получава, но там е по-лесно, защото светът на сънищата е по-пластичен в сравнение с материалната действителност. И най-малкото усилие на намерението мигновено трансформира съня.

И все пак всичко, което е възможно насън, е осъществимо и в реалността. Въпросът е само доколко душата и разумът са единни в стремежите си. Спящият разум е съгласен с всичко - логическият му апарат е изключен. От обратната страна на дуалното огледало - в пространството на варианти, душата и разумът се сливат в ясна картина на намерението, което незабавно се реализира. От лицевата страна - в материалния свят, тази картина се размазва, защото душата и разумът са разфокусирани: като правило единият не иска, съмнява се или се страхува. Така възниква илюзията за „невъзможното“.

РАЗУМЪТ

Тогава къде е разликата между двата свята от двете страни на огледалото? И двата ли са илюзорни?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Не, физическият свят се състои от материя - може да се пипне, докато метафизичният не може да се пипне в обичайния смисъл, макар че не е по-малко реален. Ролята на огледалото се състои в това, че когато душата и разумът на дадено същество, се сливат в единство, образувайки ясна мисъл-форма, съответният сектор от пространството на варианти се материализира. Метафизиката се прелива в материалната действителност и обратното. Така с усилията на всички същности, притежаващи дух, започвайки от минералите и завършвайки със самия човек, се създава реалността. Всички участват в процеса на сътворяване. И Бог обединява всички - Неговият Дух пронизва всичко съществуващо.

Розовите близначки

ДУШАТА

А ти какво ще ми подариш за твоя рожден ден?

РАЗУМЪТ

Защо пък трябва да ти подарявам нещо за моя рожден ден?

ДУШАТА

Не можеш ли поне веднъж да направиш нещо нестандартно? Кажи: поздравявам те за моя рожден ден!

РАЗУМЪТ

И какъв подарък искаш?_

ДУШАТА

Значи така. Искам розова рокличка с джобче отпред. Освен това трябва да бъде с рюшчета, къдрички и ле-ле-лен-тички. И още...

РАЗУМЪТ

Почакай, а на мен полага ли ми се някакъв подарък?

ДУШАТА

На теб ще ти подаря ритайки. Красиви, оранжеви! Ще изглеждаш импозантно в тях!

РАЗУМЪТ

Какво друго ще измислиш?

ДУШАТА

В джобчето ми ще има ключе от кутийка. Там ще пазя седем розови слончета. Всеки ден ще измъквам ключето от джобчето си, ще отварям кутийката и едно по едно ще изваждам слончетата. После ще си ги гледам. Сетне едно по едно ще ги прибирам обратно, ще затварям кутийката и ще слагам ключето в джобчето си.

РАЗУМЪТ

Подиграваш ли ми се? Тогава до твоята кутийка аз ще поставя моята клетчица с мънички, но много зли крокозавърчета. От оранжевите ти ритайки ще изваждам ключе, ще отварям клетчицата и ще пускам крокозавърчетата. Те ще изгризват дупчици в твоята кутийка, ще влизат вътре и...

ДУШАТА

Не! Не! Варварски душеизверг! Жесток душегълтач, деспотичен душераздиращ, фанатичен душетерзател, зловреден душедушител и хладнокръвен душесмукач! Бездушен душегубец!

РАЗУМЪТ

Точно с теб не съм бездушен, а...

ДУШАТА

Душен! Има душевни хора, а има и душни.

РАЗУМЪТ

Добре, добре, успокой се, ще ти подаря рокличка.

Кмсъ: Знам, че подобни съобщения има много и са разпръснати в различни постинги, поиска ми се да ги събера ведно... Не как работи трансърфингът, а какво става, когато не се бориш със своя свят, а му се усмихваш... имате ли желание - споделете го... започвам, естествено, със себе си...

Вчера за пореден път се убедих, че все пак светът ми се грижи за мен. В Германия цената на билета в общественя транспорт зависи от разстоянието и важи определено количество минути в зависимост от зоната на транспортиране... и така... връщам се от работа, купила съм си билет за автобуса (2 евро)... слязох в града, купих туй-онуй... изморих се, изгубих два часа, докато намеря всичко, изхарчих доста пари, покупките бяха неотложни и скъпички... вървя към спирката за вкъщи... времето на билета свършва... пускам в автомата 2 евро и си мърморя: „Колко е поскъпнал животът..." Автоматът ми изплюва парите и не ми дава билет... пак ги пускам... и пак ги изплюва... смених монетата... пак ги изплю... и така още 3 пъти... не иска да ми продаде билет... „Хм - му казвам (на автомата), - няма твърдиш, че не бива да си купувам билет? Добре..." Влизам в автобуса... показвам стария билет на шофьора и го питам дали още важи: „Абе, само още 10 минути (а имам да пътувам 30 минути), но хайде - ще се спогодим"... оказва се, че наистина не е трябвало да се изхарчвам за още един билет... дреболии, но приятни...

Лера: Спомних си една детска приказка, по-точно филм-приказка - „Морозко". Особено сцената в гората: „Топло ли ти е, девойче? Топло ли ти е, хубавице?" А тя му отговаря: „Топло ми е, деденце". Та с такава нагласа си живея сега. Що се отнася до примерите, всичко започна от транспорта: от нужните ми автобуси, които идваха навреме, от шофьорите на същите тези автобуси, които ме пускаха безплатно, от освобождаващите се места в препълнения вагон на метрото. А последното: изгорих си новата риза с ютията, днес сутринта се спънах и си скъсах велурения ботуш - та сега отивам да търся всякакви камъчета, капси и т.н., за да декорирам кръпките. И ще си имам ексклузивни ботуши и риза!

Муза: Някъде прочетох, че получаваме онова, което казваме и както го казваме, и започнах да обръщам внимание. И наистина всичко е точно така, като в аптека. Една моя позната вечно се оплаква от живота, нарича всичко наоколо „гадост", е, и съответно и животът ѝ е такъв... Та вече следя какво казвам.

Sirene: Действително, колко е удивителен светът ни! Например вчера си стоя навън и чакам. Студено е, вали лапавица. Но все едно, настроението ми е добро - нали и такова време трябва да има. Едва си го помислих - и от входа излизат две момичета. По всичко изглежда - сестри, но не близначки. Макар че... И двете облечени в нежнорозови пухкави и рошави палтенца, джинси, еднакви ботушки, с малки чантички в ръцете и с розови шапчици. Симпатично така продапаха покрай мен. Но такаааа ме зарадваха! Такива мили момичета на фона на сивото небе.

По-нататък става по-интересно. Трябваше да се отбия в един магазин. За да паркирам, отначало дадох напред и наляво, сетне извих волана и дадох заден още по-наляво към бордюра. Като излязох и погледнах колата, няма да повярвате какво видях - две сърца на снега!!! И как успях така да паркирам... Беше безумно красиво! Жалко, че не го щракнах веднага, а когато излязох от магазина, вече снегът ги беше навалил... Но беше така необичайно! Ето го света -толкова розово сърдечен! Толкова прекрасен!

Natascha: И преди успяха да си организирам свободно място в метрото, а вчера се замислих, че много харча, без да мисля, и че е време да си контролирам разходите и изобщо да се отнасям с по-голямо уважение към парите. И съвсем неочаквано намерих 100 евро, които смятах за безвъзвратно изгубени. Кой знае защо, ми дойде идея да разчистя бюрото си в службата (а това ми се случва крайно рядко!) - отначало в един плик открих 20 рубли (и си помислих - пари в плик? Това значи нещо!) и в следващия имаше вече 2000 рубли! А чекът вътре съобщаваше, че тези пари са чакали своя час чак от юли 2004 година! Ето ви силата на мисълта!

Styapsik: В живота на трансърфъра има толкова „случайности", че изводът за закономерността се налага от само себе си.

Кмсь: Смятахме с мъжа ми да се ометем в отпуск следващата седмица... На Канарските острови. Само че така и не можехме да си „купим“ карта за почивка... ту едно, ту друго... А и в службата се случи извънредна работа, не можеш да се откачиш... така си мечтаех за слънчицето... После си казах: „Не се тръшкай... твоят свят по-добре знае какво и как да стане... ще видим, ще видим..." Гледаме новините, а там беснее ураган, почиващите седят без електричество... или скоростно си тръгват за вкъщи... още веднъж се убедих, че трябва да се доверявам на света си и да не му преча да се грижи за мен.

Natascha: А когато сякаш всичко се подрежда - и си „купуваш“ карта за почивка, и те пускат от работата въпреки извънредното положение, а като резултат се получава дори не ужас, а пълен ужас-ужас - какво е това? Нима светът те е спасил от нещо още по-ужасно в родината ти?

Ленчик: Напълно възможно е да не си забелязала сигналите...

Прекрачила си ги...

Светът ти е показал, че това не ти трябва... А ти - ААААЗ ИИИСКАААМ!!! Вече съм била свидетел на подобни случаи... наслушала съм се - олеле-мале...

С в е т ъ т: Не ти трябва това... Човекът: ИСКААААМ!!! Светът: Ще съжаляваш...
Човекът: ДАЙ МИИИИИИИ!!! А после... Ужас-ужас... Обърни внимание!!!

Грижата за теб от страна на ТВОЯ СВЯТ **НЕ ВИНАГИ** ИЗГЛЕЖДА ДОБРА...

Понякога ти се струва, че всичко върви НЕ КАКТО ТРЯБВА...

Взри се... и ще разбереш... СВЕТОТ СЕ ГРИЖИ ЗА ТЕБ еднозначно и само за теб...

ВЯРВАЙ В СВОЯ СВЯТ.

Styapsik: За да очакваш от света нещо конкретно (или обратното - да не очакваш), трябва да му дадеш някаква база. Аз например реших за себе си, че животът е хубав и проблемите с главоблъсканиците не са за мен. Нямам проблеми и всички въпроси се решават лесно, макар и не винаги точно така, както ми се иска, но в повечето случаи *светът не ме подвежда* (стеснявам се да кажа - изобщо не ме подвежда, макар да не помня кога ме е подвел). Мисля, че повечето ни проблеми са заради това, че сами не можем да разберем какво искаме, заглушаваме гласа на душата с воплите на махалата (стереотипите и т.н.). Трябва да си наясно с желанията си, тогава всички стъпки на света ще бъдат като на длан.

Багира: Всички ние от време на време капризничим и искаме да пробием стената с глава... Не се тревожи за настоящето. Мисли си какво те очаква занапред. Всичко ще бъде наред.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Наивно е да се мисли, че светът се грижи за теб априори или защото е много добричък. Дуалното огледало е безстрастно - то просто отразява вашите мисъл-форми. В това отношение наивната вяра също действа. Светът ще стане отражение на вашите представи за него. Ще ви заобикаля всичко, върху което е фокусирано вниманието ви. Махалата се стараят да завладеят вниманието ви, докато спите наяве. Те използват всичко, което може да ви изплаши, раздразни, да предизвика неприемане или безпокойство. Ако голямата част от мислите ви се отнася до негативни преживявания, животът ви с всеки изминал ден ще става по-лош. Вие решавате дали да продължите в този дух или все пак да престанете да се ваяте в негативизма и да изтръгнете вниманието си от лапите на махалата.

Целенасочено фиксирайте вниманието си само върху онова, което искате да виждате в своя свят, на всичко останало обръщайте гръб, пускайте го покрай очите и ушите си. Тогава светът ви постепенно ще се изчисти и ще засияе с всички цветове на дъгата. Само че с това трябва да се занимавате постоянно, а не от време на време. Бояджията не е способен да боядиса оградата само с една мазка на четката, необходимо е сериозно да се потруди. Вашата четка е вниманието ви - не я потапяйте в кофа с нечистотии. Злото няма да изчезне от реалността - то ще напусне слоя на вашия свят. Просто няма да се сблъсквате с негативизъм.

Например съществуват затвори - но вас там ви няма, това не е вашият свят. Той обаче може да стане ваш, ако фиксирате вниманието си върху криминалната информация.

Съществуват аварии, катастрофи, стихийни бедствия - и това може да стане част от вашата реалност, ако започнете да пускате в мислите си новините. Същевременно на Земята има множество райски кътчета, където живеят „розови близначки“. Ехото от райския живот рядко прониква във вашето всекидневие. Жадно ловете тези „слънчеви зайчета“, задържайте върху тях вниманието си и тогава ще ги срещате по-често. Сами ще видите как слоят на вашия свят ще започне удивително да се преобразява.

Душата

Надзирателю, аз съм вашата най-злостна почитателка!

Не скъсвам с детството си

Kenguru: Преди месец се върнах в детството си... за цял ден. Всичко се върна - вкусът на дъвка, шумовете, цветовете, наивността, естествеността и усещането за света -такова, каквото беше някога.

Кмсъ: Ох... честичко „ставам дете“. Това за мен е глътка жива вода! Така по-лесно „използвам“ трансърфинга. Когато много ми се иска нещо, а разумът твърди „в никакъв случай“ или „невъзможно“, просто се превръщам в малко весело наивно момиченце, хващам моя свят за ръка и заедно отиваме за играчка... а по пътя се люлеем на люлки и ядем сладолед!

Zver: Случвало ми се е (има предвид усещанията). И то тъкмо със сладоледа. А по повод на усещанията в по-възвишен план - не само се върнаха, но и периодически надминават онова, което беше по-рано.

Льолик: А на мен ми харесва да посещавам детството си, аз дори и не излизам от него... А на сцената на живота играя най-различни роли в зависимост от нуждите... защо пък да не се приспособя? Ето например преди няколко дни покрай мен плавно премина миг от детството ми... на мен ми харесва да бъда там, има на какво да се науча.

АЛФА: Върнаха се усещанията, които сякаш безвъзвратно си бяха отишли заедно с детските години. Върна се именно това възприемане на света - ярките цветове, колоритните миризми и възторжените чувства, както някога, в утрото на живота, когато имаше мъчително-сладко предвкушване на щастливия живот в бъдеще, когато той едва се открехваше пред мен.

Лисица: И аз за сладоледа. Съвсем наскоро си купих, и то практически не избирах сред огромния асортимент, взех, което ми попадна пред очите. Когато ядях, се улових да мисля, че ми е много вкусно. Но това „вкусно“ се състоеше не само от чисто вкусови усещания, а плюс нещо неуловимо. Вътрешно състояние + вкус на сладолед. Вътрешният комфорт обогати вкуса на сладоледа, а сладоледът стана съставна част от комфорта. Сложно е да се опише с думи.

Tarnaum: Върна се, в действителност никъде не е отишло. Вчера се връщах от метрото - и такава любов наоколо, такива цветове... лампите светят всяка по свой особен начин, всяка свети със своя неповторима и удивителна светлина... гледах и се усмихвах, а покрай мен минаваха хора - всеки неповторим и удивителен и всеки изпълнен с любов. Детството е чувство на доверие към света, чувство на открития и чудеса, чувство, че имаш възможност да израснеш и знанието: всички деца порастват, стават още по-силни и светли вълшебници, чувството, че всичко е прекрасно.

Разумът

Излиза, че няма нужда да измолваш билет за детството си? Достатъчно е да промениш отношението си към света и всичко само ще се върне, така ли?

Надзирателят

Ефектът на връщане на цветовете на света, които са били в детството, изобщо не е илюзия. Отделният слой на света действително променя оттенъците си в зависимост от настроението на собственика му. Ако наблюдавате, ще забележите как значително се променя околната действителност. Например вчера нещо е помрачавало вашето съществуване, излезли сте на улицата, всичко наоколо е изглеждало унило или враждебно. Днес всичко е

наред и отново вървите по същата улица в същия час и времето е същото, но усещането за реалността е съвсем друго. Слойт на света сякаш се е изчистил от облаците и е засиял с радостна светлина. Трудно е да се опише, но непременно ще почувствате промяна в оттенъците, ако обръщате внимание на времето в слоя на вашия свят.

Оттенъците могат да се променят по всички параметри, включително и вкусовите усещания. Например в детството си сте гледали на света с широко отворени очи, всичко е било ново, интересно, многообещаващо. Радвали сте се на живота, били сте изпълнени с надежди, в мислите ви е имало много по-малко негативизъм, затова и слойт на света ви е бил чист. Но с възрастта все повече сте се заразявали с негативизъм, нарушавайки принципа за координиране на намерението на всяка крачка. Вследствие на това слойт на вашия свят се е отклонил в тъмните области на пространството на варианти, където всичко е сиво и неуютно, ако не и безнадежно.

А сега, ако системно практикувате техниката на амалгамата и принципа за координиране на намерението, светът ви навлиза в светлото пространство, изчиства се, връща си предишните сочни краски. Оттук и дежавю, сякаш се връща нещо радостно и свежо, забравено някъде в детството.

Душата

Нямам думи. Това е разкошно вълшебство, което самичък можеш да твориш.

VI. ТРАНССЪРФЪРОЛОГИЯ

Злобният транссърфър

Душата

Защо е злобен този транссърфър?

Разумът

Самата ти си голяма трансмръсница.

Душата

Аз съм безпорядъчна, лутаща се Душа. А ти си подреден, ромбовиден трансмръснолог.

Влад: Веднъж във форума се промъкна изказване за възможността да се използват методите на транссърфинга, за да се навреди някому. Кой знае защо, ми се струва, че това по принцип е невъзможно! Човек, който желае злото другиму, по-скоро сам ще се окаже на неблагоприятни жизнени линии, отколкото да успее да направи зло. Какво мислите за това?

Arnika: Може би греша... Но външното намерение може да се използва във вреда на други хора, точно с това се и занимават различните магии, дори не задължително черни, а всички, които въздействат върху живота и съдбата на човек без негово знание. Само че това вече не е транссърфинг.

Влад: Действително не е транссърфинг. А маговете не го наричат външно намерение. Поне те го обясняват другояче. Пък и не бива за всичко да обвиняваме външното намерение. Самият Зеланд не знае как да обясни тези феномени. За транссърфъра дори няма смисъл да желае зло някому, има много по-прост път - да желаеш добро на себе си.

Гостъ: Всички транссърфъри са злобни. Приспали са съвестта си, ампутирали са чувството си за вина, нямат никаква отговорност за другите, живеят само така, както на тях им се иска, правят каквото им се иска и плюят на всичко стоманено и на всички останали.

Хелъг: На всичко стоманено, на всичко дървено и дори - страшно е да се каже - на всичко порцеланово.

Михаил: А на порцелановото дори не плюят, а нещо по-лошо!

Leshiy: Наистина живеем добре. Завиждаш ли?!

8anna: А аз съм добра, бяла и пухкава и изобщо не плюя на всички, а само от време на време!

Neodim: Откъде накъде Гостъ измисли, че всички транссърфъри са злобни? И защо транссърфърът трябва да поема отговорността за сметка на онези, които плюят на самите себе си? Мисля, че Гостъ не е обикновен, а е изпратен със специална цел. Махалата не спят!

Мила: Привет на всички. Отскоро започнах да изучавам транссърфинга, но и на мен ми

се появяват подобни мисли като на Гостъ, наистина без обобщения... Ще ви обясня защо. Но първо няколко думи за себе си, ако позволите, тъй като съм тук за пръв път. Случи се така, че ми се отвори възприятие за гласове на духове и често получавам голямо количество спонтанна информация, там имаше и мисли, които се потвърдиха в транссърфинга.

Бях предупредена, че ще ми се даде някакво знание, и сетне случайно пред погледа ми попаднаха тези книги, към които неудържимо ме теглеше. След като се запознах с тях, изпаднах в стрес, тъй като веднага разбрах, че методът работи, а управляването на реалността е своего рода манипулация. Управляването е егоистично - манипулиране на другите. Защо е възможно това... смятам, че защото мнозина живеят несъзнателно, като машини, автоматично... само машините можем да управляваме, само тяхната реакция можем да предвидим...

По-нататък... ако изборът се прави егоистично, тоест вероятността да се създаде реалност, която не ще бъде хармонична със света, тъй като вариантите не съществуват сами за себе си, поотделно... всичко е взаимно свързано, светът е единен и цялостен, затова като получиш изгода за себе си, стигайки до целта си, можеш да нарушиш общата хармония, която ще доведе до глобални нарушения, до катаклизми... ***Изборът ви влияе върху цялата реалност, а не само върху света, който създавате за себе си.***

Arnika: И нека желанието ми (намерението ми) се изпълни, ако не причинява вреда на Вселената.

Миля: Точно така, мисля, че не напразно мнозина вярващи добавят в молитвите си: „Ако е волята Божия“, защото човек понякога не може да знае как всъщност е по-добре не само за Вселената, а дори и за него самия, затова е важно да слушаш Душата и Съвестта си и да си решен да не навредиш на никого.

Ландъип: Стоп! Зеланд говори само за собствената реалност... а това, което наричаш егоизъм, е измислица на социума. Аз идвам сам на този свят и си отивам от него сам. А че живея в общество - не е моя вина... и ще живея така, както искам аз, а не обществото.

Да бъдеш бяла врана, т.е. да мислиш и да правиш нещо не както другите, винаги е трудно. Махалата на обществото започват да ти отнемат собствения Аз. И не онзи, който описваш в друг постинг. Собственият Аз има и несъзнателен аспект, точно той е истинският, само твой и на никого друго. Пишеш, че чуваш „гласове на духове“ - твоят Аз, който описваш, не може да ги чува, а ги чува скритият ти Аз, истинският, който си ти.

Светът не зависи от твоя избор... той е бил, е и ще бъде... а ти можеш завинаги да си останеш там, където си сега. Така че правото на избор е единственият дар от Бога и ти си свободна да го правиш, както ти дойде наум. Нали не мислиш с коя ръка си миеш зъбите? Правилно... с която ти е удобно, с нея ги миеш, така че какво ти пречи да правиш избор, за да промениш съдбата си? На света ще му е по-добре, ако повече представители на човечеството започнат да живеят по-хубаво и по-щастливо.

Arnika Един от принципите на транссърфинга е, че аз може и да не зная, но моят свят знае как да се погрижи за мен. И навярно затова поръчките ни не се изпълняват със стопроцентова точност, както сме ги замислили. Но резултатът е още по-добър, ако не пречим.

Nitaly: А как аз, която и себе си не познавам добре, да направя неегоистичен избор? Невежество е да се предполага, че аз зная какво е нужно на другите и как ще им е по-добре. Само егоистично - и нека всеки го прави егоистично! И Вселената нека е егоистична! Според мен това е най-хубавият свят! Само че що е то егоист? В терминологията могат да възникнат множество разногласия.

Михаил: Егоистът е човек, който обича себе си повече от мен. Сериозно - нали затова са ни дали транссърфинга, за да проявяваме своя егоизъм без опасност за околните.

Vladimir: Аз мисля така - ако всички бяха егоистични и от самото начало правеха всичко добро за себе си, всички в този свят щяха да бъдат щастливи. Знам, знам, изниква въпросът за ограничените ресурси. Но щом сме се съгласили, че съществуват всички възможни варианти на развитието на събитията, значи има реализации на нашия свят, където

ресурсите стигат за всички. Аз дори мисля, че ние и сега сме в свят, където ресурсите стигат за всички, само че границите в умовете ни не ни позволяват да приемем и да използваме това. Тоест човек мисли, че всичко е много лошо, нещо непрекъснато не му достига, а всъщност той просто не си взема онова, което съществува.

И след всичко това да се говори, че някой е лош, защото е преодолял в себе си тази „слепота“ и се ползва от всичко, което са му дали, а онзи не го използва и затова първият трябва също да страда или да прави нещо за втория... това е *бълнуване*]]И Плюя на всички, които ме смятат за егоист, защото те просто са *мързеливи* не искат да се развиват.

Докато съм жив, плюя на вашите мъртви. Когато съм мъртъв, плюя на вашите живи.

Омар Хаям

Sarina: Аз мисля аналогично. Просто не рискувах да пиша първа и да си призная, че съм егоист! Като преминах през всичко, което ми бе съдено, стигнах до извода, че не мога да изживея живота на никого, дори на собственото си дете, затова - егоизъм! А който е мързелив като душа или тяло - аз не съм му лекар! Планирам да си взема своето! Тренирам по теорията на трансърфинга. Първият ми Учител казваше: „Заеми своето място в природата! То не е заето от никого и не се купува за никакви пари... Само с твоя труд в природата, за да ти е добре!"

Лисенок: Освен това егоизмът е отговорно и дори достойно нещо. Сериозно. Всъщност егоистът е човек, който се стреми да живее щастливо, комфортно и да бъде доволен от себе си и от живота си и така поема отговорността за щастieto и живота си в своите ръце. Той разбира: „Да, аз живея за свой интерес, значи от мен зависи доколко успешно ще го направя. И никой не е отговорен за моето настроение и за това как живея - само аз." Това - от една страна. От друга страна, човек (в смисъл егоистът) отхвърля от себе си отговорността за другите. Той разбира, че ако моето щастие зависи от мен и волята ми, щастieto на другите и на всекиго поотделно зависи от тяхната собствена воля. И всички обвинения на другите хора - например ти си ме обидил, заради теб съм нещастен и т.н. - са просто... е... тяхно заблуждение.

Това не означава, че егоистът, изхождайки от тези съображения, не се грижи за никого, не помага на никого, не се старее да донесе щастие никому. Просто правейки това, той разбира, че в крайна сметка го прави за себе си. Защото ТОЙ иска така, НА НЕГО му е приятно да се чувства помощник, благодетел и каквото и да е още. Човекът, когото е „облагодетелствал“, с нищо не му е задължен. Просто егоистът прави каквото му харесва и си дава сметка за това. Често точно така хората стават щастливи. Само че отначало е трудно - да не съдиш другите и да не обръщаш внимание на чуждото осъждане.

РАЗУМЪТ

Интересно, в този сън са свързани две теми – враждебното намерение и егоизмът. Дали е случайно съвпадение?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Колкото и да е странно, враждебното намерение и егоизмът са свързани в един възел. Егоистът се грижи изключително за себе си и няма време да причинява нарочно неприятности на когото и да било. Така нареченият черен маг по принцип работи по нечия поръчка и не реализира собствената си зла воля, а преследва чисто меркантилни цели. Въпросът е: какво общо има между тях?

ДУШАТА

И единият, и другият мислят за себе си ли?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Да, но не това е главното. Махалата - ето какво ги обединява.

РАЗУМЪТ

Нещо не ми е ясно.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Дали един човек е способен да повлияе върху живота на друг? Не. Намерението на

отделния човек действа единствено в слоя на неговия свят. Това е закон. Всеки може да управлява само своята съдба. По същия начин капитанът може да управлява само своя кораб - няма достъп до щур-вала на чуждия. Няма да говорим за методите за психологическо въздействие, това е друг въпрос и няма нищо общо с намерението. И така, намесата в чуждия живот е възможна само с помощта на махало. Ако магът е свързан с определено махало (черно или бяло), неговото намерение, насочено към даден човек, се реализира косвено. Тук махалото е посредник - то получава намерението като енергийна програма и я имплантира в нечий слой на света.

ДУШАТА

И какво се получава - хората са способни да действат само в своите слоеве, а махалата могат да се пхат навсякъде ли?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

За съжаление е така. Махалата имат пряк достъп до психиката на човека, ако той спиява. Точно заради това е необходимо да се поддържа осъзнатост, за да не станеш ма-рионетка в ръцете на манипулаторите.

РАЗУМЪТ

Добре де, а какво общо има егоизмът?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Като понятие егоизмът съществува именно благодарение на махалата. Те са измислили лозунга: отдай се целия в служене на нещо или на някого. Служи за благото на родината, корпорацията, служи на Бога (дали това Му трябва, е друг въпрос), изобщо мисли преди всичко за чуждото благополучие, а за своето е срамно.

Грижата за близките е съвсем друго нещо, защото правим това безкористно, по убеждение, от чувство на любов или състрадание. Ако обаче сменим състраданието със задължение, колкото и да е парадоксално, то се превръща в корист. Същността ѝ е да изработиш своята повинност, индуцирана от същите манипулатори. Чувствам ли, че трябва да работя за някого, да служа за благото на нещо, значи в главата ми има микрочип, имплантирай от махало. Той представлява чувство за вина, осъзнато или скрито дълбоко в подсъзнанието. На манипулаторите е удобно да ме държат на каишка, а ако се осмеля да си помисля за своето благополучие, веднага ме обявяват за егоист. И ако чипът е още в главата ми, аз се чувствам виновен и се старая да загладя вината си.

РАЗУМЪТ

Вече всичко ми е ясно. Но нали можеш да изпаднеш в другата крайност - от егоист да се превърнеш в егоцентрик.

ДУШАТА

Вие както искате, а аз каквато си бях, такава и ще си остана - егоистка, и плюя на термините.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

При всички случаи, първо, е необходимо да се откажеш от чувството за вина, а второ, да усвоиш простото правило: аз нямам чувство за дълг, но имам чувство за отговорност. Тогава всичко ще е нормално.

МЪРЗЕЛЪТ

ДУШАТА

Мързелът е основата на всичко. Ако Бог е Отец, тогава Мързелът е Майка. В начало е било словото ли? Не, от самото начало е бил единствено Мързелът! Бог толкова го е мързяло, че нищо не е правел. После веднъж се събудил, протегнал се и казал, прозявайки се... Какво ли е казал... Навярно: „Да имаше една биричка!“ Или може би дори някаква неприлична думичка. А сетне погледнал какъв ефект е произвел и възкликнал: „Ех, мамка му, карай да върви!“

РАЗУМЪТ

Както винаги, ти си в стихията си. Какво ли може да се каже...

Кошка: Как да различаваме „съзидателния“ от „разрушителния“ мързел? Споделете, моля ви, мислите си.

Solus: Аааа, това е за мен, само дето не разбирам какво е съзидателен мързел! Разрушителния го разбирам, общо взето...

Льолик: „Съзидателен“ мързел е, когато всичко ти се получава от само себе си, без да полагаш усилия - чрез неправене. „Разрушителният“ е блато с депресивен характер. Мързелът възниква различно и това не е просто банална дума - мързел...

Кошка: Да речем тъй - мързелът е състояние. Когато си в хармонично състояние на мързел, т.е. вътре в теб има тишина, покой, увереност и спокойна радост, това е същото като да държиш пръста си на пулса на живота (колко красиво го казах, а?). Често е достатъчна само една мисъл и тя доста бързо създава нужната реалност. Или размишляваш за нещо и тутакси във външния свят се появяват различни знаци, само успявай да ги забелязваш и правилно да ги управляваш. Това е съзидателната страна.

Понякога си в подобно състояние, но нищо навън не става. Живееш си и... тишина, няма нищо. Появява се безпокойство и веднага се отразява в различни реални ситуации. Не разбираш какво се случва, вътре в себе си знаеш, че не е необходимо да предприемаш нищо от предишния си опит, но нищо ново не се появява. Чакаш, времето минава... и постепенно покоят преминава в депресия. Това е разрушителната страна на мързела. В главата ти се появяват мисли, а може би това е мястото (последното, разрушителното), когато си се откъснал от обичайните махала и не си си избрал друго? Много объркано изречение, не е ясно. Но някак не ми се иска да съм зависима от махалата, дори в ролята на фаворит.

Pilot: Има и мързелива зависимост от собствените намерения и без никакви махала.

Кошка: Обясни, моля те.

Pilot: Какво да обяснявам? Разликата между намерението и махалото ли? Това са две големи разлики, както казват в Одеса. На мен ми е по-интересно да създавам намерения, които се реализират с моето участие. В известен смисъл на думата това също е зависимост. Но не от „чичо махало“, а от самия себе си, което може да се смята и за независимост. А със своите намерения аз съм приятел, лесно ми позволяват да съм мързелив (до известно време, разбира се). Ето такава мързелива зависимост-независимост се получава.

Донна: Ами ако този мързел е спокоен и радостен, с увереност, че всичко ще е както трябва? И сякаш имаш цел, а... нищо не става, ама съвсем нищо. А да търчиш и да търсиш пътища и цели - мързи те. Макар че, както пише гуруто, трябва да крачиш, само че в коя посока? Във всички едновременно ли, може би изведнъж отнякъде ще гръмне *истинското*? А пък аз мързеливо си седя и спокойно чакам, че само ще дойде, ще почука на вратата. Дали е напразно?

Гостъ: Същият гуру в 3-тата книга пише - трябва да се повишава енергетиката. Тибетска гимнастика и разни други. Тогава ще можеш да си движиш краката и да крачиш. А щом имаш добро ниво на личната си сила, можеш и да не крачиш.

Гостъ: Съзидателният мързел е състояние на не-правене (у вей по китайски). Както казва класикът: „С неправене земята достига небето“ (Лао Цзъ). Разрушителният мързел е просто недостиг на енергия да правиш нещо, макар да имаш желание. При съзидателния имаш колкото си искаш енергия, но благодарение на духовната практика нямаш желания - останало е само намерението. Външно човек не проявява активност, не се блъска в потока на живота, но го управлява с помощта на намерението и той го отнася там, където му е необходимо.

Донна: Не е там работата, че нямам енергия да си движа краката, имам я достатъчно за каквото си поискам. Въпросът е, че засега не виждам накъде да вървя. А ме мързи да търся накъде точно, затова си седя в равното поле, наблюдавам движението на енергията през мен и чакам... нещо... което ще дойде само в ръцете ми и ще каже: „Дочака ме, аз съм твое.“ Тъкмо за това питах. Става ли така? Или все пак трябва сама да вървя, да правя нещо на принципа „Без труд няма сполука“?

Фотий: Донна, тук нещо не се връзва. В предишния постинг пишеш, че „сякаш имаш

цел", а сега, че „не виждам накъде да вървя". Все пак какво - имаш ли цел или нямаш? В зависимост от отговора има две различни решения.

Beauty: Най-вероятно човекът си има цел, ама няма нито умствени, нито материални възможности да я постигне, няма ясен алгоритъм на действията, няма представа за посоката, накъдето да прави крачки. Остава му само да чака манна небесна. Затуй пита какъв е шансът да падне тази манна от небето върху главата му и колко дълго ще чака.

Фотий: Тук му е мястото да си спомним Гоголевия Манилов: „Добре би било, душичко, да построим кула, за да видим Москва..." Общо взето, няма никаква цел, а само мечти. А какво казва Зеланд за мечтите? Те никога не се сбъдват.

Кошка: А пък аз не съм съгласна. Моите се сбъдват. Не трябва да се правиш на много умен и да повтаряш нечии думи, а да чувстваш себе си и интуицията си. Да се научиш да се освобождаваш от съмненията и да вярваш само на своите вътрешни послания.

Arnika: Еее, ако се освободиш от съмненията - това вече няма да е мечта. Макар че думата „мечта" е много по-красива.

Фотий: Аз също мисля така. Проблемите идват тъкмо от съмненията и нерешителността.

Дониа: Доколкото ви разбирам, за да постигнеш целта си, са необходими определени умствени и материални способности и т.н., иначе ще се нарича манна, тъй ли? Ама няма... Откъде да ги вземем? Защото те също като манната не падат от небето върху всички, особено умствените.

8anna: Искам да споделя с вас една моя необичайна (или обичайна?) ситуация! Моята сфера на дейност... (няма да ви изморявам с подробности). Опитвам се да правя нещо - натъквам се о бетонна стена, захвърлям го, а то става САМО! Че това са мои Цели и Врати - знай (това е отделна тема!). Въпросът обаче е: нима е достатъчно единствено моето намерение и не бива да правя нищо? Чак е смешно, че аз правя ТОВА, когато се изморявам от безделие!

Тускег: Нека да си изясним: може би си изработила много мощно намерение? Как си работила (работиш) над това -сподели?!

Фотий: Аз имам абсолютно същата тактика! Изводът ми е: 1) действието формира и укрепва намерението; 2) след като си формирал намерението (с действие!!!), „обърни му гръб и позволи на чудото да стане" (Гурджиев). Между другото всички симороновски действия-ритуали имат само една цел - да формират намерение.

Sarina: Е, не знам... Отчасти черпя енергия от природата - къпя се на открито през цялата година + зарядка... Вторият ми източник са положителните емоции - използвам всичко, което обичам... Поход с приятели за бира (в малки количества естествено), отиване на футбол и в зоологическата градина, разходка в някой храм или екскурзия до манастир и много, много други неща... Започнах да си изработвам намерение от последния слайд. Съставих го от стила на живот, който искам да живея (къде, с кого, каква къща-кола-яхта-самолет... и др.). Не си правех трансърфърни вериги... По-добре е да поставиш летвата по-високо, без да се стесняваш... Във всеки конкретен случай допълвам слайда с цветове, аромати: когато видя и чуя нещо подходящо -бум, в касичката... Няма да му дойде много, не се страхувай, филтрира се... Единствено, докато стигнеш до това, то вече няма да бъде толкова желано (преоценка на ценностите!)... Но не тъгувай - трябва да се върви нанякъде, а с песен е по-весело...

Янгел: Голям юнак си! Добре го написа. Ето ти и схема за всички нас. Да се обичаш истински, като си доставяш удоволствия.

Льолик: Онова, което е добро за едного, изобщо не значи, че е подходящо и за друго. Вече се е случвало: една и съща схема на живота за всички - виж докъде я докарахме. А пък Сарина вероятно е намерила онова, което е най-подходящото за нея... не мисля, че го е написала, за да... както в един от шаблонните лозунги: „Прави като мен". Опитвайте всичко, но търсете своето.

ДУШАТА

Нека да кажа! Всичко, което не искам, но трябва - мързи ме. Разбирате ли същността?

РАЗУМЪТ

Разбираме. Душевен мързел. Но как да се борим с него?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Точно да се борите не бива. Работата е там, че състоянието на мързел възниква като конфронтация между двата полюса - искам и трябва. От една страна, човек трябва да свърши известна работа, а от друга - никак не му се иска. Но нали трябва да я свърши! Ама как не му се иска! И се разкъсва между двете състояния - трябва, но не иска; не иска, но трябва. Като резултат - работата не е свършена, но и терзанията не секват.

Тук обаче са налице не просто терзания - блокирана е енергията на намерението. Впрочем енергията на намерението (волята) е „педалът на газта“, точно тя реализира всяко движение. Ако аз съзнателно не предприемам нищо, всичките ми педали са на нула - не се движа, но и не харча енергия. А ако се намирам едновременно в двете състояния - трябва, но не искам, тогава и двата педала - на газта и на спирачките - са натиснати. При това се изразходва маса енергия при липса на движение.

Очевидно мързелът от първия вид е съзидателен, а от втория - разрушителен. Нищо направеното може да бъде полезно, ако се осъществява осъзнато (например почивката). Разрушителният мързел може само да разрушава, затова трябва по всякакъв начин да се избягва. Но как?

Да отпуснете единия педал. Или да си позволите да не правите нищо, или все пак да потеглите. Необходимо е просто да започнете движението, няма значение как — добре или зле, качествено или не, главното е да започнете. Щом направите първата стъпка, се освобождава енергията на намерението и по-нататък колата върви сама. Тази първа стъпка трябва да направите като скок с парашут: отвлечам се от мислите по всеки повод и просто започвам да го върша, макар и със затворени очи. А по-нататък ще тръгне само.

ДУШАТА

Ето ти! Разрушителният мързел не е душевен мързел, а глупаво-разумен, разбра ли, душетерзател такъв?

РАЗУМЪТ

Предавам се!

Ами направете го най-сетне, де!

ДУШАТА

Аз мисля така - необходим е строг контрол на вимето.

РАЗУМЪТ

Уф-ф-ф! Кх-х-х! Едва не се задавих!

ДУШАТА

Тоест исках да кажа - контрол на времето. Например на мен винаги не ми достига, затова нищо не успявам да свърша. А колко работа имам! И в рокличката си да се огледам пред огледалото, и слончетата да нареда, и да поска-чам на въже.

РАЗУМЪТ

Според мен между теб и въжето ти няма принципна разлика. Само знаеш да подскачаш, без никаква логика и целесъобразност.

ДУШАТА

Затуй пък аз съм бяла и пухкава, а ти, хронометричен окуляр такъв, си толкова организиран, че винаги си пиеш компота навреме. Понякога така ме дразниш, че ми се иска да се изкатеря на дървото и да дразня бясното куче.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

И кога най-сетне ще се помирите? Разберете, вашата сила е в единството!

ДУШАТА

Ами става тъй, че единството между нас е само съвместно съществуване, а всичко останало е тотална борба на противоположностите.

Светланка: Нещо подобно е казал Воланд на Маргарита. Шегата настрана - зная много теории, но щом нещата опрат до работа, мисля си: мързи ме, изморена съм, утре сутринта, следобед, следващата седмица... Кого и какво ли не съм чела: Норбеков, фън шуй, Правдин, Свияш, симорон, сега и трансърфинг. И винаги едно и също. Отначало се паля - това е за мен! А сетне угасна или търся нещо ново. Но всичко, което ми е нужно, вече съм намерила, изучила, прави го най-последно... ама не! Някой сблъсквал ли се е с подобна инертност и как я преодолявате?

Ун-Дина: Не някой, а всички без изключение периодично се сблъскват с инертността. Светлана, не се коси. Това се нарича ентропия, или увеличаваща се сила на залепване на дивана пред телевизора. Какво беше онова мъдро изречение: главното не е да не паднеш, а като паднеш, да станеш и да вървиш нататък. Струва ми се, че една от пречките обикновено са „огромните планове“: ако ще отслабваме - да е веднага с десет килограма, ако ще медитираме - тутакси да са цели три часа, и т.н. Обречено е на провал. Разделим ли големите задачи на малки подзадачи и се концентрираме върху тях, да речем, пет минути дневно, *само пет* - тогава има голям процент вероятност да стане навик.

Трансърфингът (както и симоронът) е повече начин на мислене. Не е необходимо да се прави нещо особено. Върти си слайдчетата и проваляй махалата. Не само Воланд е казвал на Маргарита, но и Великият комбинатор¹⁰ е призовавал да се действа постоянно, както и да се разтопява ледът.

Михаил: Ами че прелестта на трансърфинга в сравнение с всички гореизброени е именно че може да се започне, без да се прави нищо! Простото разбиране, че целият ти негативизъм всъщност не е твой, а е храна за махалата и е провокиран пак от тях, вече освобождава огромно количество енергия. А сетне, като я понатрупаш, енергията де, можеш и да започнеш нещо.

Година след като се запознах с трансърфинга, започнах да изпълнявам „Окото на възраждането“¹¹. Там също трябва да се започне само с три (!) повтаряния на всяко от петте упражнения. Само след половин година отслабнах с 15 кила! И главното - абсолютно без да се напругам.

Arnika: И не искай от себе си още от утре да провалиш всички махала и... какво друго? Не е шега.

Ун-Дина: А това е шега - излизайки, не забравяй да угасиш всички.

Ландърп: Ако по никакъв начин не можете да се накарате да работите... Ако ви е омръзнала работата ви... Ако мислите само как по-скоро да се измъкнете и да си отидете къщи... Ако всичко наоколо ви дразни... В края на краищата ако просто имате лошо настроение... Помислете си за следното.

Представете си, че сте еленовъд в Крайния север... Какъв щеше да бъде тогава животът ви? Да видим.

Понеделник. Пасете елените.

Вторник. Пасете елените.

Сряда. Пасете елените.

Четвъртък. Пасете елените.

Петък. Пасете елените.

Събота. Мислите, че е почивен ден ли? Чушки!!! Пасете елените.

Неделя. Вече разбрахте какво правите, нали? Правилно.

Имате само един почивен ден в годината - когато пристигат геолозите и вие заменят елени за водка. В шатрата ви чакат страховита жена, седем гладни деца, домашно сварената водка на геолозите и осолено еленово месо за вечеря.

Къпете се само два пъти през живота си - при раждането си и след смъртта. Никога не

¹⁰ Става дума за Остап Бендер от „Дванайсетте стола“ на Илф и Петров. *Бел. пр.*

¹¹ „Око Възрождения“ - книга на Питър Келдер, в която се описва комплекс от тибетски упражнения за подмладяване. Тук се има предвид - да се изпълняват упражненията.

сте виждали гореща вода. Истинско лакомство за вас са горските плодове и корените, събрани от децата ви. Ако лошо пасете елените, ще умрете от глад.

Сравнете този живот с вашия. Радвайте се. Плачете от щастие. Прегърнете колегите си и дайте на всекиго подарък. Благодарете на ръководството на фирмата ви за мъдростта и доброто му отношение. Благодарете на семейството и приятелите си, че ги има. И най-сетне благодарете на себе си, че не сте станали еленовъд от Крайния север...

И спрете най-накрая да се занимавате с дивотии. Започнете да работите!!!

Nitaly: Аз пък работя и си мисля, че в тежките за еленовъда мигове той отива замислен при страховитата си жена и казва: „Ще захвърля всичко, ще замина, не мога повече“, а тя го успокоява: „Ама ние, слава Богу, не сме по-зле от другите. Мнозина живеят в градовете в тесни кутийки, в свят от пластмаса, само насън престават да бързат. Не гневи Бога, защото ще те накаже“.

Ландъпп: Правилно. А онези, в тесните кутийки, също си имат проблеми и те насън се виждат като еленовъди...

Гостъ: И трансърфингът е работа, а не мечтанията на Емеля върху печката!

Душата

Не, не искам да умирам от глад! Ще паса елените си много добре!_

РАЗУМЪТ

Моите съчувствия

Душата На мен ли?

РАЗУМЪТ

На елените.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Повечето хора изчитат планини езотерична литература, без да предприемат никакви конкретни действия.

Те пламенно поглъщат знанията, но не ги използват, а ги подреждат по лавиците като трофеи. Като прочете една книга, ловецът на знания веднага тръгва да търси друга. Той вижда смисъла на тази безкрайна гонитба в това да намери някакъв отговор, който с един замах ще реши всичките му проблеми. При това самите ловци не разбират какво търсят, но се надяват, че когато го открият, ще разберат.

Напусто си губят времето. Във всички езотерични книги се говори за едно и също по различен начин. Достатъчно е да прочетете само няколко, за да уловите същността. Понататък - може и трябва да се действа самостоятелно. Първо, да се прилагат получените знания в реалния живот и, второ, да се прояви кураж самичък да отговориш на поставените въпроси. Всичко непременно ще се нареди, ако се направи първата крачка - да се започне да се действа.

Най-главното е посоката на вектора на намерението. Когато той е насочен да се натрупват сведения, така и става - те се натрупват и толкоз.

Но каквито и да са знания, дори най-съкровени, се превръщат в безполезни музейни експонати, ако не се използват по предназначение. А когато векторът на намерението е ориентиран към действие, то се реализира и дава конкретни резултати. Каквото смятате да имате, това и ще получите. Можете изобщо да не се тревожите, че не ви достигат знания или опит. Просто го правете, без да разсъждавате и без да се терзаете от съмнения. Тогава сами ще се убедите, че вече всичко знаете и умеете.

Какъв е смисълът да се живее?

РАЗУМЪТ

Какво си твориш там?

Душата

Искам да направя нещо полезно и смислено. Подготвям пускане на балистична крава.

РАЗУМЪТ

Какво, какво? Представям си колко смислено ще е такова действие. И към каква цел е

насочена кравата?

ДУШАТА

За начало към най-близкия университет.

РАЗУМЪТ

И защо там?

ДУШАТА

Защото там изработват такива безполезни умници като теб.

РАЗУМЪТ

Измишльотината ти преди всичко е безполезна, защото е абсурдна и неосъществима.

ДУШАТА

Грешаш - у нас, в пространството на варианти, всяка мисия е изпълнима. След като извърша последното отброяване, кравата ми ще замучи, ще завие и ще се стовари на пустия бряг... Не, какво приказвам! Изобщо със страховитото мучене тя ще се издигне в небето и ще полети към целта. Дълго ще кръжи над университетското градче, засипвайки го с бомби, а глупавите умници панически ще се разбягат. Сетне, като набере височина, тя с бръснеш полет ще пробие с рогата си това безполезно заведение и ще го превърне в руини.

Така ще бъде сложено началото на тотална война срещу всичко научно, логично и целесъобразно. Ще създам още много балистични и крилати крави и всички учебни долно-пробни заведения ще бъдат напълно унищожени. И тогава в света ще се възцари...

РАЗУМЪТ Първобитна диващина.

ДУШАТА

Спокойствие и блаженство! Няма да има нужда да се ходи нито на училище, нито на работа. Защото колкото повече неща човек измисля и изобретява, толкова повече му се налага да работи и да учи. Нима не е така? А сега ни остава само да подскачаме, да играем и да се смеем.

РАЗУМЪТ

Добре, хайде да поиграем. Ако при преброяването се паднеш ти, пускането на балистичната крава се отменя. О кей?

ДУШАТА Добре, давай.

РАЗУМЪТ

Онче-бонче, счупено пиронче, риба-иука, махай се от тука!

Край, ти изгуби!

ДУШАТА

Мошеник! Предварително си го изчислил!

РАЗУМЪТ

Защото трябва да учиш, мързеливке!

Cola: Аз съм на 22 години, уча в институт, живея с родителите си, материално съм осигурен, песимист и меланхолик съм. Като дете бях общителен, много учех, четях, лесно общувах с хората. После, около 18-годишен, в мен нещо се пречупи. Нямам психологическа травма, мисля, че беше от четене на книги по философия, психология, за древните цивилизации и главно от наблюденията ми върху хората. Тези теми винаги са ме интересували, харесвам психологията и дори исках да стана психолог, но в нашата страна това не е доходоносно, затова уча за друга професия.

Сега разглеждам миналото си и анализирам бъдещия си живот. Какво има занаят? Ще завърша института. Ако всичко се нареди, ще започна законна и добре заплатена работа (в което силно се съмнявам), ще срещна девойка, ще създадем семейство, ще отгледаме деца и ще работим до старини, сетне ще станем никому ненужно бреме и най-после - дългоочакваната смърт. Не чувствам никаква радост от това. Смисълът — да се бориш за съществуването си в свят, където приятелите те предават за пари и от завист, близките ти те убиват случайно и целенасочено, непознати изнасилват малолетни, убиват, грабят и т.н.

Казват ми: това са дреболии, животът е прекрасен. Ама че гадина - сит е, топло му е,

отгоре на това се оплаква... не е толкова просто... материалното благополучие не е всичко... Какво избирате - душевно спокойствие и осъзнатост, но беден живот, или материално благополучие и постоянно емоционално напрежение и пустота? Какъв смисъл има да измъчвам някоя девойка и бъдещото си дете? През целия си живот да се опитваш да търсиш компромиси, ти се грижиш за нея, а тя за теб, понякога имаш радостни мигове, животински секс и толкоз. А детето защо да страда? Постоянно да се бориш за моралната му чистота и да го обречеш на тази борба, дълга цял живот, за пари, положение в обществото... Защо да се опитваш да създадеш оазис с любимата си в мръсотията на околния свят, защо да при- нуждаваш потомците си да правят същото, защо и за какво да страдат?

И си мисля... най-лесно е да се възползваш от един-единствен дар, който можеш да използваш във всеки момент и който никой не може да ти отнеме - смъртта. Прекрасно съзнавам, че трябва да търся целта си, но не виждам нищо, за което бих могъл да се заломя, за което да обичам живота, а не да съществувам сред огромни условности, неработещи правила и сред същества, наричащи себе си цивилизовани хора. Не се страхувам от смъртта (в смисъл че е абсолютен край), защото вярвам в живота след нея. Но наблюдавайки всекидневния живот, все повече се убеждавам в неговата пустота, безсмисленост и безкрайна борба за оцеляване - както морално, така и физическо. За пореден път вдигам очи и питам - защо да живея?

Видушака: Имаш 2 изхода:

1. Щом си се нарекъл Cola, опитай с Coca...
2. 9 мм в челото.

Ленчик: Е... мамка му... какъв *свят* си си нарисувал... Такъв *свят* е опасно да се приближи на пушечен изстрел... А не си ли опитал, вместо да разглеждаш миналото и да недоумяваш по повод на бъдещето, да живееш *тук и сега*... Да видиш... около теб... разнообразието на цветовете? Свали си очилата...

Solum: Започнахме с молебен, свършихме с панихида... Ако вярваш в живота след смъртта, смисълът е да умреш, обричайки се на нов живот, където може би не ще бъдеш толкова разбиращ. Като разбираш това, ще можеш да изградиш своето щастие - вътрешното. Погледни другата страна на медала.

Ако я нямаше мръсотията, която ти толкова красиво описваш, нямаше да има и живот... Представи си свят, където всичко е хубаво - би ли искал да живееш там? Да не се грижиш за нищо... не ще издържиш и седмица... защо хората играят на игри... Помниш ли, Зеланд в една от книгите си пише: „Единственото, което движи човека, е неутолимата му жажда да управлява реалността."

Наслаждавай се на живота. Играй на живот.

Да, между другото, като пишеш: „Аз съм песимист", с това казваш: „Аз съм пълен кретен".

Оял си се, кучи сине, правилно казват хората.

Самоубийството е модерно...

Stryapsik:: Изяж един морков. И отиди при Ундина на йога, тя бързо-бързо ще ти избие лудостта.

Видушака: Оптимистите учат английски, песимистите - китайски. А в това време реалистите изучават автомат Калашников.

Льолик: Cola, за да си отидеш от живота, дори не е необходимо да си пуснеш куршума, достатъчно е да допуснеш подобни мисли... и те ще си свършат работата.

Ти имаш явна липса на любов към себе си... и много ниска енергетика. Точно затова виждаш света в тъмна светли-на-цвят.

Ун-Дина: Пък ти вземи, че нагло обяви живота за празник! И виж какво ще се случи. Не наблюдавай другите - наблюдавай себе си. Днес по радивото казаха: „Щастието е възторг от битието. Без видими причини." Мисля, че водещият все пак беше оптимист.

Софья: Намери си занимание, което ти е по сърце. Защо да учиш нещо, от което ще печелиш пари, нали знаеш, че парите не са цел, а само средство? Пък и защо са ти в твоя сив

свят? Сега си осигурен - и какво? Къде е радостта ти? При това отношение към живота имаш само един изход - да намериш нещо интересно в него. А пък душевното спокойствие и осъзнатостта не отричат материалното благополучие. Транссърфърите избират и едното, и другото, и третото!

Arnika:

Може би затова е толкова тежко

и тъжно, защото трябва да имаш

работа, жена (мъж), деца.

Защото така е прието. И без него е невъзможно.

Ун-Дина: Точно така! Всички тези стереотипи трябва да хвърлиш на боклука, щом си нещастен. „По начало" и в самота нито жената, нито работата, нито децата няма да запълнят тази празнота. Само така - временни кръпки.

Katyava: Ама нали не може нищо да не ти се иска в живота? Е, нека да не са жена и деца, но нещичко трябва да ти се иска??? Не вярвам, че искаш да хленчиш - „колко скапан е животът", и да се удоволстваш от това.

Грейс: Може нищо да не искаш, вярвай ми. Просто трябва да преминеш и през този период.

N.o.X.: Това е грубо! Един от принципите на живота на самураите е, че трябва да живееш така, сякаш вече си умрял. Определено в това има някакъв смисъл. Cola, няма какво да губиш, защо не опиташ да направиш онова, което ти казва душата ти? Изобщо усещаш ли я? Убеден ли си, че тя ИСКА „да се бори за съществуването си"? Ако нямаш цел в живота си днес, това не означава, че няма да се появи утре. „За пореден път вдигам очи и питам - защо да живея?" Преди често си задавах този въпрос, но после в един прекрасен миг осъзнах, че живея, за да избирам, а не за да ме избира някой друг и да ме принуди да се самоубия.

Сева: Смисъл задължително има в нещо, но съвсем не е задължително да го знаеш.

RedHammer: Слушай, Кола, не си задавай такива въпроси, защо тогава изобщо да живееш? Защо е създаден този свят? Защо е създаден човекът? Защо има живот? Защо има смърт? Защо има Бог? Ако го нямаше всичко това? Защо, защо, защо... Така и ще се мъчиш с тези въпроси до старини! Успокой се и плувай по течението.

Transurfer: Смисълът да живееш е в това - да разбереш какъв е смисълът да живееш.

Видушака: Получава се затворен кръг... А условието за излизане?

Transurfer: Разбрах смисъла - излязъл съм... навярно.

Видушака: Некоректно условие. Води до препълване на системната памет и до напразен разход на системни ресурси. Резултатът - крах на системата и претоварване... Повнимателно трябва, другари!

Transurfer: Никакъв крах, само тъпо зацикляне:

While NOT (Ponyal_Smisl_Jizni)

```
{  
  Poisk_smisla jizni();  
  If(zadolbano)Break;  
}
```

Видушака: Сега *всичко* е правилно! Тоест сега това звучи така: смисълът да живееш е да разбереш какъв е смисълът да живееш, докато не те е довършило!

РАЗУМЪТ

Действително, а какъв е смисълът на живота?

НАДЗИРАТЕЛЯТ В това да живееш.

РАЗУМЪТ

Май е много просто. Къде е дълбочината?

ДУШАТА

Ти навсякъде се мъчиш да откриеш някакъв дълбок смисъл. А всъщност всичко е просто.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Животните, растенията, камъните не се замислят защо живеят. Те просто живеят и толкоз. Така че смисълът на живота наистина се крие в самия живот.

РАЗУМЪТ

Тогава да поставим въпроса по друг начин: каква е целта на живота?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Целта на живота е да се управлява реалността. Ако се замислим, всяко същество прави само това според възможностите си. Не се бойте да живеете. Животът е само поредният сън - сънят на Бога, в който вие сте Негова частица. Не се бойте да умрете - правили сте го многократно. Очакват ви още много и интересни животи - сънища.

Няма значение, че не помните предишните си сънища, главното е да осъзнаете сегашния. Изживявате почти машинално всеки ден: бързате на работа или на училище, където ви завърта водовъртеж от грижи и събития; потъвате в решенията на всевъзможни проблеми; упорито преодолявате препятствия. Общо взето, се получава, че вървите срещу вятъра с наведена глава, без да виждате нищо наоколо си. Нямате време да спрете и да се огледате -къде сте и какво става. Вие сте във властта на обзелия ви сън.

За да се отърсите от тази магия, е необходимо да спрете света - за миг да излезете от играта, да слезете от сцената в зрителната зала. Ето сега се събудете и се огледайте: вие сте отделна, самодостатъчна личност, а заобикалящата ви действителност е сън. Какво можете да направите? Отново да заспите и безводно да плувате по-нататък в съня си като съчка в ручей. Но ще е много по-интересно, ако осъзнаете, че реалността не съществува независимо, а до голяма степен се определя от хода на вашите мисли.

Поставете под своя контрол две неща: отношението си към действителността и намерението си. Направете го и ще разберете, че стоите пред огледало. Досега се опитвахте да уловите неуловимото отражение, без да имате понятие къде е образът. А сега управлявате образа, а отражението, т.е. реалността, се подчинява на вашата воля. Вие сте се освободили от най-хитроумната илюзия - огледалното отражение. Излезли сте от огледалото.

Крайна степен на егоизъм

РАЗУМЪТ

Естествено, ми е ясно, че си отявлена егоистка и не обичаш да споделяш с никого. Но ми е интересно какво би избрала от всичко, което има в света, ако ти предложат да вземеш само едно нещо?

ДУШАТА

Бих избрала небето.

РАЗУМЪТ

Не е зле. Какъв широк размах. А как ще докажеш после, че то принадлежи на теб?

ДУШАТА

Ще пусна в небето хвърчило с надпис „Мое!“.

РАЗУМЪТ

Ти наистина си алчна!

ДУШАТА

Макар и да съм алчна, не съм скъперничка като някои, за които няма да говорим в тяхно присъствие. Разбираш ли къде е разликата? Аз съм алчна само за себе си, а за другите не се скъпя. Нека да вземат моето небе, не ми е жал.

Avatar: Като четях книгите на Зеланд, не можех да се отърва от мисълта, че с нещо не ми харесват. И ето че вчера разбрах - по същата причина, поради която навремето не ми харесаха книгите на Робърт Кийосаки. В тях има някаква суперуловка, която всъщност присъства и у Зеланд! Дори не мога да повярвам, че никой от слушателите на лекциите и семинарите му нито веднъж не е забелязал тази уловка и не го е попитал за нея. А при това тя има същностен, фундаментален характер!

Основните положения в книгите на Кийосаки се състоят в следните твърдения: „Смятам, че всеки човек може да стане богат“; „Може да се правят все повече пари с все по-

малко усилия, вместо да се работи все повече за все по-малко заплащане", или „Ако искате да се оттеглите от делата си млад и богат, трябва да се замислите как да се трудите все по-малко, а не все повече"; „Лично на мен парите ми помагат да си купя време, за да правя онова, което обичам, и да плащам на други хора за това, което мразя да правя". *И накрая най-главното твърдение в тази книга: „Онова, което смяташ за реално, представлява всъщност твоята реалност."*

Чист трансърфинг! Нека да направим един мислен експеримент и да допуснем, че всички хора в света внезапно са се проникнали от идеите на Кийосаки (или Зеланд). И всички са станали способни да променят своите реалности съобразно с препоръките му. Веднага възниква напълно закономерният въпрос: какво ще се случи, ако внезапно всички наведнъж последват съветите му и започнат да правят онова, което той пропагандира?! И задаваме въпроса: кой в такъв случай ще работи? Кой ще строи сградите, които Кийосаки и подобните му купуват и продават, кой ще обслужва сметките им, кой ще произвежда автомобили, самолети и други средства за придвижване, кой ще създава и ще пуска телекомуникационни спътници и кой ще лекува тях самите и ще учи децата им? И тъй нататък, и тям подобни.

Какви свойства трябва да има реалността, в която живеят единствено бизнесмени? Мисля, че все пак на Кийосаки са му задавали подобен въпрос - просто се набива на очи. Но той не пише за това в нито една от книгите си! Следователно съзнателно въвежда хората в заблуждение, като създава впечатлението, че всеки, ако поиска, може да последва примера му. Създава примамлив и на пръв поглед достижим мираж.

Хрумна ми елементарен пример, че нашата съвременна цивилизация в някои въпроси не еволюира, а деградира. Съдете сами - ако си представим хипотетичната ситуация, че от утре в света няма да има селяни (фермери), учени и инженери, работници и дори мениджъри, не че съвсем няма да можем да живеем, но поне ще е твърде зле. А ако изчезнат всякакви там певци, продуценти, режисьори, промоутъри, артисти и спортисти - нищо страшно няма да се случи. Никой няма да умре и няма да има никакви сътресения в дейността на инфраструктурите на цивилизацията!

Светът, състоящ се само от субекти, следващи логиката на поведение на Кийосаки (или Зеланд), не е жизнеспособен, тъй като реалността, основана на постулатите на Кийосаки, по принцип не може да съществува за всички и за всеки. Тоест тя напълно може да съществува за отделни хора, а за човечеството като цяло - не! *Защото позицията на практикуващия подхода на Кийосаки или трансърфинга е позиция на краен егоизъм! Както между другото и позицията на последователите на Кастанеда. Демек ние ще запазим нас си, любимите, от всякаква обмяна на енергия, ще треперим над нея и ще я леем, и ще станем щастливи, а за всички останали не ни пука! Интересно как ли би изглеждало общество, в което ВСИЧКИ биха изповядвали трансърфинга?*

Според мен би измряло, защото всички в него ще мислят само за себе си и за своето лично щастие и изобщо няма да мислят как да направят поне мъничко щастлив някого другог! А нали дори сложено организираните колективни животни се грижат един за друг. Пък и е всеизвестно, че сложните общности са устойчиви и имат шанс за оцеляване, да не говорим за развитие, само когато се състоят от индивиди, способни да изпълняват различни необходими за цялата общност функции. Точно това - че трансърфингът е крайно егоистичен, не ми хареса, както вчера осъзнах. Или нещо не съм доразбрал и греша?

Transurfer: Правилно! Трансърфингът е егоизъм!

Ун-Дина: Трансърфингът е инструмент. Или в ръцете на егоист, или не. Прехвърляйте отговорността по предназначение! Четете, четете „Посланик"¹². Едното не противоречи на другото. Клаус предлага да се започне от ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ и тя да се разпространи върху целия свят. Без първото няма да има и второ.

+ -: С други думи, „възлюби ближния си като самия себе си", а не само „възлюби ближния си". Авторът на първия постинг прекрасно разбира, че не всички хора на Земята

12 „Посланик" - книга на Клаус Дж. Джоул. Близка по идея и по дух на трансърфинга.

горят от желание да бъдат бизнесмени. Има хора, които обичат да се занимават с техника или селско стопанство. И още повече пък е невъзможно целият свят да бъде обзет от идеите на Кийосаки или транссърфинга. Това е възможно само хипотетично, но транссърфингът не описва реалността хипотетично, а Аз 1з. Пък и е по-лесно да направиш близките си по-щастливи, когато самият ти си щастлив.

Ун-Дина: Както вярно са забелязали психолозите, за хората с балансирана първа и втора половина тази заповед е твърде недостатъчна. Или има превес първото - и тогава бедата е голяма. Или второто - и тогава бедата е още по-голяма.

Merlin: Спомнете си филма „Шерлок Холмс“. Доктор Уотсън се сърди на Холмс, че освен за своята работа не мисли за нищо друго, не иска дори да се замисли за поезия, стихотворения и живопис. А умничкият Шерлок Холмс го успокоява, че такива като него са твърде малко, възможно е да е единствен на Земята. Транссърфърите (само че не се възгордявайте) са особени хора... Неведнъж намеквах, че транссърфингът е много близък до магията на Въздуха. Магьосниците са сред тълпата, но не са тълпа. Постигналите добри резултати в транссърфинга може и да са много, но като цяло са малцина в сравнение с 6,5-милиардното население на Земята. Така че не бива да се бият камбаните за обща тревога. Светът няма да се обърне, а само ще стане по-здрав, ако в него има и такива, които вървят сляпо по живота, и такива, които вървят с отворени очи. А църковните заповеди - нима самите духовници ги спазват? Това е същото като законите за депутатите. Законът е врата в полето...

Avatar: Е, не! Самият подход на транссърфинга е егоистичен.

Ун-Дина: Безспорно твоят свят ще потвърди „правилността“ на твоя възглед за транссърфинга.

Avatar: Транссърфингът е само за себе си, а ми се иска да открия техника, която ще позволи и за другите да направя нещо полезно и добро! Може би дори повече, отколкото за себе си - ако не за всички, поне за близките си!

Pilot: Avatar - ТИ СИ ПРАВ във възприемането си на транссърфинга, но ще ти кажа под секрет, че аз бих предпочел да живея сред хора, които прилагат това Знание на практика.

Ун-Дина: Дори не разбирам откъде дойде това, че транссърфингът е *само* за себе си и никога не го споделяй с никого. И че на мен да ми е добре. На всяка цена. Как може да бъде това, когато основният постулат е, че *Вселената* е щедра и не е нужно да изтръгваш залъка от устата на никого. *Стига за всички*. Споделяй колкото искаш. Само че *отначало* се заеми със себе си. Преди да тичаш да спасяваш човечеството.

Транссърфингът е учение на независими индивидуалисти. Които могат да пратят на майната си и транссърфинга (макар и с благодарност), когато от него си вземат и интегрират в своя живот нужното и подходящото. Индивидуалисти, които живеят по свои правила и носят отговорност за своя пазар. Навлизането в „чужди слоеве“ на света и сътворяването там на „блага“ (които само на теб ти се струват като блага - а за хората може да е съвсем обратното) *не се поощрява*. А ти си присвояваш правото да решаващ какво е *по-добро* за твоите близки.

РАЗУМЪТ

Душата е оставила някаква бележка, да видим... „Отивам да спасявам света.“ Да, това е в нейния стил. Или крайна степен на егоизъм, или алтруизъм.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Има една категория хора, които са убедени, че от цялото си сърце желаят да помогнат на своите близки, но това е илюзия. Всъщност те се опитват да избягат от своето его. В егото няма нищо лошо и то не пречи, докато не го обидят. То се ражда от отношенията на зависимост, когато човек, сравнявайки се с другите, открива, че изобщо не е свършен.

Единствената цел на егото е потвърждаване на своята значимост. Ако не получава такова потвърждение, то се обижда и човек чувства душевен дискомфорт, от който се стреми да се отърве. А как да го направи? Ако не му се удава да повиши значимостта си, му остават

два начина: или да отпусне юздите, за да се впусне напред егото, или изобщо да го задуши. Избралите първия начин се превръщат в егоисти, а втория - в алтруисти.

Често стремейки се да се освободи от дискомфорта да остане насаме със себе си, егото се решава на отчаяна стъпка и започва да отрича самото себе си. Обявява, че да обичаш себе си е лошо, трябва да обичаш другите. Човек обръща гръб на душата си и се устремява към хората, за да посвети живота си на някого или на нещо, само и само да получи опора. А става и наопаки: егото изпада в агресия и тогава се появяват престъпници, негодяи и циници. И така, както крайно духовните, така и падналите личности са родени от егото, само че с различен поляритет.

Не слушайте онези, които ви зоват да отдадете живота си на служене на някаква идея или общност. Те ви принуждават да измените на себе си - да обърнете гръб на душата си и да следвате правилото на махалото: „Прави като мен, седи си в матрицата, бъди винтче."

Обърнете се към себе си, приемете се такива, каквито сте, позволете си да бъдете себе си, вземете правото си да бъдете прави. Ако всеки постъпва така... Впрочем това вече е утопия, няма смисъл да се хаби време за празни разсъждения. Живейте за собствено удоволствие, не давайте живота си на махалата. Това е още една илюзия, от която е необходимо да се отървете. Правете обратното - използвайте махалата за постигане на целите си.

РАЗУМЪТ

Жалко, че сега Душата не е тук. Спасява света. Ама че глупачка! Ще отида да я намеря.

А дали е необходимо?

ДУШАТА

Ух, налетях се!

РАЗУМЪТ

А нима трябва да се спасява светът?

ДУШАТА

Не знам. Поспасявах го мъничко, а сега мога да се заема със себе си.

Benny: Замислих се над следната тема. Всички познаваме маса хора, които са постигнали реализация на плановете си. Както в материалната, така и в социалната сфера. Спечелиха колкото искаха и получиха всичко, за което мечтаеха. Но забележете, че всички тези хора не се занимават с никакви психологически, енергийни, духовни и езотерични практики. Нищо не четат и не си пълнят с това главите. А резултати имат.

От друга страна, има огромно множество поклонници на всички гореизброени практики. По правило не са много успешни хора в живота. Не се обиждайте. И сто на сто не са олигарси и милионери. Изучават фините енергии, методите за управляване на реалността и магията, само че къде са им резултатите?

Сред тях често се срещат направо гурута и професионалисти в ученията си, които се бият в гърдите и надменно поучават другите. Но къде са им резултатите? Питам се къде са реалните (не илюзорни) резултати? Ако си такъв магьосник и вълшебник, защо не се къпеш в шоколад?

Обичайният отговор е, че вече не ни интересуват материалните ценности и търсим само духовните. Не вярвам. А ако е така, не бива да се говори, че тези учения помагат за постигане на материални резултати. Само че тогава кой ще чете книжките им?

Защо създателите на всички тези практики и техники не са постигнали и 1 процент от успеха на среден бизнесмен? Щом са такива магьосници и управляват фините енергии? А какво тогава да очакваме от последователите им? Поточно - какво тогава очакваме от себе си?

Наскоро прочетох книга за един ярък и успешен бизнесмен. До 38 години си седял на дупето. Посещавал психолози, работил със самооценката и подсъзнанието. А сетне в един момент прати всичко това по дяволите. Казал си: *Край. Стига толкоз. Омръзна ми.* На

какво могат да ме научат, щом самите те нищо не са постигнали в живота?

Резултатът - за 2 години човекът станал мултимилионер. За 10 години спечелил 3 милиарда. Напълно се реализирал и като бизнесмен, и като учен, и като личност.

Накратко, моите собствени наблюдения показват, че всички, които се занимават с езотерика и психология, обикновено не процъфтяват в живота. Искат им се, но нищо действително не се променя в живота им. А всички, които са постигнали целите си и са реализирали мечтите си, не са се и докосвали до езотериката. Изобщо не са мислили за това. Било то шлосерът Роман Абрамович или който и да е друг успял човек.

Моля да не възприемате думите ми като атака срещу транссърфинга. Искат ми се просто да обсъдим това мое наблюдение. Нима и вие не го забелязвате?

Pilot: Кажете, моля те, Benny, прочел ли си всички части на „Транссърфинг на реалността"? Защото там има всички отговори на въпросите ти. Транссърфингът действа независимо дали конкретният човек го осъзнава или не. Това е модел, който предоставя знание за устройството на нашия свят. Всеки волно или неволно избира своя слой и се намира там. Добро-волно (осъзнато) или неволно (от незнание).

Този спор е вечен - за материалните или духовните ценности, и цялата история на нашата цивилизация е изписана с отговорите на него.

Между другото тя харесва ли ти?

Не съм го гледал, но знам, че много популярен е тв сериалът „Богатите също плачат". Защо ли?

Benny: Да, прочетох и трите книги. Не намерих отговори. Но там има още една теория (твърде красива). На думи всичко е отлично. А на практика виждам само богати хора, които нищо не знаят за транссърфинга, и бедни, знаещи всичко за всички аналогични теории.

И аз не съм гледал сериала „Богатите също плачат". Но (повтарям) познавам твърде много богати хора. И те не плачат. Вярвай ми. Не плачат. Радват се на живота, колкото и противно да е това на бедните. А подобни сериали се правят именно за бедните.

Solus: Тези олигарси просто ЗНАЯТ, че ще успеят във всичко, нямат и не са имали желание да получат много пари. А поклонниците на практиките твърде много философстват и твърде силно ЖЕЛАЯТ да получат. Всичко гениално е просто! Никой не вярва в това, на всички са им нужни медитации, мантри, молитви и т.н. Затова хората се делят на овци и пастири... Който се бои да се учи от грешките си, винаги е губещ! Всичко зависи от възпитанието на човека, от нагласата на ума му, от отношението му към живота и правилния избор на целта.

Benny: Пари желаят всички, дори да твърдят обратното, само че едни успяват, а други не. Дали не е защото първите се занимават с пари, а вторите с „практики", махала и прочее субстанции?

Sphere: Преди да се запозная с транссърфинга, имах сериозни психологически проблеми, една година бях в изключително дълбока депресия (причината беше професионална нереализираност). Имах невероятно силна форма на социофобия. При мисълта за предстоящо събеседване толкова се вълнувах, че вдигах температура, и не можела отида. Ако отивах (въпреки че винаги гълтах скъпо, правилно подбрано успокоително), толкова се вълнувах, че не можех да напиша името си без грешки, а най-лошото бе, че ръцете ми забележимо трепереха и заеквах. Работех мръсна работа и мразех всеки свой ден. Страшно завиждах на хората, които със същото образование като мен и подобно ниво на знания постигаха нещо. Отказвах да общувам с хората, защото въпросът „Къде работиш?" предизвикваше у мен пореден пристъп на депресията ми. Разбирах, че не може да продължава така, но нямаше сили да променя нещо.

Най-сетне узрях дотолкова, че да се обърна към психиатър. Услугите на психоаналитик струват твърде скъпо (тогава печелех копейки), оставаше ми само едно - да глтам антидепресанти. Потънал в размисли дали си струва да ги глтам, ровех в интернет, търсех препоръки за приемането им и страничните явления и случайно се натъкнах на сайта на транссърфинга... хареса ми... останах там (за няколко дни прочетох всичко, което бе

публикувано в сайта). А след още няколко дни разбрах, че вече не ми е нужно да търся материали за антидепресантите, защото депресията ми мина безследно - това е първият и най-важен резултат от трансърфинга. Скоро след това изхвърлих таблетките срещу социофобията ми, повече не ми бяха нужни.

Какво ми даде годината с трансърфинг? Общо взето, нищо, никакви чудеса не се случиха.

Е, напуснах омразната ми работа и повече не работя физически, печеля пари с главата си, но какво общо има трансърфингът - квалификацията ми го позволява.

Преместих се от едностайното си жилище в един сутерен в къща с площ 120 кв.м и плащам два пъти по-ниско от стойността ѝ, но какво общо има трансърфингът - може все пак просто да ми е провървяло? Е, най-сетне си взех всички най-страшни изпити в университета, започнах по малко да се занимавам с наука, но какво общо има трансърфингът - нали цяла година учех, без да вдигам глава?

Най-накрая си изкарах шофьорска книжка (макар че преди няколко години многократно се опитвах, но при мисълта, че ми предстои изпит, се разтрепервах и ръцете, и краката ми и бърках газта със спирачката), купих си кола, но какво общо има трансърфингът - нали няколко години събирах пари за това?

Ти си абсолютно прав - трансърфингът не ми даде нищо. Единственият резултат е, че депресията ми мина безследно, а всичко останало малко по малко си направих сам, като нормален човек. Трансърфингът не прави чудеса, той просто помага на хората да вършат обикновените си рутинни дела.

Benny: Съгласен съм с този подход. Но нали всичко това може да се постигне и с антидепресанти, и с психоаналитик. Просто подходите са различни. Всекиму своето. Трансърфингът е напълно подходящ за коригиране на психологическото състояние. А за „най-големите ти мечти“ се изисква нещо повече. Той явно не дава това. Е, разбира се, ако мечтата на живота ти не е едностайно жилище.

Arnika: Веппу, ти опитал ли си да направиш нещо конкретно? Ако си опитал и не се получава, може би не чукаш на своята врата? Или вече се получава, само че още не го виждаш... Виждаш само че всичко се развива не според замисъла ти и не така, както си го планирал. Отпусни хватката. От думите ти разбирам, че си прочел книгата, но много неща не си разбрал или не си ги осъзнал, така да се каже, не си ги пуснал през себе си, не си ги почувствал. Или не си искал да го направиш... От друга страна, с такъв подход към трансърфинга не е чудно, че нищо не ти се получава. Възможно е той просто да не е в слоя на твоя свят... Тогава не си струва да се занимаваш с него, а да доказваш на другите, че „това не струва“, е само празна загуба на енергия. По-добре я използвай за мирни цели, търси своя Път.

Benny: Аз може и да не успявам да постигна нищо с трансърфинга, но това не е мой проблем. Щеше да бъде мой, ако някой друг беше успял, а аз не. Но засега виждам само разговори на тази тема. Не конкретно за трансърфинга, а изобщо. Едни се занимават с езотерика, а други постигат големи цели. И тези групи нямат нищо общо. И засега нищо не ме е убедило в обратното. Пък и... твърде просто е по отношение на подобни теории да се твърди, че ти не си успял, защото:

- не си го разбрал;
- не си работил правилно;
- не си ходил където трябва;
- не си го пуснал през себе си и т.н.

Всъщност в тези теории има толкова противоречия, че всяко действие може да се разглежда и като правилно, и като неправилно. На този форум всеки втори постинг го доказва. Можеш да посветиш целия си живот на експерименти и да си останеш на нулата, защото нещо не си доразбрал. Не е ли обидно?

SID: Драги Бенни, не ти харесва нещо ли? Не ти се получава? Значи не е за теб, никой не те принуждава...

Benny: Просто обръщам внимание, че когато нещо ви се получава (дреболия), вие го отдавате на трансърфинга, а когато същата дреболия не се получава, я минавате на сметката на това, че вие самите не сте направили нещо съвсем правилно в рамките на теорията. Това ми се струва смешно и странно. При мен самия без какъвто и да било трансърфинг подобни дреболии всеки ден и се получават, и не. Всичко зависи от случая. И нищо не доказва, че вие управлявате този случай. Впрочем виждам, че да обсъждам конструктивно с вас това не се получава. Изглежда махалата все пак съществуват и напълно ви всмукват, не ви позволяват да виждате нищо наоколо. По-добре да си остана свободен. Затова приключвам темата и ще се задоволя с това, че засега без всякакъв трансърфинг съм постигнал в живота явно повече, отколкото създателите на подобни теории.

Sphere: Бенни, вече си голямо момче, а все още вярваш в чудеса и когато твоят аналитичен ум ти подсказва, че чудеса не съществуват, не ти се получава единство между душата и разума. Не мисля, че трансърфингът не ти е интересен, щом посещаваш форума и питаш, значи ти е интересен, просто се опитваш да достигнеш до същността, тъй като имаш твърде много мозък в главата си и не възприемаш аксиомите, по-интересни са ти теоремите с доказателства. Разбирам те, аз самият съм такъв. Но все пак за начало ще дадем няколко аксиоми.

Аксиома 1. Чудеса не съществуват.

Аксиома 2. Успехи можеш да постигнеш единствено със собствен труд (с главата, ръцете, хитростта, уменията си да завързваш връзки).

Изучи биографиите на успешите хора, те са положили голям труд по пътя към успеха, никой не е станал богат вследствие на чудо, всички са движили краката си по пътя към своята цел, на мнозина им е провървяло, веднага са тръгнали към своята цел през своята врата и не са губили време за чужди цели. Макар че има и такива, които са поели по правилния път не веднага. *Какво отличава успелия човек от неуспелия?*

Интелектът ли? Не винаги.

Специални способности? Не у всички.

Тогава какво отличава галениците на съдбата от неудачниците?

1. Те са уверени в себе си, в своята правота, че са направили правилния избор.
2. Няма психологически блокажи и комплекси.
3. Не губят време и психическа енергия да размишляват какво мислят за тях околните.
4. Те умеят да правят впечатление на необходимите им хора, а когато е нужно - и да ги манипулират.

5. Умеят без грешка да откриват „златни жили“, т.е. да откриват къде могат да постигнат успех.

Ако човек поначало има правилен възглед за живота и вярна психологическа нагласа, не му трябва трансърфинг. А ако от дете е възпитаван в неправилна психологическа атмосфера, ако е потиснат и с маса комплекси, му е нужно добре да поработи над себе си, за да постигне светогледа на успелия човек. Бенни, ако нямаш проблеми и правилно гледаш на живота, не си губи времето с трансърфинг, посмело движи краката си и самичък постигай целта си. Имаш ли все още психологически блокажи и искаш ли да се отървеш от тях, но си се разочаровал от трансърфинга, захвърли го и не посявай в нас семето на съмненията - на нас, които сме тук, той ни подхожда. Потърси нещо, което ще работи лично за теб.

Например аз се опитах да се заема със симорон, като основна техника обаче не ми подхожда, а само като спомагателна заедно с трансърфинга. Посетих Хакерите на сънищата¹³ - не е моят път, четох Кастанеда - не ми подхожда. А трансърфингът ми подхожда - той е моят път. Успех, Бенни, търси своята техника и непременно ще я намериш. Или не я търси, не си губи времето, щом и така всичко ти е наред (защо здрав човек да взема лекарства?).

Solus: Ей, Бенни(хил), не му мисли, времето ще те излекува... Ти си юнак дори само защото умееш да мислиш правилно, само че не философствай.

¹³ Хакери на сънищата - Интернет общество, занимаващо се с осъзнати сънища.

Ландмш: Имам маса познати, които са успели в живота, в материален план, и се занимават с всички тези практики... но не ги използват за правене на пари... според мен не си разбрал правилно същността на езотериката... тук не спада правенето на пари...

Колко дълбоко са пуснали корени в теб социумните шаблони... успял - значи богат... пълна глупост, миличък... има много по-интересни неща от правенето на пари.

Ти мислиш, че магьосникът е човек, който непременно е потънал в „шоколад и баклава"... чел си много приказки като дете... магьосникът е човек, който променя реалността около себе си... не си ли се замислял защо успелите хора (олигарсите и мултимилionерите - както ти разбираш успеха) държат цял легион лечители и предсказатели, вълшебници и магьосници? Ами защото, приятелю, тези хора променят реалността за дадения индивид... а на тях самите не им пука за количеството пари в портфейла им... макар че ако е необходимо, си осигуряват охотен живот... както го разбират те. „Удоволствието винаги идва от нещо извън теб, докато радостта се ражда вътре в теб. Това, което те радва днес, утре може да ти причини болка, дори изобщо да изчезне и тогава изчезването му ще бъде болезнено за теб."

Езотериката не учи как да правим и да трупаме пари, тя учи как да стигнем до себе си... „Буда казва, че болката и страданието са резултат от наличието на желание или стремеж и за да се освободим от болката, трябва да разкъсаме паяжината на желанията. Всички страстни желания са оръдия на разума, който търси спасение или удовлетворение извън себе си или в бъдещето, представляващо заместител на радостта от Битието..." Психологията е наука за душата... така че и тя няма място тук...

„Хората често могат да влизат в състояние, което ги кара в угода на своето его да се стремят към похвали и награди, както и към други неща, с които могат да се отъждествят, за да запълнят празнината, дупката вътре в себе си. В този случай те се стремят да завладеят нещо и да го притежават; пари, успех, власт, признание или специални познанства и връзки главно за да се чувстват по-добре по отношение на самите себе си, да се чувстват по-реализирани и цялостни. Но дори да имат всичко това, скоро откриват, че дупката си съществува и освен всичко друго е и бездънна. И тогава наистина се оказват в беда, защото вече не са в състояние да продължават да се самоизмамват и да се самозаблуждават.

Тъй като егото води началото си от чувството за самия себе си, т.е. е производно на това чувство, то се нуждае от отъждествяване с външни неща и прояви. Нуждае се от постоянна защита и подхранване. Най-разпространената форма на отъждествяване на егото е завладяването на нещо.

Например длъжност или социален статут и обществено признание, степен на информираност и ниво на образование, физическо състояние и външен вид, специални способности, рядко познанство, лична и семейна история, система на убеждения, както често и политически, националистични, расови, религиозни и други форми на колективна идентификация. Ти не си всичко това. Не те ли плаши това? Изпитваш ли облекчение, че го осъзнаваш? Всичко това рано или късно ще се наложи да го пуснеш."

Точно на това учи езотериката... да се освободиш от всички егоистични привързаности... връщане към себе си, към самата Същина... и това е много по-интересно от правенето на пари и трупането на сандъци със зелени американски рубли... а изобщо „всекиму своето"... твоят път може би е по-интересен? Тогава си крачи по него без комплекси и нравоучения... стани самия себе си... макар че сега ти е сложно...

Benny: Кой знае защо, сте се хванали за „милионера", макар че го дадох просто като пример. Напълно допускам, че можеш да бъдеш щастлив и без милиони, но ако си реализиран например в творчеството. Въпреки че възможностите за щастие, ако имаш пари, все едно са много повече. И за реализация, и за всичко останало.

Целта на първия ми постинг беше да обърна внимание на факта, че много хора постигат успех в живота без изучаване на психотехнологии и езотерика. Просто съм го забелязал и исках да го обсъдим. А повечето от вас възприеха това като атака срещу любимия им трансърфинг. Е, аз не съм готов да губя време за празен спор. Готов съм за обсъждане.

Сега-засега за себе си направих само един извод или откритие. Очевидно повечето от

тези успели хора, без да изучават психотехнологии и езотерика, постъпват тъкмо съобразно с изложените там идеи и принципи. И всичко им се получава автоматично. Тези принципи са в подсъзнанието им, не трябва да ги учат.

А други четат и се опитват да приложат това съзнателно, но не им се получава. Изглежда мозъкът на всички работи различно. Или някои имат поначало повече серотонин и позитивизмът им е присъщ.

Така например, ако преди смятах, че смисълът на фразата „Пари при пари отиват“ се състои в това, че имайки пари, ти имаш възможност да ги влагаш и да печелиш повече, сега мисля другояче. Просто притежавайки пари, ти преставаш да се вълнуваш по този повод. Те вече са в наличност и не те заплашва глад. Говорейки с езика на трансърфинга, намаляваш тяхната важност. А когато не се вълнуваш по този повод, и по-лесно ги печелиш.

Sphere: Отлично казано, няма какво да се добави.

ДУШАТА

А за какво е тук това защо?

РАЗУМЪТ

Не те разбрах?

ДУШАТА

Защо е тук това за какво?

РАЗУМЪТ

Ти бълнуваш ли?

ДУШАТА

С други думи, защо това за какво е тук? Или изобщо за какво това защо тук е такова?

РАЗУМЪТ

Престани да се държиш като палячо!

ДУШАТА

Искам да си изясня - все пак необходимо ли е?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Както вече казах, резултати постигат онези, чието намерение е насочено за постигане на целта, а не за изучаване на езотерични практики. Можеш цял живот да се обучаваши - и какъв смисъл? Ако нямате понятие за трансърфинг, но векторът на вашето намерение е насочен към целта, ще я постигнете. Всичко е много просто - управляването на реалността е управляване на вектора на намерението и на отношението към действителността.

Векторът на намерението на любителя на езотериката е фиксиран, стопиран е върху изучаване на методи за постигане на целта. За разлика от него милионерът е прочел няколко книги, направил си е изводи и е ориентирал вектора си към истинския процес на постигане на целта - започнал е да действа. Това е цялата разлика между тях. Щом любителят престане да се рови из книгите и премине към реални действия, също ще стане милионер. А засега е способен единствено да говори верни думи. Така че се получава -умен, но беден.

РАЗУМЪТ

Излиза, че за да постигнеш целта си или, да речем, да забогатееш, изобщо не е задължително да изучаваши трансърфинга? Ако както се изрази един от форума - „пари при пари отиват“, значи не са необходими никакви знания? Парите отиват при пари, богатият богатеє, а бедният обеднява и нищо не можеш да промениш?_

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Познаването на принципите за управляване на реалността не ще попречи на никого. Наопаки, с помощта на трансърфинга целта ще бъде постигната много по-бързо и ефикасно. Защо да се отказваш от подобно знание?

А че бедните обедняват, а богатите богатеят, това е резултат от техния манталитет, те, от начина им на мислене, с този образ те се оглеждат в огледалото на света. Не съществува никакъв „закон за привличане на парите“. Ако в мислите ви се е загнездил шаблонът „не ми стигат парите“, така и ще се отразява в действителността. И обратното, ако „имам пари“, тях

винаги ще ги има в достатъчно количество. Откъде ще дойдат - няма значение. Главното е - каквато е картината в ума ви, такава е и реалността.

РАЗУМЪТ

А как да ги спечелим, за да създадем в мислите си нужния шаблон?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Преди всичко е необходимо да се движите към целта си, тогава парите ще дойдат автоматично, като съпътстващ атрибут. Те действително са само атрибут, но трябва да умееш да работиш с тях.

Например на шанда в магазина бедният човек брои всяка копейка, пресмята как да икономиса, харчи много малко и постоянно се оплаква от високите цени. Мислите му са фиксирани върху едно - парите непрекъснато не стигат. Точно този негов ментален шаблон се реализира в действителността. А нима може да бъде другояче? Защото той стои пред огледало.

РАЗУМЪТ

Но нали той така или иначе ще трябва да пресметне копейките си и да икономисва, иначе няма да му стигнат до заплата.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Действително тук има един парадокс: не бива да икономисваш, а е невъзможно да не икономисваш. От този затворен кръг обаче можеш да се измъкнеш, като промениш стереотипа на мисленето си. За тази цел трябва да откъснеш вниманието си от огледалото и да го прехвърлиш върху образа.

Беднякът гледа отражението си като омагьосан, без да откъсва поглед, и вижда една и съща картина - има малко пари. В този смисъл той е във властта на съня, който няма да се промени, докато сънуващият не се събуди. А за да се събуди, е необходимо да прехвърли вниманието си от отражението върху образа: не как живея, а как мисля.

Необходимо е да се мисли не че парите не стигат, а че ги има. Нали в портмонето все пак има нещичко? Точно върху този факт трябва да се съсредоточите. Пари има. Не е важно колко, главното е, че ги има.

Ако засега не ви стигат средствата да си купите нещо, не съжалявайте, а просто отложете покупката. Вие ЗНАЕТЕ, че скоро ще имате средства. А в случай че сте решили да изхарчите пари за нещо, не се колебайте и в никакъв случай не съжалявайте. Колкото повече се стискате, толкова по-малко ще се върне към вас. Самият факт на „жалене на парите“ твърдо фиксира вниманието ви върху това, че не ви стигат. Ето защо трябва да получавате пари с любов и радост, а да се разделяте с тях - безгрижно.

Ако в момента имате малко пари, непреклонно повтаряйте, че *имате и ще имате още повече*. По този начин формирате съответния образ, който постепенно ще се отрази в реалността. Скоро ще откриете, че паричният поток наистина ще нарасне. А след известно време изобщо ще престанете да се тревожите за наличието на пари - те винаги ще са достатъчно. Така, постепенно, мисленият ви шаблон така ще се преустрои, че ще стане като у богатите, които не се замислят за средствата.

ДУШАТА

Много яко! Също като беднякът сам да се хване за яката и да се изтръгне от бедността като от блато.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Точно така. Ако сега Разумът зададе въпроса - откъде ще дойдат парите, аз не ще мога логично да му отговоря. Такова е невероятното свойство на реалността - както мислиш, така и получаващ.

VII. КОШМАРНИ УЖАСИ

Дяволче в буркан

ДУШАТА

Сега ще започнат ужасни кошмари. Цялата треперя от страх.

РАЗУМЪТ

Какво ще му се страхуваш - нали сънищата не са наши.

ДУШАТА

Ау, не, страхувам се от дяволчето, сега ще се напишкам.

РАЗУМЪТ

Добро средство срещу страха е някаква бодра песничка. Ей сега ще ти я изпея.

ДУШАТА

Ама ти съвсем си пощръклял! Не съм очаквала от теб подобно нещо. Дори престанах да се страхувам.

РАЗУМЪТ

Ами нали това беше целта!

Рузик: Хора, обяснете ми какво не правя както трябва? Сама не разбирам... След отпуска по майчинство започнах нова работа, всичко е прекрасно, с изключение на непосредствения ми ръководител. Целият колектив е нов, той ни ръководи от Москва. Смята през февруари да се премести при нас, да поживее година-две. Само споменаването му предизвиква невроза у всички. Държи ни в постоянно напрежение. Какво ли не правих, защото разбирам, че нещата опират до мен, трябва да променя отношението си към ситуацията и всичко ще се нареди. И с любов работих, и слайдове въртях, и симорон използвах. Разбира се, ситуацията малко се подобри, поне на мен и на подчинените ми практически не крещи. Но все едно - дори краткият контакт с него ни изважда за дълго от релси. Ами ако заживее тук? Затворен кръг, знам. Но кой знае защо, не мога нищо да направя със себе си, в такава мъка съм затънала, че чак ми се плаче. Ще ме посъветвате ли нещо?

Видушака: Не си ли опитала „да го натикаш в буркан"? Често ми помага в подобни ситуации...

Рузик: Да си представя, че е в буркан ли? Не, опитах да поставя помежду ни огледало, да му се връща всичко обратно - помага. Засега общуваме главно по телефона и всяко извънмяване предизвиква у мен страх и раздразнение. Кой знае защо, от този началник изпитвам буквално животински страх, опитвах се някак да си го обясня, но нищо не излиза. Всякакви обяснения си давах - и че най-лошото, което може да ми направи, е да ме уволни, а животът ми няма да свърши с това, я. Помага ми, но не за дълго. Искам да си изясня защо той е в моя живот.

Видушака: Представяш си, че го захлупваш със стъклен буркан и че дори го чуваш някак глухо... Поправете ме, но ми се струва, че на енергийно ниво той е вампир, съзнателен или не. А срещу вампирите бурканът е първото средство. Може и „клин клин избива" -т.е. през това време да се страхуваш от нещо още по-страшно, а после да си докажеш, че това „по-страшно" е голяма глупост, и да престанеш да се страхуваш... Може и да правиш подаръци на шефа си, някой беше подарил мислено раиран слон, казват, че помага...

Cruiser: Аз имах горе-долу същата ситуация. Наложих се да сменя работата си. Също мислих дълго - каква е причината? Смятам, че съм човек с чувство за дълг, отговорен и изпълнителен. Същият въпрос - защо той е в моя живот? Наскоро прочетох в един постинг на Ландмш: „Имаш точно това и точно толкова, на което съответстваш". И се събуди още един Буда (шегичка). Внезапно се вгледах честно в себе си и видях нещо, което преди не можех да осъзная. Въпреки всичките си положителни качества в живота винаги съм бил втори, точно изпълнявах решенията на ръководството, но не проявявах лична инициатива и се мъчех да избягна отговорността. Началникът е взел решение -началникът отговаря, а моята работа е да изпълнявам. Тоест тази ситуация ми бе дадена, за да напредна в развитието си и да осъзная, че като си на ръководна длъжност, трябва да имаш качествата на лидер. Освен това бях много мек човек, не обичах да споря. Сега мога да кажа своето „не", мога да изразявам и да отстоявам своята гледна точка.

Любопытной Варвара: Моите варианти:

1. При разговор със „страшилището" го постави в зоната на комфорт. Представи си, че разговаряйки с теб по телефона, той седи на шезлонг на плажа и си пийва коктейл, пуши

пура и разглежда лежащата до него полугола красавица и ти крещи само защото иска да произведе впечатление на „суров момък“.

2. Съжали го: той е толкова нервен, натоварен с милиони проблеми, блъска се от сутрин до вечер, заобиколен от врагове-конкуренти. Съчувствай му. По-нататък - според фантазията ти.

Pilot: Първо, трябва да действаш безупречно, когато се отдаваш под аренда. Второ, има и фрейлинг.

Звездуля: Аха, точно така, подаряваш му слон и си го представяш него, милия, на този слон с изхвъркнали очи.

Юта: Навремето „бурканът“ също *много* ми помогна. Суперско действие оказва визуализацията, само не затваряй капака, защото човекът може и да се задуши! Ние виждаме в другия само онова, което има у нас. Замисли се! И още едно добре действащо средство за хора, които ни напругат - мислено си казвай: „Аз съм като ТЕБ“. Напрежението спада, човекът също го чувства и усеща своята независимост от него. Опитай!

Рузик: Подарявала съм му вече купчина подаръци, изпращах му любов и го изпроводих на различни пътешествия. Отиде в страната си (чужденец е), погостува и се върна. Не мога да се надявам, че в реалния живот е по-добър, отколкото по телефона - вече сме работили с него и реално. Абсолютно точно е енергиен вампир - дори от разстояние се изхитрява да ни изпива соковете, а когато пристигне, мамо мила... Днес целия ден се заяждаше за дреболии. Жал ми е да напускам работа - освен него всичко друго ме устройва, пък и за откриването толкова работих, че ми е жал да оставям всичко наготово на друг. Разбирам, че той ми е изпратен с някаква цел. Нещо някъде не правя така, както трябва, но какво? Идвам си вкъщи и рева, нямам сили нито за детето, нито за мъжа си.

Душата

А аз и от дяволчето в буркана се страхувам.

Надзирателят

Страхът от началството се определя от чувството за вина: длъжен съм да изпълнявам образцово дълга си, иначе страшно и жестоко ще ме накажат. Чувството за вина поражда наказание в най-разнообразни форми - от дребни неприятности до големи проблеми. Външното намерение непременно ще включи в сценария някакво наказание. Така е устроен шаблонът на човешкото светоусещане: за грешката трябва да има наказание и душата заедно с разума са напълно солидарни за това.

Освен това чувството за вина още повече засилва поляризацията. Като следствие равновесните сили навличат на „виновната глава“ всевъзможни неприятности. И най-досадната от всички са манипулаторите, които се трупат като нахални мухи. Те са се изхитрили да индуцират чувство за вина у своите „клиенти“. Ако човек има склонност да поема вината, манипулаторът ще направи всичко възможно да му струпа още повече.

Комплексът за вина започва да се насажда още от детска възраст. Възрастните понякога използват забранени методи да принудят възпитаниците си да се подчиняват. Ако детето дълго време е под попечителството на типичен манипулатор, в неукрепналата му психика здраво е вложен нещо като микрочип във вид на неосъзнато чувство за дълг или задължение да се отработи някаква повинност.

„Програмираният“ е обречен да носи своя тежък кръст и да бъде марионетка в ръцете на манипулаторите, докато този микрочип се намира в подсъзнанието му. Но как да се извади оттам? Не е възможно да се задуши вината и просто така да се отървеш от нея - твърде дълбоко е заседнала. Душата и разумът твърде дълго са живели с това усещане - вечно да бъдат с нещо задължени на всички. Да се извадят От това състояние може само с конкретни действия.

А именно - необходимо е да спрете да се оправдавате. Тук се проявява особеният случай, когато лечението на следствието отстранява причината на болестта. Не е нужно да се убеждавате, че не сте длъжни никому за нищо - все едно, няма да успеете. Просто следете обичайните си действия, за което ще е необходима осъзнатост. Ако преди сте имали навика

да се извинявате по най-малкия повод, сега си създайте друг навик: обяснявайте постъпките си само когато това наистина е необходимо. Не бива да се убеждавате, че не сте длъжни. Нека усещането за вина си остане вътре във вас. Външно не бива да го показвате. Неполучавайки от вас предишните ползи, манипулаторите постепенно ще ви оставят на мира. Същевременно душата и разумът постепенно ще свикнат с новото усещане: вие не се оправдавате, значи така и трябва, а следователно вината ви не съществува. Резултатът е, че поводи за „изкупление“ ще има все по-малко. Ето тъй, по веригата на обратната връзка, външната форма малко по малко ще приведе в норма вътрешното съдържание - чувството за вина ще изчезне, а след него и съответните проблеми.

Съседите гадняри

ДУШАТА

Защо непрекъснато мълчиш? Струва ми се, че искаш да се скараш с мен!

РАЗУМЪТ

Не ми пречи - мисля.

ДУШАТА

Да, бе, той мислел! Ама че мислител. Кавалер на ордена на Почетния ахмак, ето кой си!

РАЗУМЪТ

Защо се горещиш, какво те сполетя?

ДУШАТА

Теб искам да те попитам! Ти налиташ на скандал! Целият е в мисли, фантасмагоричен умивалник такъв!

РАЗУМЪТ

Брудершафтна мазохистка!

ДУШАТА

Какво?! Мерзавец в доматен сос!

РАЗУМЪТ

Маринована гадина!

ДУШАТА

Оглозган кокал такъв!

РАЗУМЪТ Камилска уригня!

ДУШАТА Мокър тампон!

РАЗУМЪТ Лигла!

ДУШАТА

Но все пак те обичам.

РАЗУМЪТ

И аз те обичам.

Judzhin: Привет на всички. Наех квартира и благополучно си живея в нея. Съседите от горния етаж изхвърлят боклука си през прозореца и той се закача по клоните на дърветата пред моя прозорец. Прекрасен пейзаж: пликове с остатъци от селходка и месо (в горещините благоухаят и наоколо гъмжи от тлъсти мухи), обелки от банани, дини, пластмасови бутилки, пакетчета от чай, остатъци от супа, черупки от яйца, чорапи, гащи, презервативи и прочее. Аз съм начинаещ трансърфър и вече се научих да не се дразня. Разбирам, че в живота има всичко и всичко има право на съществуване. Но любимата ми душа ми казва: „Не искам да мириша тази воня и да виждам тази боклукчийска яма, искам да се люблювам на природата и да дишам свеж въздух, като изляза на балкона.“

Отначало свалях пликовете с дълга пръчка. Сетне позвъних в домоуправата (казаха ми, че там живеят пияници и с безполезно да се свържат с тях). Обадох се в екологичната полиция (казаха ми, че глобяват само за спрели коли в лехите). После ми мина мисълта да ги „изтероря“ или да отрежа дърветата. Сетне си помислих, че трябва да изтърпя всичко това и да го приема като изпитание от „махалата“. Последно се замислих за преместване в друго жилище. Искам да ми кажете мнението си за тази ситуация. Как да мисля и да постъпя, за да

не се повтори? Благодаря.

Sphere: УЖАСССС!!! Това беше първата ми реакция на твоя постинг, само за миг, но после осъзнах, че все пак сме транссърфъри. Първото, което ми мина през ума, е симоронският ритуал да благодариш на Ванечка. С езика на транссърфинга това действие може да се нарече инверсия на реалността и намаляване на важността, както и възможност да се изтръгнеш от водовъртежа на махалото. И така, описвам ритуала.

Благодариш на Ванечка, че живееш в това жилище и че той те предупреждава, че може да бъде и по-лошо. Благодарни му за предупреждението, че те могат да хвърлят боклука не по дърветата, а направо в твоята квартира и да те изгонят от нея, и ти ще отидеш да живееш на сметището, и боклукът ще бъде не по дърветата, а около теб, а ти ще живееш сред него, и заради „клошарство“ ще те изгонят от работа, твоята любима ще те остави, приятелите ти ще се отдръпнат от теб и дори родителите ти ще се срамуват от теб...

Като изпълняваш този ритуал, включи въображението си, почувствай го, преживей това за миг, доведи действието до абсурд, почувствай живота на сметището. Изпълнил си ритуала, честно си живял няколко минути като отпадък от обществото - стига толкова, достатъчно е. Сега подари на Ванечка душевно спокойствие като... Е, това е работа на фантазията ти. Подари му „авторски“ подарък, нещо, което не съществува на света, а е само във въображението ти: танцуваща диня с лилави ботинки или захилен понтонен мост, каквото ти роди фантазията. Създай подаръка като мисъл-форма и го дари на Ванечка.

Направил си ритуала - и стига толкова, забрави го, повече не бива да се връщаш мислено към живота на сметището, един път е достатъчно. Тогава включи слайд или положително твърдение. Представи себе си щастлив в жилището си, как се любоваш на прекрасната гледка от прозореца, отваряш го и вдъхваш чудния аромат на свеж въздух. Само недей да предполагаш по какъв начин ще се отървеш от омразните съседи - пътищата на решението не са твой проблем.

Solus: Можеш да се преместиш, но останалите нерешени проблеми в съзнанието ти ще се материализират и на Друго място (проверено е) - така че просто намали важността и си представи, че това е за добро и без него не би могъл да живееш. А можеш и да се качиш у съседите и от техния прозорец да изхвърлиш и своя боклук, като предварително им благодариш за пейзажа под прозореца и за аромата (сериозно говоря, виж как ще реагират).

Pilot: Кажете, моля те, дали има някой или нещо, което ти пречи още сега да бъдеш не „начинаещ“, а просто транссърфър? Защото сега, когато поглеждаш от прозореца, не виждаш картината, която толкова цветисто ни описа по памет (между другото имаш добри възможности за визуализация). Нали не искаш да получиш отново този слайд През лятото? А безспорно ще го получиш. Така действа това - не искаш, а получаваш. Помисли си защо. Узнай го самостоятелно от транссърфинга.

Например Shere успя да ти опише симоронския ритуал (същевременно можеш да станеш и начинаещ симороновец). Знаеш ли, защо пък да не опиташ да се качиш при съседите с бутилка? Представи си, че това точно е случаят, при който без бутилка няма да се справиш. Ще станете приятели и те по приятелски ще си изхвърлят боклука на друго място.

Mercury: Идеята за бутилката не е лоша. Макар че ако не пиеш... При нас също понякога изхвърлят боклука си през прозорците. Над нас са 9 етажа, върви, че разбери...

Льолик: На всеки етаж по бутилка - ще си изясните кой хвърля. А ако говорим без майтап, това не е ефикасен начин, има вероятност същите хора да идват при теб за поредната бутилка или да клинчат пари за пиене.

Judzhin: Изобщо не пия алкохол и нямам намерение да пия със съседите - душата ми не иска това... Към „клошарите“ се отнасям нормално. Случвало ми се е да се окажа „клошар“ в буквалния смисъл (аз съм имигрант), затова симоронската визуализация няма да ми повлияе кой знае колко. Какво според вас трябва да променя в мислите си? Дали да кажа на душата си: „Потърпи, в момента отработвам значимостта...“? Или да се преместя на друго място, спокойно, неутрално, без емоции, просто да се преместя?

Льолик: Аз направих точно това, когато се оказах в подобна ситуация, само че смених

не само квартирата, а и страната... вътрешният ми покой ми е по-скъп. И както тогава ми се струваше, опитах всички пътища за примиряване със ситуацията.

Sphere: Опитай се да поставиш задача на твоя свят да се погрижи за теб, върти слайда и наблюдавай как твоят свят се грижи за теб.

Pilot: Наистина реалността на пияниците може много лесно да се управлява. Светът ви лесно ще се справи с тази задача - само си дайте поръчката.

Judzhin: По някое време работих във Франкфурт на Майн. Да, преместването ми в Германия би решило много проблеми... Но не се получава... Разумът казва на душата: „Приеми сметището, че може да стане и по-лошо." А душата отговаря: „Аз почувствах колко ми е комфортно, където няма „сметища"... и нямам намерение да ги приемам." Научих се да слушам душата си... тя най-добре знае какво иска.

Arnika: Преди всичко трябва да осъзнаеш, че съседите са марионетки „в ръцете" на някакво махало. А какво да правиш с махалата - знаеш. Когато престанеш да подхранваш това махало, нещо ще ти просветне.

Льолик: След множество варианти чух глас: „Отдръпни се, бъди неутрална „към тях", потърси други пътища, където ги няма „тях".“ За мен това беше като „шут" за действие, иначе едва ли щях нещо да променя. Обмислях най-различни варианти, включително и за Германия... А сетне просто забравих, защото ме завъртя водовъртежът в творческата ми работа... щом пуснах ситуацията, веднага се посипаха поръчки... и дори покана пристигна.

MaD_DoG: Първото, което трябва да направиш, е да отидеш при съседите и да решиш проблема с тях. Чуй се: „Смъквах ги с дълга пръчка, ходих в милицията, не се дразнех..." Ти мъж ли си? В кого ни превръща трансърфингът, щом вече се страхуваме да изразим недоволството си от съседите? Скоро на главата ти ще се изсерат, а ти „няма да се дразниш".

Питах какво трябва да правиш. Ще ти кажа какво да правиш, само че не съм убеден дали ще го направиш както трябва. Вземи онази същата дълга пръчка (а най-добре чук) и върви да счупиш някоя и друга глава. Точно така, без излишни разговори. Почукай на вратата и щом ти отворят; тутакси удрай по главата който се покаже. Повярвай ми. действа стопроцентово. Съседите не само ще престанат да изхвърлят боклука си през прозореца, но и твоя ще изнасят. Не си струва да ги подхранваш с бутилки. Глезиш ги, и то съвсем напусто, хората разбират само един език - езика на силата, дай им да разберат, че ти си по-силен от тях.

Nasos: Не, не и не!!! Не бива със собствените си ръце да биеш съседите! *Глунаво е!!!...* пък може и проблеми да си спечелиш!!! Само с чужди ръце!!!

Katyava: Опитай да провалиш махалото!!! Казваш, че душата ти искала чист въздух? А да не би да е разумът! Няколко години живеях пред строеж на цял комплекс. Няма да ви описвам всички прелести на живота си. Тогава не познавах трансърфинга. Просто откачах. После плюх и престанах да обръщам внимание. В живота има толкова интересни неща освен строежа (или боклука пред прозореца). Сега се премества на ново място (купихме си жилище) - до парка в тихо място. Изобщо провали махалото си. ако не успееш да го унищожиш.

Душата

О, колко съм бясна! Колко съм безпощадна! Планини, ще ви разруша! Море, ще те изпия! Земя, ще те изровя! Небе, ще те продупча!

АЗУМЪТ

Какво ти става?

Душата

Вдъхнови ме яростта на сънуващия. Виж каква сила има в думите: „Смърт за смърт! Око за око, зъб за зъб четирикратно и стократно!" Не е като лигаво-инфантилното: „Възлюби-и-и-и ближния си като самия себе си."

„Стани Ужас за врага си" - така трябва! Едва отворил уста, ти тутакси го фрасни по муцуната и го ритни в корема, а сетне удрай главата му в стената и ухото му откъсни, и нос

му счупи!

РАЗУМЪТ Ама ти май съвсем откачи, веднага се успокой!

ДУШАТА

Добре, де, шегувам се. Просто ми харесва всичко, което е пълно със сила. Обичам, когато правя нещо, да е с пълна сила.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Когато се ражда неистово чувство като например омраза или остра неприязън, душата и разумът се сливат в единство. Ако ненавиждате нещо, то е от цялото ви сърце. Любав с такава сила обаче се среща рядко. Какво става тогава? Мисленият образ в единството между душата и разума е фокусиран ясно, следователно също така ясно се отразява в дуалното огледало, т.е. в реалността. Влагайки вътрешната си сила в негативното отношение, по този начин ясно давате на огледалото да разбере какво трябва да има в отражението. Няма значение дали искате да го видите или не. Главното е, че създавате ясен мислен образ.

Колкото по-силно ненавиждате съседите си и колкото по-често фиксирате вниманието си върху това, толкова повече ще изтърпите от тях. Всички миризми, звуци и боклуци ще се стоварят върху вас.

ДУШАТА

Как да се борим с това?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

За съжаление с помощта на транссърфинга е невъзможно да се отстранят всички прояви на съседското битие. Ако хората по природа са нечистоплътни и дебелокожи, по който начин няма да ги промените. Сроевете на вашите светове се пресичат в мястото на общото ви местоживеене и нищо не може да се направи. В материалния свят далеч не всички проблеми се решават с метафизични методи. Не можеш да отстраниш мръсотията от слоя на своя свят, ако тя като от канализация тече от чуждия слой. Така че най-добрият изход е да се използва техниката на транссърфинга за преместване в друго жилище.

РАЗУМЪТ

Но няма нищо не може да се направи?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Може само да се намалят „волумите“ на съседския бит. Интензивността и обемът на всичко, което идва от тях, е в пряка зависимост от това, доколко то не ви харесва. Колкото повече се ядосвате, толкова повече идва. Затова трябва да направите усилие и да спрете да обръщате внимание на досадните съседи. Накарайте се да не реагирате, прехвърлете вниманието си върху нещо друго, представете си съседите като клоуни - както щете, само да ги изхвърлите от мислите си. Тогава поне няма да има изостряне на ситуацията.

РАЗУМЪТ

Какво по-конкретно кара съседите да се „активизират“, ако аз не им вдигам скандали, а просто тихичко ги мразя? Нали не съм в състояние с намерението си да въздействам върху поведението на хората?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Силата, която въздейства върху хората, е махалото. То се подхранва с енергията на конфликта и се стреми по всякакъв начин да разгори тази енергия. Махалото чувства вашето недоволство и се прикрепва за вас с една нишка. Втората протяга към обекта на вашето недоволство. Вие се ядосвате - енергията ви отива при махалото; част от нея то предава на другата страна, от което тя излиза от равновесие и започва да върши още по-ненавистни ви неща. Така се разлюлява махалото. Но ако вие не реагирате, нишката се къса, енергийният поток спира и махалото угасва.

Да живееш с алкохолик

ДУШАТА

Днес нещо съм... несъсредоточена...

РАЗУМЪТ

Пиенето без мярка не довежда до нищо добро. А както е известно, ти не знаеш мярка.

Душата

Трябва добре да разбереш... а ти не разбираш добре... Дай да ти направя мускулна целувка...

Разумът

Върви да се напиш, попмодел такъв, а ние ще изгледаме съня ти.

Sarina: Моята законна половинка по 3-5 дни два пъти в месеца умира пред очите ми от дружбата си със Зеления змей.

Михаил: Така, а ти не си ли опитвала и него да включиш във вълната? Много помага. Аз самият обичам тази работа, но сега значително по-малко и главното - махмурлукът ми изчезна някъде!

Sarina: Мишечка, благодаря за съвета. Моят ненагледен заради скитанията ми по градове и страни смята, че главата ми е болна. Така че нямам авторитет пред него. Годна съм единствено да спасявам него от самия него. А теб не те съветвам да продължаваш тази дружба. Наблюдавам как хванати за ръце, партньорите дружно шества! към гроба: имам предвид алкохолика и З. змей. Имам 7-годишен опит на бойна другарка. Общо домакинство, деца... Ужас!

Ландъпп: Ти си се заинатила да се бориш за него... Какво искаш? Пусни ситуацията... нека сама се развива. Като смяташ, че му помагаш, по този начин го погубваш. Разбери, това с негов избор и ти нищо не ще направиш. Минал съм го на собствен опит. От това блато най-добре е да се измъкнеш сам. А че ти харесва... това се разбира от само себе си. Не си ли опитала да смениш законната си половинка?

Михаил: „А теб не те съветвам да продължаваш тази дружба"... ето че се хвана! И мен се опитваш да спасяваш. Излиза, че не „тъничка връвчица", а огромна енергийна пиявица здраво се е залепила за теб, но ти знаеш - те правят така, че да не усетиш ухапването... замаскират се. А ние ще я хванем за ушето и ще я изкараме на слънце! И веднага си проличава - старият ни познат, Махалото. А за това г-н Зеланд е писал мнооооого. Запомнил съм главното - направи нещо съвсем необичайно, нещо, което и ти не очакваш от себе си. Разчупи стереотипа.

Скиталец: Може да не му е времето и мястото, но ще кажа, че често алкохолизмът възниква като защита от излишната опека, от постоянното „пилене", от тикането на носа в задълженията, от формирането у човека на чувството за вина. Ако мъжът ти е започнал да пие в родителското семейство, значи има авторитарна майка, ако при теб - отпусни хватката. Впрочем трябва да я отпуснеш при всички случаи.

Leshiy: А аз нямам проблеми с алкохолизма. Мога да изпия повече от литър водка (проверил съм го от опит), но щом си спомня за махмурлука, тутакси изгубвам желание да пия. И все пак алкохолът е силно махало. Ако не пиеш дълго време (един месец), повече не ти се иска. Така че се налага да се поддържаш във форма

Бегущая по волнам удачи: Моят мъж много пие. Не мога да го нарека алкохолик, но се случва 2-3 пъти в седмицата. Най-страшното е, че става агресивен. Не се стига до бой. но поведението му става все по-страшно и по-страшно (мята по стените вилици, чинни, непрекъснато псува, а главното - всички са му врагове: в работата, вкъщи, родителите...). Какво ли не опитах: водих го на невропатолог, пробвах със симорон (изпращах Зеления змей в топлите страни), нищо не помага. Той отказва да се лекува, защото не се смята за болен. Пробувах му Зеланд, но той прочете някъде към 40 страници и изгуби интерес - не вярва (образованието му е техническо, затова има много въпроси и не приема нищо на вяра). Какво да правя? Не ми се иска да се развеждам, живяхме заедно 18 години. Подскажете нещо...

Ворона: Накратко казано, пиянството е много силно махало. Така или иначе, ще се наложи да го провалиш. А за тази цел на първо място трябва да намалиш важността както на пиянството на мъжа си, така и на него самия. Възможно е дори само това да е достатъчно.

Бегущая по волнам удачи: *Какво искам ли? Мъжът ми винаги да е трезвен, весел, вкъщи да има спокойствие, душата ми да е умиротворена.*

Аз съм много затворен човек, трудно ми е да се оплаквам пред познати и роднини.

Всичко задържам у себе си. Реших да пиша във форума, защото никой не ме познава. Благодаря ви за отзивчивостта и за желанието да ми помогнете. Опитвах се да намаля важността, но става по-лошо: започна да пие по-често и да проявява агресия. След вчерашния скандал седя „вяла“ в работата, сякаш са изсмукали цялата ми енергия. Накратко - кошмар...

Льолик: Баща ми преди много пиеше, но въпреки всичките му изцепки го обичах такъв, какъвто е. А пък мама веднага се хвърляше да се бори с пианството му и от това ставаше по-лошо за всички нас. Тя всеки път му напомняше, че той работи в такова достойно място, че ще отиде в работата му и ще разкаже на всички за поведението му и... махалото се люлееше и лакомо се хранеше. И нещо интересно: когато майка не си беше вкъщи, а баща ми си идваше почти без да разбира къде е, той беше тих и мирен насаме с нас, макар че характерът му е по-скоро на крал, отколкото на овца. Започваше да плаче и да ни моли нас, децата, за прошка, но щом мама се върнеше, всичко се променяше, той просто озверяваше пред очите ни. Опитвах се да ѝ обясня причината, но тя не искаше и да чуе, казваше, че всички са против нея, и тутакси изброяваше всичките си нещастия, свързани с неговото пианство, като наблягаше на самосъжалението. Упрекваше ме, че не съм на нейна страна, и казваше: „Как можеш да обичаш такъв баща?“

Бегущая по волнам удачи: При мен ситуацията е малко по-друга. Синът ми ме подкрепя, защото баща му се заяжда с него с повод и без повод. Синът ми е 16-годишен, вчера след скандала плачеше и крещеше, че мрази баща си... А аз съм тих човек и обикновено се старая да изглежда ситуацията (макар в душата ми всичко да се разкъсва от обида и безпомощност). Изказвам мислите си сутринта, на трезва глава. Не допускам да ме ругае и да крещи.

Радость: Защо доброволно да обричате себе си (и детето) на мъки? Колко години пие мъжът ви? Ако е отдавна, няма смисъл да се държите за него дори от човеколюбив. Бог ще се погрижи за него по-добре от вас. Мисля, че трябва да пуснете ситуацията (и мъжа си) да си върви. Естествено, разбирам, че може да има материални пречки. Тогава си струва да опитате с целеви слайд, може би на тема свобода... За опит пари не вземат.

Lesly: Така, сега ще започне предъвкване на подробностите. Ама вие не мислите за каквото трябва! Не мислете за проблема, а за бъдещето като за настояще!!! Непременно ще подеждат. При мен „поръчки“ за дреболии практически веднага се изпълняват. И вярвам, че това работи. И вие ще повярвате. Само практикувайте слайдовете.

Бегущая по волнам: Интересно, а как да намаля важността на проблема? Вие ми давате съвети, а аз нищо не мога да измисля. Струва ми се, че в дадения момент за мен няма нищо по-важно от това да се избавя от пианството и агресията на мъжа ми. Как да се убедя в друго?

Радость: Намерете си и други занимания. Не може да бъде да няма нещо, което е приятно за душата ви.

Рита: Как смятате, с помощта на трансърфинга може ли да се премине върху жизнена линия, където този същият алкохолик няма да бъде такъв, или е по-лесно да не живее с него?

Сева: По-лесно е да не живее с него!

Звездуля: Онова, което най-много мразиш или се страхуваш, се появява в живота ти. Майка ми винаги е ненавиждала алкохолиците и получи мъж алкохолик. Изпитвайки негативни емоции, подхранваш махалото. То се разлюлява все по-силно. Необходимо е да промениш негативизма в позитивизъм, макар че в такава ситуация е много трудно. Щом видиш близкия си човек пиан, автоматично се появява чувство на обида, яд и разочарование и сълзи в очите - пак се започва...

След като се запознах с трансърфинга, започнах съзнателно да сменям това чувство с други. Когато баща ми се прибираще пиан, съзнателно предизвиквах у себе си чувството на любов и нежност към него, представях си го като малко дете, какъвто е бил според разказите на баба ми, казвах си: „Какво щастие е, че имам такъв забележителен баща“, ако вдигах шум през нощта, просто си натъпквах памук в ушите и си мислех за приятни неща

(игнорирах махалото). Само след две-три седмици забелязах, че нещата се промениха. Той почти не пие. А ако се прибира пиан, го прави късно и веднага ляга да спи. Не вдига шум нощем и не чупи съдове. Дори новогодишните празници минаха спокойно.

Багира: Мога да ти дам квалифициран съвет. Квалификацията ми ще потвърдят старите посетители на форума. Съветът ми е следният: спасявай се както можеш. Не се боя да давам такива препоръки, защото имам 10 години зад гърба си загубени напразно здраве, сили и нерви... Илюзии... Който се е изтръгнал от лапите на алкохола, го е направил самостоятелно и благодарение на себе си... Който излиза от запоя със системи, е приел решението самостоятелно... Разрушеният живот и психика на жените на алкохолиците е тяхно погрешно решение... Вземайте децата и бягайте, докато не е станало късно!!! Късно е, когато човекът е разрушен морално и физически и трябва да живеете заедно, докато смъртта ви раздели... Може и да не е неговата смърт...

Никога няма да формирате чужд слой на света... Само своя, дами и господа!
Vereaea: Всичко е по трансърфинга: колкото повече му се ядосвам за това, толкова повече пие. Разбирам и отдавна се опитвам всячески да преразгледам отношението си -не се получава. Замислям се да заживея без него. Но възниква въпросът - а какво става с любовта, душата ме боли за него, загива човекът... Раздират ме съмнения - ами ако без мен се пропие по-бързо, може би аз все пак съм някакъв задържащ фактор или пък обратното... Изобщо къде е вече съществуващото решение на проблема? Страхувам се да не сгафя.

Кларнет: Честно ще ви кажа - ако човек съзнателно не иска да престане да пие, всички опити да го измъкнете *са безполезни*. Ще бъде само напразно губене на време. Да си тръгнете или не? Всичко зависи от причината за пианството. В случай на генетика и наследственост като главна причина (вторият случай), сто процента трябва да си тръгнете. Може би това малко ще му проясни мозъка. А ако не - тогава това ще бъде негов избор и негов проблем.

Когато причините за пианството са в неблагоприятните семейни отношения (претенции на съпругата), на първо място те трябва да се реформират. Или се разделете с добро, или кардинално променете отношенията си, тогава вероятно и водката ще си отиде от живота на съпруга ви. Друга причина е, когато човек се пречупва психологически - например е станал на 40 и е настъпила криза на преоценката, не се е справил и се е запил. Причините са много но главният мотив е слабоволие, липса на контрол над себе си, живеене като автомат.

Багира: Комплекса на жертвата в този вариант нарекох комплекс на Мария-Тереза. Помнете: нито един човек, дори Учителят на човечеството, не може да повлияе на друг човек, ако той не го иска!

ВинниПуха: Ох, и аз ще се обадя. Татко много уважаваше тази работа, брат ми също, а със сегашния ми съпруг я уважаваме и двамата. Но тъй като организъмът ми е устроен щастливо, така че не мога да стана алкохолик, а да живея с мъж алкохолик също не е розова перспектива, пък и ситуацията е такава, че няма къде да отида, наложи се бързичко да си размърдам мозъка и да започна със себе си.

Ще кажа накратко: в каквото вярваме, това и получаваме. Както казва Зеланд, виждаме в огледалото отражението на реалността, която сами си създаваме. Така че започнах да създавам трезва реалност, започвайки със себе си, без изобщо да се намесвам енергийно в слоя на мъжа ми. Н, на първо време ми се наложи да се поизпотя - пияният мъж е съмнително удоволствие. И собственото си гърло във вид на претенции, скандали и поучения трябваше да стисна.

Тогава не знаех за никакъв трансърфинг, после разбрах, че интуитивно съм уцелила правилния път. Когато обстоятелствата те притиснат, ще уцелиш каквото и да е. Точно тогава ми попадна книгата на Л. Виилма, където се казва, че мъжът пие, защото сърцето на жена му е затворено за любовта. И действително, основно имах изисквания към него и към себе си да отговаряме на определени морални норми и на определен модел на поведение. На махалата. За любов и дума не ставаше. Любовта - това е отговорът. Е, и координиране на намерението - каквото и да става, всичко е както трябва.

Но това, разбира се, е мое решение, аз нямах друг изход, нямаше как да се разделим и

къде да отидем. Това обаче си има и положителна страна - не избягах от проблема, ето защо го реших, пък и мъжът ми е добър човек. С него ми е по-добре, отколкото без него.

Ако, разбира се, някой иска да си отиде - това е негово право, може би той по този начин провокира раздялата, за да се оправдае в собствените си очи и в очите на близките си. демек пианицата е виновен.

Всъщност както разбирате, виновни няма, има определена картина на образа, която се отразява в огледалото. Променете образа, господо! И четете „Посланика“.

WORM: Като алкохолик мога да кажа - а какво им е било на приятелките на Хемингуей? Или още по-лошо - на Едгар По или Бодлер?

Ако обичаш човека и го боготвориш, ако той ти помага макар и малко да промениш света към по-добро - помогни му, щом можеш. Трябва да бъдеш по-аргументирана към него. Или го излекувай, или в краен случай му осигури терапевтични дози... Защото алкохолът или наркотиците са въпроси не на разпуснатост, а на метаболизъм, генен въпрос, въпрос на енергетика, а още по-точно - на биохимията на индивида.

Как аз си представям идеалната другарка в живота? Аз пия или пуша трева. Без това не съм творец, а за мен творчеството е главното. Идеалната другарка трябва да ми помогне (а не да ми пречи) да изпия моите 200 грама или да изпуша цигара с трева. И да ми даде възможност след това да напиша стихотворение. След един час ще бъда освободен и ще ѝ се отблагодаря.

А ако подпалвам къщата, продавам книги и спя във входовете, това е само защото се страхувам да се прибера вкъщи или да измоля 100 рубли за пиене. Икономисвам, крия се и се спотайвам. И като резултат се откъсвам, т.е. се напивам като талпа, а изгубил мярка, подпалвам къщата и се бия с минавачите...

Verenea: Затвореното за любовта сърце не е моят случай. Но виж, отношенията на зависимост - най-вероятно. Мисля, че това ми е дадено именно за да се науча да съхранявам любовта въпреки... всичко, общо взето. А какво излиза: докато не пиеш, те обичам, а щом започнеш - всичко моментално се усложнява...

WORM: Още една реплика. Най-трудно и най-неблаго-дарно от всичко на света е да се опитваш да промениш човека. Трудно е и да се приеме такъв, какъвто е. Но кой е казал, че всичко трябва да е лесно?

Идеалното е да разбереш причината за недостатъка и точно нея да изкорениш, и то не със забрани, а с изгаряне, с хиперакцент.

Ако обичаш даден човек и той понякога става гаден, струва си да се преценят всички плюсове и минуси на ситуацията и какво може да се направи (не със забрани!), за да се промени наситеността на полюсите. Повтарям - за да се премахне проблемът с алкохола, трябва да се проучи причината в конкретния случай. Ако тя е непоправима, трябва или да се примириш, или да скъсаш отношенията си с него.

ВинпиПуха: WORM, ти поставяш акцента върху това кой пие - да се проучи конкретната причина, защо става така и т.н. Можеш дълго да обикаляш в кръг, да проучиш всички причини, но да не помръднеш от началната точка, защото чуждият слой на света не се поддава на коригиране, а пиещият няма намерение да престане. Той рядко си задава подобни въпроси, въпросът интересува онези, които са около него. Ето защо предлагам да си зададеш въпроса: с какво тази половина е привлякла в живота си мъжа или сина си, понякога и двамата, с явно изявиени наклонности към алкохола? И променяйки себе си, по този начин да коригираш своя слой на света. Тази корекция автоматично ще започне да коригира и слоя на света на мъжа. Ще работи външното намерение - много по-мощно средство от вътрешното.

Лель: Имах сходна ситуация. Колкото повече се напях по повод на пианството на мъжа си, толкова повече той пиеше. Това се превърна в игра - ти си лош, аз съм добра. Когато тази игра ми омръзна, казах - стига, защо да съсипвам СВОЯ живот? Щом иска да пие - да пие, това е негов избор. И когато се връщаше вкъщи пиан, аз го посрещах със смях и с думите: „Дойде ли си, миличък? Влизай, лягай да спиш.“ Това беше шок за него. Престанах да поддържам играта и тя свърши. Трябва да разберете, че вашият живот принадлежи на вас,

а животът на мъжа ви - на него. И не бива да живеете чужд живот.

ДУШАТА

Ама че работа! А кой е този Зеланд, за когото непрекъснато споменават сънуващите?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Обикновен празноглав кретен. Вложих в него информацията за трансърфинга, за да предаде това знание на хората.

РАЗУМЪТ

Защо сте избрали именно него, щом е кретен, отгоре на всичкото и празноглав?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Празният съд няма да влоши вкуса на напитката. Някой умник щеше да философства, а този просто предаде знанието каквото е.

ДУШАТА

Да се върнем към нашите напитки - какво може да се направи?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

С близките ни хора, които пият прекомерно, трябва да постъпим горе-долу така, както и със съседите. Не само роднинските връзки обединяват членовете на семейството - всички близки хора, които живеят заедно, са свързани с нишките на махалото. Махалата се подчиняват на два основни закона. Първият: махалото се стреми да увеличи енергията на конфликта. Вторият: то прави всичко, за да стабилизира своята структура. И така, семейното махало, от една страна, се мъчи по всякакъв начин да скара членовете на семейството, а от друга - да запази това семейство, тъй като без него не може да съществува.

Именно затова често се наблюдава един странен феномен: най-дълготрайни се оказват семействата, където има непрекъснати скандали. Махалото укрепва за сметка на енергията на конфликтите и има сили да задържи „борещите се страни“ заедно. Много по-трудно е да се задържат заедно двама отчуждени интелигенти, всеки от които си гледа собствения интерес и се старае съзнателно да избягва изясняването на отношенията.

Твърде често може да изглежда, че партньорът нарочно прави това, което ви дразни, сякаш се мъчи да ви ядоса. Тук се проявява същият механизъм както при съседите. Всъщност човек действа несъзнателно - докато сънуващият спи наяве, той е марионетка на махалото. То подтиква марионетката си към действия, които разпалват конфликта. Особено бурно се разгаря скандалът, ако и двете страни спят. Това беше показано много добре с примера, където детето приема бащата такъв, какъвто е и той се държи мирно с него, но когато майката се разкрещява, бащата също озверява.

РАЗУМЪТ

Какво излиза - нима близкият човек трябва да игнорира пияния въпреки всичко? Но това е твърде трудно да се направи. Освен това тук се крие противоречие: според втория закон то може да разруши семейството. Защото доколкото разбрах, семейството се заздравява благодарение на махалото, а то на свой ред трябва да се храни с нещо.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Първо, семейството прекрасно може да съществува и без скандали - неговото махало се храни не само с енергията на конфликтите, просто това е любимото му блюдо. Второ, не бива да се игнорират нечии изцепки, а да се изпълнява първото правило на трансърфинга. То гласи: позволи си да бъдеш себе си, а на другите - да бъдат други. Да позволиш значи да приемеш осъзнато.

На пръв поглед това може да изглежда неприемливо: как мога да му позволя да върши всичко, което си поиска? По цялата работа е там, че той върши тези неща именно защото вие не отхлабвате хватката си. И двамата сте спящи марионетки, люлеещи се на нишките на махалото. То ще ви блъска главите дотогава, докато не се събудите и не осъзнаете какво става. А когато осъзнаете, трябва все пак да позволите на другия да бъде себе си. Защото всички хора са различни и никой не е длъжен да се намести в шаблона, който сте създали в главата си.

РАЗУМЪТ

А как действа правилото на транссърфинга?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Много просто: правилото на транссърфинга развързва нишката на махалото и ако го следвате, ще се превърнете от просто зарче в онзи, който хвърля заровете. Повече не сте марионетка, а осъзната и независима личност. Започва да ви се разкрива същността на събитията и се сдобивате със способност да ги управлявате. Причините за редица конфликти ще изчезнат от само себе си и дори не е задължително да се замисляте защо. Не всичко може да се обясни. Правилото просто действа - това е.

Например ако жената яростно пречи на мъжа си „да се успокоява“, махалото ще го подтикне към постъпки, които още повече ще влошат ситуацията. Той ще започне да се успокоява настрани, ще крие пари, ще се запива, та пушек ще се вдига. Това от своя страна ще провокира жена му да предприеме бойни действия, които пак няма да доведат до нищо хубаво, и така махалото ще се люлее до безкрай с двете марионетки.

Какво да се прави? Жената може ако не да спре пианството на съпруга си, поне да го направи по-умерено с помощта на правилото на транссърфинга. Трябва да му даде възможност да пие с достойнство, „по човешки“, а не тайничко, с чувство на вина. Нека донесе вкъщи кашон водка и да пие колкото иска, без ни най-малък упрек от ваша страна.

При това вашето решение трябва да бъде осъзнато и искрено. Ако успеете да си позволите да му дадете такава свобода, всичко ще престане от само себе си. Мислите ли, че на хората много им харесва да се напиват? Съвсем не. За това съществуват цяло кълбо причини и вие не ще успеете да го разплетете - правилото на транссърфинга ще го направи вместо вас. А ако това не стане, тогава трябва или да се разделите, или да промените из основи начина си на живот и да си потърсите цел, защото без цел животът не е живот, а съществуване, което, естествено, ви се иска някак да разкрасите.

ДУШАТА

Какви са тези чудовища - махалата? Нима всичко това е реално? Ние не ги виждаме, а те ни управляват. Как го правят?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Как го правят - не е известно. Махалата са най-тайнствените и невероятни същности, които съществуват в нашия свят. За нас е важно само едно: те могат да управляват само онези, които пребивават в несъзнателно сънуване. Събудил се, сънуващият може да контролира своите мисли, следователно и да действа независимо.

ДУШАТА

А как изглеждат те?

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Могат да се видят само в особено състояние на съзнанието, защото съществуват на фино енергийно ниво. Махалата изглеждат като струпване на сива или черна паяжина, също както на старите тавани. Само че тя свети, макар да е черна. Зрелището е толкова страшно и отвратително, че по-добре да не се вижда.

Колкото по-агресивно е махалото, толкова по-здравео е оплетена паяжината. Например в дома, където живеят алкохолици или наркомани, където всичко е опушено и натъпкано с бутилки, където запойте дълго не престават и всичко е пропито с миризмата на спирт, гадната паяжина запълва цялото пространство. Ако хората са успели да видят тази чудовищна картина, панически са побягвали накъдето им видят очите и никога повече не са слагали в уста нито капка спирт, нито една цигара, да не говорим за наркотици.

ДУШАТА

Ау, каква страхотия! По-добре изобщо да не мисля за това. Панически страх

ДУШАТА

На кутията ми с бисквити пише: бои се от влага. Ама че работа! Дори бисквитите ми са способни да се боят! Да се съхраняват на сухо продажно място. Уха! Навярно в коварно, предателско място.

РАЗУМЪТ

Там пише - на прохладно място.

ДУШАТА

Няма значение! Вълнува ме въпросът: как да излекувам бисквитите си от фобията?

РАЗУМЪТ

Вземи, че ги заведи в болница. Нека там и теб те прегледат и да ти поставят диагноза. Навярно ще бъде от рода на... например луничав полиомиелит или приказна шизофрения.

ДУШАТА

Ще ти дам една шизофрения! Ти ще умреш от туберкулоза, както е станало с динозаврите! Ще те пратя в жалбената болница, за да не ми се подиграваш!

РАЗУМЪТ

Каква пък е тази болница?

ДУШАТА

Където лекуват жалбите. Ще се оплача от теб, ще ти бият инжекция в дупето - срещу подигравки, ще видиш тогава! Кажи благодаря, че започва сънуването. Нямам време да се занимавам с теб.

Софья: Хора, имам много сериозен въпрос към вас -каква е причината за паническия страх и как да се преодолее той?

Работата е там, че на сестра ми се случва вече два пъти. Втора нощ в течение на последния месец. Става така - на фона на спокоен обикновен ден, наистина с дребни емоционални преживявания. Първия път бяха някакви ужасии по телевизията за канибали, и то не ги е гледала целенасочено, а като фон - телевизорът е включен, докато човек се занимава със съвсем други работи. Втория - също стрес, само че по-сериозен, свързан с неадекватното поведение на баща ѝ (на мен е втори баща). През нощта започва страшно сърцебиене, страх, необходимост да избяга някъде, както казва тя, все едно къде, да скочи през прозореца, да направи нещо със себе си, чак до мисли за самоубийство... Страх, страх, страх... потиснатост на фона на истерия. Сега ще дойде при мен след тази втора нощ и аз не знам какво да ѝ кажа.

Разбирам, че това са натрупани емоционални преживявания, чувство на вина, чувство на отговорност, неприемане на живота и т.н. Разбирам, че за да се отърве от всичко това, ѝ е крайно необходимо да прочете трансърфинга, да възприема другояче живота, че е необходимо да прави някакви физически упражнения, за да придобие енергия и да балансира емоциите си.

При всички контакти с нея непременно ѝ разказвам каквото съм чела, показвам ѝ елементарни упражнения и колко е необходимо правилно да диша. Тя слуша всичко внимателно, разбира, приема и... нищо не прави. Наскоро, след поредното ми настояване да прочете непременно трансърфинга (отдавна е купила книгите и са до нея), тя призна, че е опитала да ги чете, но нищо не разбира. Просто не знам какво да правя. А трябва да се направи нещо, защото тези изблици на страх според мен са сигнал за необратими последици, до които може да я доведе сегашното ѝ състояние. Чака я истинска, сериозна невроза, която вече не ще се излекува с никакви книги, практики и техники, а само със силни психотропни препарати. Какво да правя? Подскажете ми как да ѝ помогна.

Хельг: Когато служех в Афганистан, нашия БТР го взривиха с гранатомет. Наоколо пожар, виковете, стрелба. Всеки се спасяваше от пъкьла както можеше, някому провървя, на други не... След боя да се справя със стреса ми помогна ударна доза анаша¹⁴. Най-страшното започна после. Преследваше ме страх да не попадна отново под удара на гранатомет, а към другите оръжия се отнасях както и преди адекватно. Животински страх, ужас на ръба на изгубване на контрол над себе си (да избягам където и да е, под куршумите, в пропаст...).

Да се справя ми помогна следната ситуация. Попаднахме под обстрел, с надигащ се ужас почувствах, че вълната ме залива... Притеснено се огледах и видях, че другарят ми...

14 Така в Средна Азия наричат грубия, непречистен опиум. *Бел. пр*

СПИ под обстрела (в този бой не използваха гранатомети и нямаше непосредствена опасност за БТР-ите). Това ме отрезви.

При следващи подобни ситуации аз се хващах за спокойствието на заобикалящите ме хора и постепенно нещата започнаха да се нареждат, страхът не ме разруши. В твой конкретен случай никакви книги и гимнастики няма да помогнат. Нужно е по време на рецидива човекът да има възможност да общува със свой близък, който запазва спокойствие. Да не го натоварва с изясняване на ситуацията (Какво ти е? Престани! Не плачи!), а просто да го прегърне, да сподели с него спокойствието си, да отвлече вниманието му с неутрален разговор, просто да му помогне да пусне ситуацията и да се освести. За жените са важни въпросите за бита, грижите за децата, сама знаеш с какво положително нещо да я отвлечеш. Ако няма никого наоколо, необходимо е да има възможност поне да се обади по телефона - например на теб и да ти каже, че пак се случва... А ти или по телефона, или й обещавай, че веднага ще дойдеш... щом си поела отговорност. Това е как да се успокои самият пристъп - за причините за възникването и как да се промени вашата ситуация не мога да съдя, ти си там и по-добре знаеш.

Merlin: Според толтеките¹⁵ (Кастанеда, Теун Марец. Сергей Холнов) можеш да победиш страха си точно като разглеждаш всяка „страшна“ ситуация от друга гледна точка - сякаш от страни. Това е „трезвост“ или „яснота“. Ако изобщо погледнеш на живота ни от страни, можеш да умреш от смях, а не от страх.

Styapsik:: Според мен - *поне* контрастен душ. Отлично действа за урегулиране на нервната система. Макар за малко, само че водата трябва да е *задължително* студена. Елементарна гимнастика няма да навреди. А за да не се откаже да я прави, накарай я да прочете нещо за здравословното хранене и здравословния начин на живот. По някакъв начин й дай да разбере, че единственият път към здравето не е медицината, а на първо място нагласата към здраве. Курдюмов го е написал забележително (<http://kurdyumov.ru/esse/esse01/pitanie1.php>) Ако успеете да преориентирате човека от болест към здраве - проблемът е решен. С емоциите трябва да се работи паралелно. Можете да поразпитате какво го гложди и като сподели, ще му стане по-леко.

Merlin: Страховете преминават в подсъзнанието, затова вашите напъни да ги победите могат да не завършат с нищо. Мисля, че основният ключ към решаването на този проблем е изваждането на страховете на съзнателно ниво.

ВинниПуха: Съвсем наскоро изпитах нещо подобно, не страх, а друга, равна по сила емоция, с която просто не знаеш как да постъпиш, макар че виждаш от страни цялата гадост. Съветите, техниките и методиките не помагат, защото в този момент просто не искаш да правиш нищо, толкова си обзет от емоцията. Тя е така всеобемна, че прелива - сигурен признак, че е дошло времето да я пуснеш на свобода. Единственото, което на мен лично ми помогна - седнах и започнах да пиша за всичко, което в този момент ме занимава, без критика и без оценки.

Нека да седне и да пише как се страхува или да разкаже на някого колко й е страшно и т.н., само че не бива в този момент да я успокояваш, от рода на „не се страхувай“. Просто трябва да обясниш на човека какво става с него. Емоцията сякаш излиза навън заедно с написаните или изговорените слова. След известно време ти става по-леко; мястото, където тази мръсотия се е намирала, се освобождава и тогава вече може да се прави нещо.

Просто тя преживява момента, когато страхът се е размърдал и излиза навън. Точно сега трябва да се хване, а не да се натика обратно, иначе той пак ще се скрие в подсъзнанието и не е известно кога отново ще излезе и какъв момент ще избере за това. Чела ли си „Пътят към Глупака“? Тъкмо там пише за силата на неизживените емоции. Щом изживееш емоцията, тя престава да бъде разрушителна.

Нарру: Всяка борба със страховете довежда до още по-голям страх. Него можеш единствено да го загърбиш - да не мислиш за него и край, да преместиш фокуса върху нещо

¹⁵ В буквален превод от езика на ацтеките думата „толтек“ означава строител, майстор, човек на знанието. Ацтеките използвали тази дума за древните строители на пирамидите и пазителите на древните знания

друго, да намериш по-силно нещо от страха. Тогава той ще отстъпи.

Грейс: Това е игнориране на страха, а не освобождаване от него. И той никъде няма да отиде от само себе си. Трябва да се приеме. Има една поговорка - клин клин избива. Така че ако *действително* искаш да се отървеш от страха, *прави* това, което е страшно. Най-труден е първият път. Когато го направиш за пръв път, си мислиш: „Ами че то не е толкова страшно.“ После още и още, докато той не изчезне.

Нарру: Така правят бихейвиористите. Твърде по американски. Ако например човек има страх от смъртта, какво -да пукне ли? Как в този случай да се бориш с екзистенциалните страхове? А страхът никъде няма да се дене, при всички случаи. „Приемането“ е твърде размит термин. В този случай аз говоря само за работата на механизмите на съзнанието. Може, разбира се, да се сложи в този кюп и мистиката... да се изговорят куп термини, но щом има неща, които реално *работят*, защо да ги отхвърляме? И между другото в методите на бихейвиористите има същият принцип: човек преодолява страха си, като се концентрира не върху самия него, а върху целта. Целта се оказва по-силна от страха.

Софья: Работата е там, че аз отначало не разбрах, че трябва да почувствам някакъв конкретен страх и да го пусна. Почувствах просто чувство на страх, тъмнина... и когато казаха, че трябва да го пусна... той се надигна... и увисна... остана... Боя се, че като извадя всичките си страхове на повърхността и не ги пускам, ще стане още по-лошо...

Нарру: Какво значи да се „пусне“? Как го разбираш? Онова, което те е докоснало, никога вече не ще го пуснеш.

Някои общуват със страховете си, питат го защо е дошъл. И той уж ги „пуска“. Но за мен този метод не е действен.

Альк-а: Софья, ако вече си си представила страха, видяла си образа му, опитай се да го „проследиш“.

1. Осъществи контакт с него, обичайки го. Той е част от теб, не бива да се освобождаваш от него (затова и не си отива!), иска да остане с теб и да се обедините. И на него не му харесва да е страх и не иска да бъде в образа, който си видяла.

2. Попитай го какво иска (ох, мамка му, нали сте чели първата книга на Курлов? Оттам е!) и му подари нещо. Подарявай му неща, докато не се задоволи и не стане образ, който радва теб (и главното - себе си).

3. За проверка попитай себе си: „Какво чувствам, когато виждам този окончателен образ?“ Да речем, радост. И виж на какво прилича тази радост (ако образът е позитивен и приятен, значи страхът е бил проследен).

Възможността да видиш образа на твоя негативизъм в разгара на емоциите помага да се включи Наблюдателят.

Нарру: Точно за това писах по-горе. Макар че названието на този метод беше друго. Лично на мен това ни най-малко не ми помогна. На мястото на разрушителната паника видях образа на малко изплашено коте... гушнах го, галех го... обичах го в края на краищата... но никаква полза. Макар че всеки си има своите добри методи. Моя го търсих 10 години.

Грейс: Какво разбирам под приемане?

1. Да признаеш, че у теб го има този страх.

2. Да се опиташ да живееш с него, без да се бориш. Сетне можеш да се опиташ да го трансформираш.

За тази цел:

1. Опитай се да разбереш откъде се е взел.

2. Разбери всичките му негативни за теб страни.

3. Реши действително ли искаш да изживееш целия си останал живот с него.

4. Използвай който и да е известен ти начин за *пускане*. Аз просто преминавам през него още и още, докато не изчезне.

Нарру: Колкото и да трансформираш страха си, в някаква ситуация той ще те посети с букетче цветя и с палава усмивка: „Очаквахте ли ме?“... Според теб откъде се е взел?

Прекрасно разбирам какво имаш предвид, говорейки за преодоляване на страха. В някои начини това наистина действа. Но когато човек от страх иска да се самоубие... с такива методи нищо не може да се постигне.

Веднъж ме нападнаха късно вечерта... пребиха ме... направо пред къщи. Връщам се всеки ден от работа... и то доста късно... по един и същ път... а тези изплуващи на същото това място патерни¹⁶ (че могат да ме нападнат) не ме оставят на мира. Единственият начин, който ми помага спокойно да стигна до дома си в единадесет часа през нощта, е да мисля за нещо друго.

Грейс: Бих разгледала това по друг начин. Мога ли да променя нещо в онова, което се е случило? Не. Искам ли да се страхувам от това място до края на живота си и същевременно да се страхувам да се връщам късно къщи или просто да ходя по улицата? Не. Значи ще ходя именно през това място. Но все пак човек трябва да помисли за сигурността си. Щях да нося спрей. Ще науча няколко хватки. Освен това ми помага да се отпусна фразата: „Моят свят се грижи за мен!“, или: „Моят свят ме защитава“. Казвам си това, отпускам се и се предавам в ръцете на моя свят.

Знаеш ли колко страшно беше да скоча с парашут? Кошмар! Но толкова исках да скоча... и скочих. Затуй пък какъв драйв, адреналин, море от възторг! И сега твърдя, че това беше най-хубавият ден в живота ми! А нима щях да изпитам всичко това, ако се страхувах? Мисля, че отговорът е ясен. След неколкостотин скока щеше да е като да отида до тоалетната. А така - супер! Казват, че вторият скок е още по-страшен. Но не успях - паднах от стълбата, кракът ме боля още половин година. А сега с моята става изобщо трябва да забравя. Но ако не беше това, непременно щях да скоча. И теб те съветвам: каквото е страшно, това и прави. Ако искаш да се отървеш. Поне няма да изглежда толкова страшно.

Нарру: Между другото по-горе казах за екзистенциалните страхове. Буквално преди няколко дни те ме доведоха до сълзи... и то не виждах основание за появата им. Реших, че просто късната есен ми действа така. Обикновено подобен страх те посещава, когато си самотна. Разговаряйте с някого на отвлечени теми, отидете „сред хората“, просто прехвърлете вниманието си от себе си на другите. Обикновено ми помага.

Софья: Аз мисля за други страхове... онези, които неосъзнати са се загнездили в нашето тяло от детството... страхът да не бъдеш разбран, страх от самотата и старостта... Как да се преодоляват и да се пускат *тези* страхове?

ВКК: Струва ми се, че ти преди всичко се боиш от празнотата вътре в теб... И се опитваш да я запълниш с всякакви дивотии от рода на Кастанеда, йога, Монро, различни несъвместими практики... Този страх е първичен, а всички останали са производни от него.

Нарру: А ти знаеш ли какво е празнота вътре в теб?

ВКК: Това е, когато вътре в теб работи малък термоядрен реактор, който се храни от своята собствена празнота. По-точно от радостта, която автоматично се всмуква в празнотата, във вакуума на мозъка.

Изобщо празнотата е суперска работа. Трябва всичко на всичко:

1. Да създадеш вакуум вътре в теб.
2. Да настроиш мозъка си към поглъщане на Радостта. Лично на мен най-разкошните мисли ми идват, когато медитирам в метрото. Дори на самия мен ми става смешно... от Радостта, която нахлува в Мозъка ми.

Грейс: Когато ти се струва, че *никой* в целия свят не те разбира и ти си съвсем *сам*. Смятам, че всичко това до голяма степен е измислено и раздуто. Човек живее в *своя* свят и *самичък* не иска да се измъкне оттам. Живее не в текущия момент, а в измислена реалност, не се радва на онова, което става сега. И съответно получава това, за което се е програмирал - *никой не го разбира и той е сам*. И на карнавал може да отиде с кисела физиономия и да казва, че всичко е ужасно, защото празникът не минава така, както той иска.

Софья: Искам да разровя в себе си всички блокажи и проблеми, които не ми позволяват да получа от живота онова, което искам. Знам, че всички корени са в детството.

¹⁶ Pattern (англ.) - образ, модел. Бел. пр

Смая ме вчерашното чувство, което ме хвърли в пълна тъмнина и блокира цялото ми тяло. Какво се е загнездило толкова дълбоко в мен? Сега мога да мисля другояче, да се радвам на живота, но в някакъв момент цялото л... пак ще изплува на повърхността. Трябва да разбере *какво* е това и да го победи!

ВиниЦуха: Собственият ми опит показва, че когато емоцията се надига отвътре, най-добрият начин да се отървеш от нея е да я преживееш. Злоба, ненавист, завист, страх -когато съзнателно ги преживееш, усещаш и същевременно ги наблюдаваш, нищо от това не те привлича, обратното -отива си и не те безпокои до следващото посещение. А посещенията могат да бъдат толкова, колкото е количеството на мръсотията вътре. Емоциите не се преживяват приятно, затова организмът сякаш отпуска допустимата доза, без разрушения. Това сме „опаковали“, когато сме решили, че са „лоши“ емоции. Частта от нас, която сме отхвърлили. А че са излезли на повърхността, е много хубаво.

Значи е дошло времето да се изживеят. Само когато ги изживееш без оценки и без критики към себе си, тогава ще престанат да те безпокоят. Средството е много просто, затова изглежда недействено, но всъщност действа твърде добре. Тъй като аз съм мързелива, рядко ги записвам, основно ги изговарям. В един форум срещнах препоръка -да говориш над вода и после да я излееш в канала. Да, забравих да добавя: нужно е да работиш с емоциите тогава, когато сами са дошли, а не да ги предизвикваш насила.

Arnika: Аз раздувам мислено страховете си до такъв размер (такава картина си рисувам!!! толкова силно се напращам!!!), че страшният страх се превръща в смешен страх. Но това действа добре, когато знаеш от какво точно се страхуваш. Ала не бива да се бориш с него, по-добре върви срещу страха си. Тогава той става дребен.

Милана: Идва близкият ми човек добре нахванан и започва да млати всичко наоколо, включително и мен. Сега всеки път, когато си идва пийнал, автоматично се включва страхът и нищо не мога да направя (със страха), макар прекрасно да разбирам, че по този начин привличам аналогична ситуация. Можете да кажете, че няма защо да живея с такъв, по-лесно е да си отида, което и правя, но процесът не е бърз, свързан е със замяна на жилището и т.н.

Нещо повече, познавам още няколко души в подобна ситуация, които дори отървали се от оскърбителите (бих казала даже - насилниците, защото това е насилие), срещаха пак същите приключения, макар и в друг вид: или съседът блъска по вратата, или пияни на улицата сипят заплахи, от което си правя извода, че в душата съществува такова състояние - на жертва. Защото има хора, които просто не попадат в такова положение.

Лесно е да си кажеш: „Да, аз си прощавам и се освобождавам от чувството на вина“, но как то да престане да бъде автоматично? В живота съм достатъчно силен човек, много неща съм постигнала и умея сама, не ми е трудно да зачеркна насилника от живота си, без да се съмнявам и съжалявам. Друго ме вълнува - да няма повторения. А да се примиря - нима с ТАКЪВ можеш да се примириш? Значи да не уважавам себе си. А заради какво да се примирявам? Заради мазохизъм ли?

Arnika: Внимавайте да не стане автоматично. Аз лично си позволявам и да чувствам вина, и да не си прощавам за известно време, но съзнателно. Това е съвсем друго чувство. Просто знам, че в този момент избирам например чувството на вина, защото така искам, може би дори така трябва. Сетне се питам: „Е, какво, стига ли? Или още да се покълча?“

А всички насилници са страхливци. Опитай поне веднъж да реагираш неадекватно, не така, както очакват от теб.

ДУШАТА

Как все пак да се отървем от страха?

РАЗУМЪТ

Най-страшното е, че страхът изкривява реалността. Обикновено най-лошите очаквания се сбъдват.

НАДЗИРАТЕЛЯТ

Тук бяха изразени множество разумни мисли по този повод. Мога само да добавя, че

страхът може да бъде неутрализиран, ако се наблюдава. Той оказва съществено влияние върху действителността само в несъзнателния сън, когато човек не се вижда отстрани. А когато се наблюдавате как се страхувате, фактически вече не спите и си давате сметка какво става. Страхувайте се на воля, колкото искате, стига да го правите съзнателно. В такъв случай няма защо да се опасявате, че негативните очаквания се реализират, можете да бъдете спокойни.

Всеки страх придобива повишена важност, ако се опитвате да се борите с него, т.е. принуждавате се да не се страхувате. Тогава на енергийно ниво възниква нееднородност - излишен потенциал. За да го компенсират, равновесните сили ви принуждават да се напрягате и следователно да отдавате част от свободната си енергия. Получава се, че от една страна, ви дърпа страхът, а от друга - вие се дърпате и се съпротивявате, за да не ви издърпа.

И така, вие изпитвате дискомфорт от страха главно защото се опитвате да му се съпротивявате. Човек изпитва дискомфорт при всеки случай, когато му се отнема част от свободната му енергия. На всичкото отгоре когато смятате, че не е нормално да се страхувате, вие фиксирате вниманието си върху него. Същото става и когато се борите с него. Отразявайки съдържанието на вашите мисли, огледалото на света внася във вашата реалност още повече от онова, от което ще се наложи да се опасявате. Както знаете, слой на света съдържа всичко, върху което е фиксирано вниманието ви.

Оттук и очевидният извод. Първо, нужно е да престанете да смятате страховете си за патологични. Не сте единствени. Всеки от нас се бои по своему от нещо. И това ако не е съвсем нормално, поне е широко разпространено. Второ, нужно е да се изправите срещу своя страх - да престанете да се борите с него и да си позволите да се страхувате. Когато треперите от страх, значи се борите с него - оттам и треперенето, тъй като цялата свободна енергия е задействана да му се съпротивява.

Трябва да си давате сметка, че вашият страх е отражение в огледалото, илюзия. За да се отървете от него, е нужно да пуснете себе си и страхувайки се, боейки се до смърт, да отидете на среща със своя страх. Разбирате ли какво означава това? Смелостта е боязън, пусната на свобода. Когато тръгнете срещу своя страх, ще преминете през огледалото и там, от обратната страна, страхът ви ще се разпръсне с кристален звън на малки късчета - той ще изчезне. Така че с пълно опасение - вървете през огледалото.

Когато звездите се смеят

Душата

Какво са се разцвилили, тези глупави звезди? Ужас някакъв! Или имат истеричен смях? Хахаха-хахаха! Или може би ехиден? Хихихи-хихихи! Или зловец? Аххх-ха-ха-ха-хо-хо! Сега ще ми се случи нервнопаралитичен смях.

Разумът

Върви в тоалетната, насмей се, а после ела да гледаме съня.

Logox: Ама че работа - не забелязах стъпалото, не го улучих с крак, затъркалях се надолу и си фраснах челото във вратата на втория етаж. Слава Богу, засега май никой не живее там. А то щяха да си помислят, че съм някаква пияна клошарка... Да, няма що, добре започна денят!

И защо си четох вчера хороскопа? „Очаква ви среща с прекрасен непознат, но обърнете внимание на особените знаци!" - пророкуваха червените букви върху черния фон

на монитора. В плановите ми не влизаше да пропусна срещата с прекрасния непознат, защото вече две седмици съм свободна девойка. И затова по съвета на звездите реших да се отнеса по-внимателно към знаците. Точно за тях си мислех, когато слизах по стълбите.

Както знаете, да се върнеш е лош знак, затова още тук, във входа, свалих шубата си и се опитах да я изчистя от белия прах. Добре, че сградата е построена наскоро и засега не са успели да я окакат. Но строителният прах прониква дори през стъклопакета. Така че и шубата ми, и черните модерни панталони, и черната чанта се оказаха целите в бял прах. Докато се изчистя, накуцвайки и хлъзгайки се върху ледените буци, най-сетне се добрах до

спирката на маршрутката.

Обикновено по това време „каляската“ търпеливо чака пътниците и не помръдва, докато всички места не се заемат. Но не и този път: съдейки по всичко, маршрутката не се бе появявала минимум трийсет минути. Нагледно доказателство бяха петнадесетте червени носа на послушно подредените на опашка граждани. Ясно - няма да вляза в първата. Значи ще закъснея за работа поне четирийсет минути. Така и стана: оставяйки два пръста процеп, дрънчащата врата се затръшна под самия ми нос.

Във всичко има нещо добро - ще се заема с осмисляне на причините за сутрешните си неуспехи. „Гледай си в краката!“ - спомних си внезапно мамините наставления с двадесетгодишна давност и се разсмях. Съседката ми по опашка ме изглежда странно и за всеки случай се дръпна по-далеч от мен. Най-сетне иззад ъгъла нещо забуча. Това беше той, дългоочакваният ни файтонджия.

Но истинският шок ме прицакваше в метрото. Разбира се, вече съм свикнала, че тук можеш да си купиш всичко, каквото ти дойде наум. Но чак пък... „РЪЦЕ НА ЧАСТИ!“ - гласяха яркочервените букви. Може би някой друг ден бих притичала в галоп покрай плаката в стила на легендарния Дракула и дори нямаше да се обърна. Но не и днес...

Да не си помислите нещо лошо - не са ми нужни части от нечий ръце, макар понякога не бих се отказала от трета. Но ако това е знак? Може би поредният ми избраник е хирург или хиромант? Реших да полюбопитствам и се приближих до продавачката. Оказа се, че има безброй свитъци на вестника „От ръка на ръка“ - можеш да си купиш на бройка. Слава Богу, въпросът с жилището ми вече е решен, а за другите - засега нямам пари. Ето защо бързо-бързо отидох на нужния ми перон, без повече да обръщам внимание на знаците. Иначе днес нямаше да стигна до работата.

Любезно поздравих охраната и гордо изминах пътя до асансьора. За този „помощник на мързеливите“ трябва да разкажа специално. Сградата ни е старинна. Когато я реконструираха и решиха да поставят асансьор, се оказа, че няма да се вмести обикновен, с въжета. Тогава специалистите - дали от Германия или от Франция, не помня - поръчаха „винтов“. Така че предупреждаваме който идва за пръв път: „Не се учудвайте, асансьорът ни е бавен. Затова пък е сигурен - няма да падне.“ Има и още едно предимство: докато стигнеш петия етаж, можеш не само да се срещнеш, но и да се гримираш.

Огледах се на голямото, от пода до тавана, огледало. Предвкусвайки срещата с прекрасния непознат, се наложи да откъсна от съня си съвсем не излишен час, затова пък днес бях доволна от външността си. „Целият ви гръб е бял“ - любезно ме осведоми отражението ми. В потвърждение на казаното кихнах и най-сигурният асансьор на света спря... между четвъртия и петия етаж.

По тялото ми полазиха мравки, косите ми настръхнаха, пръстите ми трескаво натискаха всички копчета. Работата е там, че имам клаустрофобия. Най-сетне кабината се раздруса и вратата се отвори. Наистина на четвъртия етаж.

Щастлива, че не се наложи да използвам от шахтата с помощта на техниците, най-накрая влязох в офиса си - с бял гръб и безумна усмивка на лицето. Явно болезненото ми състояние не остави колегите ми равнодушни. Някой ехидно, а някой (може би искрено?) съчувствено се поинтересува за причините за толкова странния ми вид.

Разказах им за сутрешните си приключения и се кикотех като ненормална. И тук колежката, която смятах за най-добрата си приятелка, изтърси: „Бурното веселие е на сълзи!“ За да оправдая предзнаменованието, зарихах. Наистина от смях.

До вечерта всичко си беше както обикновено. Вяло се тътрех от маршрутката към къщи и се възмущавах: „Каква глупост са тези хороскопи! Изглежда звездите са решили да ми се подиграят!“

И тук моят до неотдавна бял гръб подуши нещо нередно. Като подгонен звяр се обърнах и видях огромен мъж. Нямаше никакви съмнения - макар бандитът да бе далеч, той вървеше именно след мен. Забравила сутрешното си падение, така се затичах, сякаш пред

мен светеше златната значка на ГТО¹⁷. Ето го спасителния вход и желязната врата с кодова брава!

Успях да се изкача като вихър на моя трети етаж. Но треперещите ми ръце не оставяха на ключа никакъв шанс да попадне в ключалката. И тук със страничното си зрение съзрях същия страшен разбойник. Неизбежен като съдбата, той се качваше по стълбите, дрънкайки с ключове. Но... чуй! Мъжът спря един етаж по-долу и твърде учтиво произнесе:

- Девојче, защо избягахте? Искрах само да ви попитам не се ли ударихте лошо сутринта?

Погледнах надолу: той отваряше същата врата - на втория етаж...

РАЗУМЪТ

Какъв прекрасен сън!

ДУШАТА

Да, само дето изобщо не е ужасен. Нима това е кошмар?

Нека аз ти покажа същия сън, само че по-страшен.

-----:-----0<3X3>-----

Събудих се, обляна от студена пот. Боже, пет часът! Ще закъснея. Вчера директорът ми, или както го наричам -дирезавър, промуши страшната си челюст през вратата на кабинета ми и изрева заповед да бъда на работа в шест сутринта. И ако не успея да завърша отчета за тримесечието, ще ме „изхвърли“, но отначало „ще изскубе всичките коси по глупавата ми глава“.

Изтърколих се от кревата и се юрнах в тоалетната. Седейки на тоалетната чиния, някак си сложих туш на миглите. Скочих и дори без да си вдигна гащите, се затътрих в кухнята, като по пътя си начервих устните. И, разбира се, оплетох се в гащите си и се стоварих на пода, и то така, че по някакъв начин успях да пхна червилото в ухото си. Ритайки с крака във въздуха, се опитвах да се освободя от гащите и да измъкна червилото от ухото си. Мръсна работа.

Най-сетне успях да се натикам във всички необходими дрехи и да прибера разрешените си коси. Остана да глътна две-три хапки. С широк жест отворих вратата на хладилника... От поличките на вратата се посипаха бутилки, яйца, айрани и някакво драже, което се разпиля по цялата кухня. Гадина. Подхлъзнах се на сметаната и пак в цял ръст се плъоснах на пода. Точно под носа ми се оказа парче салам, заръфах го със зъби като ранен боец от спецчастите и упорито тръгнах към антрето. Трябваше да успея, каквото и да ми струва. На стълбите беше тъмно. През прозореца се процеждаше бледа лунна светлина. От полуотвореното прозорче се носеше зловещото виене на вятъра. Както обикновено, асансьорът не работеше. Опипвайки стъпалото, направих неуверена крачка. Кракът ми се изви неловко и аз се търколих по стълбите, като блъснах челото си в желязна врата. Не помня колко съм лежала в безсъзнание. Като се свестих, напипах на челото си огромна цицина. Опитвайки се да стана, цялата се омазах с вар - наскоро правиха ремонт във входа. В мислите ми изплува спомен от детството. В лагера: виновно пристъпвам от крак на крак пред началничката на гарнизона, или както го наричаха. Тя в стойка кобра съска срещу мен: „Пак си цялата омазана и окъсана като просякиня! Веднага отивай да се преоблечеш и да се измиеш!“ Да, сега съм точно като просякиня. Да бях се върнала. Но пред очите ми се появи още по-страшно видение: освирепелият дирезавър с пяна в ъгълчетата на устата си. Не, няма къде да отстъпвам, трябва да тичам. А като напук при юнашкото ми търкаляне по стълбите се бяха разсипали всички дреболии от раничката ми. Трескаво ги засъбирах, пълзейки на четири крака. Май намерих всичко. Не, къде ми е кученцето? То беше завързано за раничката ми. Едва го открих. Хайде по-скоро! Така, метротото не работи. Столицата на родината ми още хърка. Трябва да хвана такси. Тичам към спирката. И тук за лакътя ме хваща някаква ръка: „Вашите документи!“ Обърнах се и се облеших към ченгето. Нищо не съм направила! Слава Богу, паспортът ми беше у мен. „Какво имате в чантата?“ Кученцето ми и разните ми дреболии, какво още.

17 Готов за труд и отбрана - форма на извънкласно обучение през социализма. Бел. ред.

„Видът ви е, сякаш сте откраднали нещо и бягате." Най-сетне ме пусна, гадината.

Дълго не можах да хвана такси. Навярно ги плаших с окаения си вид. Приблжих се най-храбрият. Погледна ме, захили се и поиска парите предварително. Седях в колата, стиснала колене, и траках със зъби - дали от студ или от нервно напрежение, не знам.

На входа пазащът дълго въртя в ръце пропуска ми, а после ме съпроводи с дълъг поглед, докато препъвайки се, се катерех по стълбите. Влетях на своя етаж и връхлетях право на дирезавъра. Лицето му се наля с кръв, облеци очи и с леден тон процеди: „Вие закъсняхте с половин час!" Не можеше да изстиска нито дума повече, защото щеше да се пръсне. С надеждата, че това наистина ще стане, аз се затворих в кабинета си и някак се оправих.

До късна нощ се ровех в бумагите, от време на време подскачах от свирепите викове на дирезавъра. Утре е последният срок да предам отчета. Що за кошмарен живот имам?

Връщах се вкъщи след полунощ. Токчетата ми гръмко тракаха по безлюдната улица. Внезапно от един вход се мярна сянка. Пред мен израсна як мъжага с качулка, спусната над лицето. Не успях да ахна и се метнах настрани. До къщата ми вече не е далеч. Как бие сърцето ми! Носех се като стрела, а мъжаката сякаш не бързаше, но и не изоставаше. Ох, спасете ме, крачета!

Втурнах се в нашия вход и се закатерих с всички лапи нагоре. Лапичките ми не ме слушаха. Маниакът (а кой друг би могъл да бъде?) ме настигна на половината път към вратата ми. Борехме се на стъпалата - той ме държеше за крака, а аз с последни сили ритях и врецях като свиня на заколение.

Най-после оставих обувката си в ръцете му, втурнах се към вратата и трескаво започнах да натиквам ключа в ключалката. Защо нито една съседска гадина не си показва мутрата от дупката си? Всички са се спотаили, мерзавците му с мерзавци- Маниакът стана и кой знае защо, не се хвърли към мен, а в апартамента точно под мен. Нима това е съседът_отдолу? Ключът не искаше да влиза. О, не, само не това! Разбойникът се върна с брадва и мълчаливо, без да бърза, се заизкачва нагоре.

Стори ми се, че цяла вечност отключвах. Вратата се захлопна пред самия нос на убиеца. Мобилният ми телефон. Къде ли е? По-скоро да позвъня в милицията. Вратата се тресеше от чудовищните удари. Хвърчаха искри, сипеше се мазилка. Край, батерията беше изтощена. Бравата вече проби голяма дупка във вратата, през която се показва огромна лапа и зашари наоколо. Майчице!

Събудих се, обляна в студена пот. Пак ли се събудих? О, Боже, какво щастие, че това е само сън! Защото отдавна съм напуснала онази работа. А съседът_отдолу? Така... Бързо се окопитих, хладнокръвно се облякох и слязох на долната площадка. Натисках копчето на звънеца, докато не ме заболя пръстът. Зад вратата нещо зашумоля. Приблжих се до шпионката и изобразих страшна усмивка. Вратата се откряна и оттам надзърна изплашеното лице на маниака. Без да пускам копчето на звънеца, закрещях с някакъв чужд глас: „Докога ще ми пречиш да спя с музикалната си ферма, меломан шибан?! Ей сега много весело ще те загробя, дървенияк тапирски!"

Маниакът целият се сви и се опита да затвори вратата. Аз я натиснах с рамо и грамаданът заедно с нея отлетя назад. Обвих ръце около врата му и го повалих на пода, сетне с ръмжене впих устни в треперещата му уста. Помня как стръвно биех паркета с обувка и целувах маниака така, сякаш исках да изсмуча цялата му кръв. Той мучеше и се мъчеше да се изтръгне. Наложих се да го държа за ушите. Така запознах със себе си бъдещия си мъж.

РАЗУМЪТ

Слушай, страхувам се от теб. Понякога си просто луда.

ДУШАТА

Не се шубелисвай, амиго, аз съм добричка.

РАЗУМЪТ

Надзирателят нещо задряма. Но нали това не е край на нашето пътешествие в света на

сънуващите?

ДУШАТА

Разбира се, че не. Това е продължение на началото. Да бъде непрогледна светлина!